GIORGIO MAMBRETTI şi JEAN SÉRAPHIN

Medicina cu susul în jos

Şi dacă Hamer avea dreptate ?

Evolutionism

Medicina cu susul în jos

Giorgio Mambretti şi Jean Seraphin

Medicina cu susul în jos

Şi dacă Hamer avea dreptate?

„Oamenii nu mor din cauza cancerului, şi nici din cauza agenţilor patogeni, a virusurilor, bacteriilor... Ci din cauza fricii şi a epuizării.”

Dr. Hamer

Editura Evoluţionism

Traducere: Laura Mandi-Beke
Coordonator: Andrei Mandi-Beke

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a

României MAMBRETTI, GIORGIO
Medicina cu susul în jos. Şi dacă Hamer avea dreptate? /
Giorgio Mambretti, Jean Seraphin; trad.: Laura Mandi-Beke.
- Sibiu: Evoluţionism, 2010

ISBN 978-973-88738-5-8

I. Seraphin, Jean
II. Mandi-Beke, Laura (trad.)

Titlul original al cărţii:

La medicina sotto sopra. E se Hamer avesse ragione?
Editat de Editura AMRITA
C.P. 1 - 10094 Giaveno (TO) Italy
ISBN: 88-87622-55-8

ISBN: 978-973-88738-5-8
Pentru informaţii actuale şi comenzi vizitaţi site-ul nostru www.evolutiv.eu
sau contactaţi-ne la telefon (+40 74) 753 1772
E-mail: evolutiv@evolutiv.eu

Coperta: Beppe Viello
Tehnoredactare: Szekely Zoltân
Tiparul executat la: ALUTUS S.A. Miercurea Ciuc, Str. Harghita nr. 108/A

ÎN ATENŢIA CITITORILOR NOŞTRI,

Cărţile editate de noi reprezintă contribuţia noastră la o lume aflată pe cale de-a se manifesta, o lume bazată mai mult pe cooperare decât pe competiţie, mai mult pe afirmarea spiritului uman decât pe incertitudinea valorii sale; o lume bazată pe certitudinea că există o legătură între toţi indivizii. Scopul nostru este de a atinge un număr cât mai mare de fiinţe umane prin intermediul unui mesaj de speranţă.

În spatele acestor cărţi se află multe ore de muncă, de cercetare, de îngrijire şi de alegere a textelor pentru publicare - efectuate de către comitete de lectură - de traducere meticuloasă şi de muncă redacţională.

Am dori ca cititorii noştri să fie conştienţi de acest lucru, pe lângă conţinutul cărţii, pentru a se bucura din plin de dragostea şi devotamentul care au stat la baza realizării acestei cărţi.

Editura italiană

Editura Evoluţionism vă invită să descoperiţi prin intermediul cărţilor sale o altă faţă a Realităţii. Suntem convinşi de faptul că vă aflaţi tot mai aproape de cunoaştere, însă de cele mai multe ori nu găsiţi puterea şi sinceritatea de a recunoaşte această nouă realitate.

Cărţile noastre se adresează nu numai spiritului ci şi sufletului dumneavoastră.

Cartea trebuie să redevină o hrană sănătoasă pentru sufletul nostru, prin răspunsurile pe care ni le oferă şi, mai ales, prin răspunsurile pe care ni le cere să le găsim noi înşine.

Vă invităm să fiţi partenerii noştri în explorarea acestei realităţi.

Editura Evoluţionism

Mulţumim Domnului Guzrâny Ferenc, Medic

Mamei mele
Madeleine Jean

Această carte este rezultatul unei experienţe reale; sunt numeroşi cei care m-au ajutat şi încurajat Lor doresc să le dedic aceste pagini care reprezintă mărturia profundei mele recunoştinţe: John, maestrul şi prietenul meu; Christian, Regis, Annik şi Jean Pietre, Jacques, Hive, Herne şi Mărie Christine, prietenii şi maeştrii mei; Gerard, Emanuela şi Oscar, Paule şi Francois, Monique şi Robert, camarazii mei de călătorie; Edvige, Roberto, Marcella şi Chiara, familia mea, şi Liliane, lanterna mea magică.

Giorgio Mambretti

CUPRINS

A treia parte

MULŢUMIRI

Mulţumim din toată inima doctorului Hamer; lui Christian F, Marc F. şi doctorului Claude S. pentru că ne-au transmis, de-a lungul stagiilor lor, rezultatele numeroşilor ani de studii şi de cercetări, fără de care această carte nu ar fi putut vedea lumina zilei; conţinutul ei poate ajuta cititorul să-şi găsească propriul său drum.

Mulţumim, în mod special doctorului Carlo

PREFAŢĂ

„ ***Când eram copil ştiam să fiu generos; am uitat acest lucru când am devenit un om civilizat. Am trăit in conformitate cu natura, in timp ce astăzi duc o viaţă artificială. Fiecare pietricică frumoasă avea, în ochii mei, valoarea sa; fiecare pom, în măsura în care creştea, trezea respectul meu. Astăzi, împreună cu omul alb, mă înclin înaintea unui peisaj pictat a cărui valoare este măsurată în***

Într-o zi, acum câţiva ani, doctorul Hamer plimbându-se împreună cu câţiva prieteni în apropierea frontierei austriece, a văzut un mic castel, acolo i-ar fi plăcut să lucreze. Aşa că a decis să-l contacteze pe primarul satului pentru a obţine cât mai multe informaţii despre acest castel, astfel s-a întâlnit cu soţia primarului.

«Sunt doctorul Hamer» a spus el, şi i-a întins mâna. Auzindu-i numele, un zâmbet mare a luminat faţa doamnei: «Dragă doctore, sunt atât de fericită să vă cunosc: dumneavoastră mi-aţi salvat viaţa!» Până în acel moment, doctorul Hamer nu o văzuse niciodată şi nici nu mai vorbise cu ea.

«Acum doi ani - a continuat doamna - am fost diagnosticată cu leucemie, şi medicii mi-au spus că nu mai pot face nimic pentru mine. Am trecut printr-o perioadă îngrozitoare, fiind complet dezorientată, până în momentul când un locuitor al satului mi-a adus cartea dumneavoastră. Am citit-o pe nerăsuflate şi am înţeles că leucemia

însămi conflictele care m-au făcut să devin bolnavă după care, rezolvându-le, am evitat să mai cad în aceeaşi capcană. După cum puteţi constata, dragul meu doctor, acum mă bucur, mulţumită dumneavoastră, de o sănătate excelentă.»

Am reflectat mult timp cu privire la modul în care să concepem această carte şi la publicul căruia ar urma să i se adreseze. în final, am decis să facem tot posibilul pentru ca această carte să fie cât mai simplă şi cât mai uşor de înţeles, pentru a putea oferi numeroşilor cititori posibilitatea de a găsi cheia care să le permită ieşirea din tunelul sumbru al suferinţei în care se zbat, pentru a-şi putea recâştiga lumina şi bucuria de a trăi.

Doctorul Hamer afirmă că ***Noua Medicină'*** (Noua Medicină Germanică) poate fi învăţată în universităţi, în două zile; are dreptate. Legile sale fundamentale sunt atât de simple şi de evidente încât ne putem întreba, pe bună dreptate, cum se face că nimeni nu s-a gândit la acest lucra până acum.

Răspunsul are la bază principiul ***evoluţiei:*** pentru ca o nouă descoperire să vadă lumina zilei trebuie să sosească momentul potrivit şi mai trebuie ca cel puţin o parte din umanitate să atingă un anumit nivel de maturitate pentru a putea folosi descoperirea; un om al peşterilor nu ar şti ce să facă cu un automobil! Totul este înscris într-un scenariu care ne depăşeşte pe toţi şi pe care, nu reuşim să ni-1 imaginăm. Deci. nu ne rămâne altceva de făcut decât să-l acceptăm

N.Ed.: Pentru că descoperirile sale au fost adeseori prezentate deformat şi mulţi autori s-au referit la Noua Medicină a lui Hamer, fără să-i menţioneze sursa, Dr. Hamer a decis să-şi protejeze legal descoperirile, redenumindu-le Noua Medicină Germanică (înregistrată la data de 27/05/2004).

PRIMA PARTE

CAPITOLUL 1

Doctorul Ryke Geerd Hamer: povestea unui pionier'

Când faci unele lucruri
***Sunt împotriva ta, toţi cei care fac acelaşi lucru, Sunt împotriva ta , toţi cei care fac contrariul, Sunt împotriva ta, toţi cei care nu fac nimic*.**

Cândva, cu foarte mult timp în urmă, locuitorii zonelor de la şes trezindu-se în zori pentru a merge să lucreze pământul, au zărit privind cerul, în măsura în care nu a existat ceaţă, un bulgăre de foc strălucitor care venea din est şi se deplasa încet. Niciun obstacol nu era în faţa lor, cu excepţia unor copaci dincolo de care privirea lor putea rătăci la infinit. în măsura în care timpul trecea, de-a lungul orelor, soarele descria propriul său arc de cerc iar apusul indica ora de întoarcere, adică sfârşitul zilei. După cină, o scurtă privire asupra cerului le permitea acestora să afle ce fel de timp va fi a doua zi; luna şi miliardele de stele se schimbau, în fiecare zi. Totul se învârtea în jurul acestor fiinţe, pe câmpurile plate fără de sfârşit. Până-n ziua în care un om plin de întrebări şi convins de faptul că ar putea găsi răspunsuri, a

eminenţii săi contemporani, încât pentru a evita condamnarea la moarte a trebuit să renege totul...

Ciudat destin, comun multor inovatori!

în domeniul medicinii, Hamer poate fi, pe bună dreptate, comparat cu Galilei; în ciuda numeroaselor atacuri asupra sa, a continuat şi încă îşi continuă drumul, ştiind că înţelegerea şi acceptarea descoperirilor sale nu reprezintă decât o chestiune de timp.

Hamer s-a născut în 1935, în Renania. Tatăl său era un pastor protestant iar mama sa era de origine florentină, un amestec excelent de perseverenţă şi de încăpăţânare teutonă, de fantezie şi de suflet italian. Doctor în teologie, fizică şi medicină, s-a specializat apoi în psihiatrie, neurologie şi medicină internă, cu o teză de doctorat despre tumorile cerebrale. După cincisprezece ani de practică, se căsătoreşte cu o studentă de la medicină care-i dăruieşte patru copii. în această perioadă a vieţii sale, cel mai mult l-a pasionat cercetarea asupra originilor psihozei, fiind foarte atins de situaţia dramatică a oamenilor internaţi la psihiatrie. însă evenimentele pe care viaţa i le rezervă conduc la întreruperea cercetărilor sale, asupra cărora va reveni zece ani mai târziu, cu o nouă comprehensiune a bolilor născută din studiul cancerului său.

La 18 august 1978 fiul său Dirk, în vârstă de nouăsprezece ani, este rănit grav prin împuşcare în timp ce dormea în barca sa ancorată într-un mic port din insula Cavallo, aproape de Corsica.

După o sută unsprezece zile de agonie, Dirk moare în braţele tatălui său: şocul este teribil. în timpul săptămânilor ce vor urma, Hamer se îmbolnăveşte de cancer testicular, însă cunoştinţele sale medicale îl împiedică să facă vreo legătură între boala dobândită şi şocul suferit. Este lovit în plin de diagnosticul brutal al oncologului: «Hamer, aveţi cancer: aveţi o şansă din cinci să-i faceţi faţă! »

în ciuda bolii sale, Hamer continuă să lucreze

descoperirea sa la televiziunea bavareză, Hamer ia cu sine dosarul care conţine anamneza[2] celor două sute de bolnavi şi continuă cercetările sale într-o altă clinică, în Koln, unde sunt spitalizaţi mai ales bolnavii de cancer pulmonar. Aici, are ocazia să constate faptul că, nu tabacul este cel care cauzează cancerul pulmonar, deoarece jumătate dintre bolnavi nu erau fumători, şi că există aceeaşi relaţie cauză/efect între şocul emoţional şi declanşarea bolii pe care o observase deja şi în Munchen, însă aici şocurile emoţionale erau de altă natură în raport cu cele înregistrate în secţia de ginecologie.

În toamna anului 1981, Hamer depune la Facultatea de Medicină a Universităţii din Tubingen, unde şi-a făcut studiile şi a obţinut doctoratul, o teză post-doctorat cu privire la cercetările sale la care anexează două sute de fişe medicale precum şi descrierea detaliată a şaptezeci de cazuri, contrasemnate de către medicii şefi din diversele secţii medicale care au verificat afirmaţiile sale, în prealabil.

Vechiul său profesor a exclamat în glumă: «Hamer, este prea frumos pentru a fi adevărat, chiar dacă ar fi aşa, este imposibil să fie corect ceea ce ai descoperit tu. Lăsând gluma la o parte, acest material va trebui verificat rapid, chiar aici, în secţia mea.» însă, facultatea va refuza verificarea cercetărilor sale, fără nicio justificare, şi în luna mai 1982 toate fişele medicale vor dispare: după părerea celor o sută cincizeci de medici din cadrul Facultăţii de Medicină din Tubingen, descoperirile doctorului Hamer nefiind reproductibile, nu puteau fi considerate ştiinţifice. Din acest moment, va începe calvarul doctorului Hamer care va atinge punctul culminant în 1986,

[2]' Totalitatea datelor pe care medicul le capătă interogând bolnavul cu privire la apariţia şi evoluţia bolii de care suferă.

[3]* N.A.: Hamer a numit “lege de fier”, legea cauză efect constatată de el însuşi. Aplicând descoperirile sale pe propria sa persoană, astăzi, se bucură

lucru nu va fi suficient nici pentru a opri boicotul continuu din partea lumii medicale oficiale, nici pentru a fi reintegrat în rândul medicilor, în pofida numeroaselor sale solicitări de reabilitare. Este evident că doctorul Hamer este prea jenant, sunt prea multe interese în joc, economice, ideologice şi de putere. în 1997 ajunge să fie întemniţat sub pretextul că a dat sfaturi unui bolnav în ciuda faptului că se afla sub interdicţia de a practica medicina.

După aproape un an de închisoare din care Hamer va ieşi mai puternic decât oricând, atât de puternic încât în 8 şi 9 septembrie 1998, Universitatea din Trnava - Slovacia va confirma, în mod oficial, atestarea eficacităţii a ***Noii Medicini.***

Pentru a afla mai multe informaţii:
www.pilhar.com
www.leaminggnm.com

ADEVĂRATA INOVAŢIE

Medicina alternativă, sau medicina uşoară, se limitează adesea la a propune soluţii terapeutice pornind de la ***aceleaşi condiţii de bază*** ca în medicina modernă: boala este ceva urât, rău, absurd; este un pericol. Nu există altă soluţie decât a o elimina, fie prin metode uşoare, fie prin metode violente.

Descoperirile lui Hamer deschid, dimpotrivă, orizonturi total opuse: ***boala este răspunsul adecvat al creierului la un şoc extern, şi face parte dintr-un program de supravieţuire a speciei.***

Când un şoc emoţional este rezolvat, creierul inversează ordinea, şi individul trece în faza de refacere adică de vindecare.

A descoperi sensul bolilor este cel mai pasionant şi mai profitabil lucru imaginabil. Nu se tratează cu credinţa în Moş Crăciun, însă ridică un

parte, numitorul comun, şocul emoţional care a declanşat-o;

- studiul evoluţiei, de la prima celulă destinată a deveni un individ complex.

Pentru ca o ipoteză să aibă valoare de lege ştiinţifică trebuie ca ea să fie reproductibilă, altfel rămâne o simplă ipoteză: apa fierbe întotdeauna la o sută de grade, în aceleaşi condiţii de presiune atmosferică.

Cu excepţia doctorului Hamer, sunt şi alţi medici şi terapeuţi din Europa care au verificat cele cinci legi biologice ale ***Noii Medicini***, pe mii

CAPITOLUL II

Cele cinci legi fundamentale, sau medicina cu susul în jos

"De mii de ani umanitatea experimentează faptul că, în definitiv, toate bolile sunt de origine psihică şi acest lucru constituie, acum, o valoare ştiinţifică solidă înscrisă în patrimoniul cunoaşterii universale; numai medicina modernă face din noi, fiinţe însufleţite, un sac plin de formule chimice."

Doctor Rvke Geerd Hamer

Cele cinci legi biologice au apărut odată cu viaţa, şi sunt înscrise în codul genetic al tuturor fiinţelor vii: planta, animalul şi omul se comportă conform aceloraşi legi biologice.

PRIMA LEGE: LEGEA DE FIER A CANCERULUI „ŞOCUL EMOŢIONAL ESTE DETONATORUL"

Fiecare cancer sau boală echivalentă cancerului este un program biologic special bine fondat al naturii (SBS)[4] care debutează printr-un DHS[5] adică printr-un şoc conflictual emoţional

[4]* Program biologic special.

[5]- Sindromul Dirk Hamer.

din creier, organul fizic corespondent precum şi gravitatea bolii (inele concentrice vizibile pe tomografia computerizată). Prin urmare, se desfăşoară la trei niveluri: psihic, cerebral şi organic.

Omul a perfecţionat de-a lungul timpului şi în cadrul conservării speciei, programe biologice de supravieţuire care au devenit automate, fiind înscrise în creierul său, în celulele sale.

De exemplu, să ne gândim la un ţăran care-şi culege strugurii în plin soare: pielea sa se înroşeşte, însă reîntors acasă, în timpul nopţii, creierul său îi ordonă să pună în circulaţie melanina: începe bronzarea, care protejează pielea, prin urmare, aceasta din urmă nu va mai risca să fie arsă de razele solare. Este un proces biologic, programat, automatic.

Acelaşi gen de programare se regăseşte la animale: supravieţuirea şi conservarea speciei.

Mama leoaică

Leoaica aduce pe lume micuţi şi, atâta timp cât durează alăptarea, nu intră în călduri. Mai întâi, este mamă şi apoi iubita leului. Însă, într-o asemenea situaţie, regele pădurii nu este deloc fericit, deoarece singura sa funcţie biologică este aceea de a se împerechea din nou cu leoaica pentru perpetuarea speciei. Leul este un tip de rezervor de spermatozoizi care are nevoie de o sută cincizeci de raporturi sexuale pe săptămână. Din această cauză, încearcă adesea să-şi ucidă micuţii, şi atunci când reuşeşte leoaica trăieşte imediat un conflict de subapreciere, pentru că nu a fost capabilă să-i protejeze, pentru că nu a fost o mamă bună. Acest conflict Îi va declanşa o necroză ovariană. Cu timpul leoaica va învinge criza şi atunci va începe vindecarea necrozei prin producerea de chisturi ovariene care au rolul de a secreta mai mulţi estrogeni pentru a reintra din nou în călduri, fapt ce va conduce la o nouă împerechere. Această programare biologică îşi are originea în *filogeneză,* istoria evoluţiei.

Animalele urinează de-a lungul perimetrului acelui teritoriu pe care doresc să-l marcheze şi să-l

în vacanţe suferă de constipaţie, în timpul primelor zile, pentru că s-au îndepărtat de teritoriul lor personal. Este suficient să se reîntoarcă la casele lor pentru ca totul să reintre în normal ca la început (în cazul în care aceste persoane consideră, efectiv, casa ca fiind teritoriul lor).

Să ne gândim la un om care se trezeşte de trei, patru ori pe noapte pentru a urina. Preocupat de această situaţie apelează la medicul său pentru a-şi face un control medical amănunţit. însă, nici analizele şi nici controlul medical nu relevă nimic anormal. Problema sa a început în ziua în care, în casa sa, la etajul superior, s-a mutat o familie numeroasă şi gălăgioasă. Aceste persoane organizau, în fiecare seară, mese şi chefuri care se prelungeau de fiecare dată până noaptea târziu. Cum a trăit această situaţie amicul nostru? Pentru el era ca şi cum vecinii săi invadau în fiecare noapte, într-un anumit fel, teritoriul său; creierul său, pus în alertă de această emoţie, emitea deci ordinul de a merge să urineze pentru a-şi „marca” teritoriul şi pentru a-1 proteja de invazia sonoră a vecinilor săi. El acţiona conform unui proces biologic, însă toată această situaţie nu s-ar fi produs dacă amicul nostru nu ar fi trăit, sosirea vecinilor, într-un mod conflictual.

Acest exemplu ne permite să introducem o noţiune fundamentală: existenţa unei triade indisociabile **psihic-creier-organe,** trei unităţi care funcţionează întotdeauna împreună! Atâta timp cât medicina se va încăpăţâna să se ocupe numai de celule, uitând că omul este un întreg compus din emoţii (fiecare trăieşte emoţiile pe care i le rezervă existenţa într-o manieră absolut personală), creier (centrala noastră de comandă pentru supravieţuire şi pentru continuarea speciei) şi corp (singurul câmp de acţiune pe care creierul îl are la dispoziţia sa), va fi incapabilă să înţeleagă sensul şi adevăratul mecanism al bolii.

Cum funcţionează aceste trei unităţi?

la bucătărie, mâinilor să prepare sandvişul, stomacului să digere şi intestinului să asimileze, pentru a reda zahărul muşchilor. Nu este ceea ce fac toţi copiii? Se joacă şi mănâncă.

încearcă, acum, să închizi ochii şi să-ţi imaginezi că în mâinile tale ai o jumătate de lămâie: cu pulpa strălucitoare, cu parfumul şi coaja sa proaspătă între degetele tale... Imaginează-ţi cum muşti cu dinţii din ea, simţindu-i sucul acid care coboară încet, pe sub limbă, până ajunge în gâtul tău: care este reacţia ta, ce simţi? Secreţia de salivă creşte: creierul dă ordin corpului să pregătească stomacul pentru a primi sucul de lămâie şi începe digestia, toate acestea deşi, în realitate, nici măcar o picătură din sucul de lămâie nu a pătruns în corp.

Aşadar: **creierul nu este capabil de a face distincţie între real şi simbolic, între realitate şi imaginaţie.**

Îmbucătura din stomac 0 bandă de lupi se află la vânătoare într-o pădure; hrana este insuficientă, însă unul dintre lupi găseşte, pe neaşteptate, laba unui iepure sălbatic mort de câteva zile; de teamă că ceilalţi îi vor fura prada, o înghite în grabă, însă laba este atât de mare încât îi rămâne în stomac; viaţa lupului se află în pericol pentru că laba se află în stomacul său de mult timp, acesta nefiind în măsură să o digere, lată, deci, o situaţie limită pe care nu este capabil sa o rezolve. Creierul intră în mod instantaneu în acţiune, ordonând corpului să declanşeze o proliferare*' celulară la nivelul stomacului, exact în partea în care se află laba de iepure; este o tumoră! însă, totul are un sens chiar şi ceea ce pare a fi o boală nemiloasă se dovedeşte a fi soluţia perfectă găsită de creier pentru supravieţuirea lupului. într-adevăr s-a demonstrat, în laborator, că celulele tumorale din stomac secretă o cantitate de acid clorhidric având o capacitate digestivă care o depăşeşte de trei până la zece ori pe cea a celulelor normale. Astfel, osul poate fi digerat mai rapid şi lupul poate supravieţui. După ce nivelul de alertă şi pericol a trecut creierul dă ordin corpului să distrugă tumora (vom vedea mai târziu prin ce mecanisme), iar lupul se va putea bucura de hoarda sa şi de vânătoare.

de birou. într-o dimineaţă, venind la servici. a fost convocat de către patron care l-a anunţat, fără ocolişuri, că este concediat.

Marius B. a rămas fără cuvinte, neînţelegând şi fiind incapabil de a reacţiona în vreun fel. Va descoperi, mai târziu, că locul său a fost ocupat de fiul patronului. Este o lovitură sub centură la care nu s-ar fi aşteptat vreodată, şi pe care a exprimat-o prin următoarele cuvinte: „să fiu concediat într-un asemenea mod, nu pot înghiţi acest lucru, nu-1 pot digera!” Mentalul informează imediat creierul, care trimite ordinul celulelor din stomac, care pornesc o proliferare celulară, o tumoră, pentru a digera bucata indigestă care riscă să-l omoare pe Domnul Marius!

Suntem programaţi pentru supravieţuirea şi continuarea speciei. Creierul nu face diferenţă între real (laba de iepure rămasă în stomacul lupului) şi imaginar (concedierea lui Marius, percepută ca o îmbucătură amară rămasă în stomac). Deci, boala este soluţia perfectă a creierului în termenii biologici ai supravieţuirii.

Marius îşi va putea rezolva problema eliminând şocul emoţional sau. „într-o manieră mai practică”, găsindu-şi un alt loc de muncă. Dacă nu va fi în măsură să elimine şocul şi să-şi găsească o nouă slujbă, creierul său va intra în acţiune în singura zonă aflată la dispoziţia sa, stomacul. înainte ca Marius să-şi epuizeze toate energiile în tentativa de a „digera” îmbucătura amară. Va interveni, foarte repede, cu singura posibilitate de a rezolva problema: o tumoră! Tumora din stomac va reprezenta deci, în mod paradoxal, soluţia biologică extremă pentru salvarea vieţii lui Marius B.!!!

— «Mi-e frică că nu-mi voi mai găsi locul», patologie de bronhii;
— «Totul se prăbuşeşte asupra mea», patologie renală;
— «Nu mai am nicio valoare», patologie osoasă.

Ori de câte ori un individ, de-a lungul existenţei sale, este lovit de un şoc emoţional care îl pune în următoarele circumstanţe:
— trăieşte situaţia într-o manieră dramatică, traumatizantă (cu toate nuanţele posibile, o emoţie mare care va avea consecinţe mai vizibile decât o mică supărare: de la bronşită la cancerul pulmonar, în funcţie de intensitatea şocului trăit);
— este luat pe neaşteptate, precum un fulger pe cerul senin;
— simte că emoţia este mai puternică decât orice raţionament;
— trăieşte problema în solitudine, fiind preocupat de ea în mod permanent (toată lumea este la curent cu ceea ce i se întâmplă, însă nimeni nu ştie, efectiv, ce simte el);
— nu reuşeşte să găsească o soluţie satisfăcătoare, în acel moment.

Atunci, şi numai atunci, creierul său va intra în acţiune pentru a declanşa un program biologic special de supravieţuire pentru acest individ.

Starea de gravitate a bolii va fi determinată de intensitatea şocului emoţional, în timp ce localizarea bolii în corp va depinde de tipul de emoţie trăit.

Aşadar, boala este un dezechilibru cauzat de către un şoc emoţional care se produce, simultan, la nivel psihic, la nivel cerebral şi la nivel organic.

Fără conflict nu există boală: a fi conştient de acest lucru reprezintă primul pas spre vindecare.

curând, veţi deveni nervoşi fiindcă respiraţi gazul provenit din ţeava de eşapament a camionului. După curba cu numărul n, în sfârşit, urmează o linie dreaptă, şoseaua este liberă, semnalizaţi şi începeţi depăşirea; atunci observaţi că, în aceeaşi clipă, o maşină soseşte din direcţie opusă, pe fruntea voastră apar picături de sudoare, tensiunea urcă. nu mai aveţi timp să frânaţi. într-o clipită, aveţi un reflex automatic: schimbaţi viteza şi apăsaţi acceleratorul la maxim, turbocompresorul maşinii voastre intră în scenă cu un şuierat aproape imperceptibil şi veţi reuşi să depăşiţi TIR- ul la timp. totul a mers bine. Vă puneţi mâna pe frunte şi după câteva sute de metri, stresul s-a estompat. Totul a trecut, şi începeţi să vă gândiţi la micul restaurant care vă aşteaptă în satul următor... CANCERUL ESTE ACEL „TURBO" PE CARE CREIERUL

La originea tuturor bolilor (angină. bronşită, cancer, depresie, epilepsie. infarct, leucemie, scleroză în plăci, etc.) există un eveniment particular din viaţa bolnavului pe care acesta l-a trăit ca o traumă, ca un şoc emoţional: separare afectivă, ofensă, concediere, umilire, decesul unui părinte, diagnostic medical para!izant...un eveniment trăit într-un mod dramatic, neprevăzut şi conflictual. în solitudine şi fără a avea posibilitatea unei soluţii satisfăcătoare.

Ceea ce este decisiv, este modul în care acest eveniment este trăit de fiecare!

- Dramatic: ne distrage atenţia de la preocupările cotidiene prin intensitatea şi prin gravitatea sa.

- Dramatic: ne distrage atenţia de la preocupările cotidiene prin intensitatea şi gravitatea sa.
- **Neprevăzut:** cade asupra noastră pe neaşteptate, în mod brutal.

- Dramatic: ne distrage atenţia de la preocupările cotidiene prin intensitatea şi gravitatea sa.
- Neprevăzut: cade asupra noastră pe neaşteptate. în mod brutal.
- **Conflictual:** există conflicte de interese între raţiune şi emoţii.

- Dramatic: ne distrage atenţia de la preocupările cotidiene prin intensitatea şi gravitatea sa.
- Neprevăzut: cade asupra noastră pe neaşteptate, în mod brutal.
- Conflictual: există conflicte de interese între raţiune şi emoţii.
- **Trăit în izolare:** toată lumea ştie ce mi s-a întâmplat, însă nimeni nu

- Dramatic: ne distrage atenţia de la preocupările cotidiene prin intensitatea şi gravitatea sa.
- Neprevăzut: cade asupra noastră pe neaşteptate, în mod brutal.
- Conflictual: există conflicte de interese între raţiune şi emoţii.
- Trăit în izolare: toată lumea ştie ce mi s-a întâmplat, însă nimeni nu ştie ce simt.
- **Fără soluţie satisfăcătoare:** nu este suficient, să vorbeşti numai despre asta.

Din punct de vedere biologic, problema va putea fi considerată rezolvată începând din ziua în care nu vom mai trăi evenimentul precum un şoc conflictual

A DOUA LEGE: FIECARE BOALĂ ARE DOUĂ FAZE,
cu condiţia ca conflictul să fi fost rezolvat:
„NIMIC NU EXISTĂ FĂRĂ CONTRARIUL SĂU”

Dacă nu ar fi noapte, nu ar exista zi: totul funcţionează, în această lume, conform modelului binar.

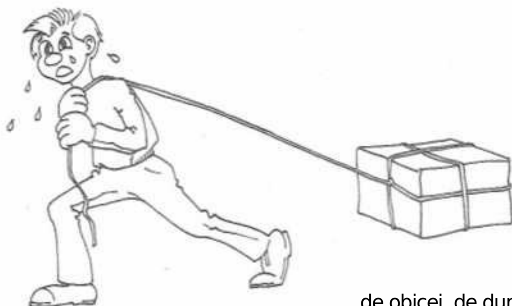
Activitatea umană este reglată prin sistemul neurovegetativ, sistemul nervos, compus în principal din sistemul ortosimpatic sau simpatic, şi din sistemul parasimpatic sau vag, numit şi al zecelea nerv cranian, cel mai puternic din sistem.

Simpaticul şi vagul Domn Petrescu Nicu Petrescu este proprietarul unei mici fabrici de încălţăminte, are cincisprezece salariaţi, excelenţi meşteşugari, pe care nu-i mai prea găseşti astăzi. Este căsătorit şi tată a patru copii, care n-au fost niciodată lăsaţi flămânzi. Fiindcă timpurile sunt tot mai dificile, concurenţa este tot mai acerbă şi clienţii plătesc tot mai greu. Domnul Petrescu caută în permanenţă noi pieţe de desfacere, pe scurt, nu-şi găseşte liniştea. în fiecare dimineaţă când se trezeşte, sistemul său nervos, simpaticul, intră în acţiune înainte ca toate energiile sale să fie mobilizate pentru a înfrunta, cât mai bine posibil, problemele cu care se confruntă zilnic. Domnul Petrescu are prea multe responsabilităţi pe spate. Pe măsură ce orele trec, organismul şi psihicul său, sunt din ce în ce mai stresate; sângele circulă tot mai rapid în creier, fiind în stare de alertă permanentă pentru a lua decizia cea mai bună la momentul potrivit; inima intră în regim de hiper-activitate, are nevoie de sânge pentru a aproviziona creierul: plămânii îşi intensifică modul de funcţionare, pentru a trimite mai mult oxigen la creier: vor avea, prin urmare, şi ei. nevoie de sânge; în sfârşit pentru că Domnul Petrescu vizitează continuu noi clienţi, muşchii săi vor avea nevoie, şi ei de asemenea, de un aflux corespunzător. însă sângele nu va putea servi întreaga suprafaţă a corpului în acelaşi timp: fiindcă nu are timp să ia prânzul, stomacul său nu va avea nevoie de sânge, şi nici mâinile sale, deoarece nu execută o muncă manuală; întotdeauna, va avea mâinile reci. un indiciu clar al stării sale de stres.

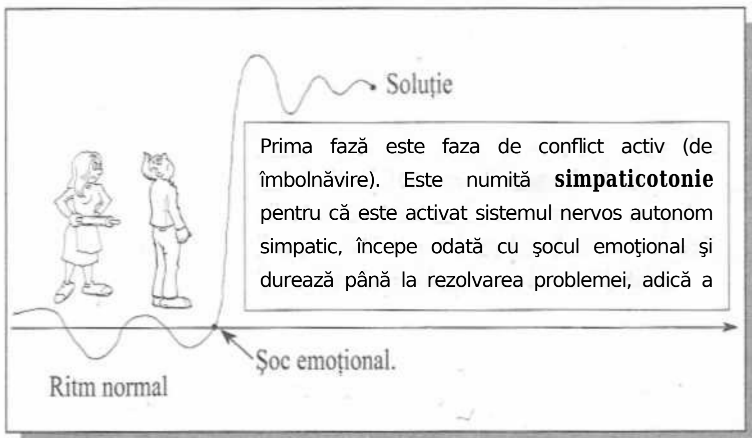
va putea. în sfârşit, întinde pe canapea. O oboseală imensă îl va invada şi sistemul parasimpatic sau vag va intra în acţiune pentru a repara daunele cauzate de o zi dură de muncă. Oboseala este mecanismul biologic pus în practică de creier prin care îi garantează Domnului Petrescu posibilitatea de a fi din nou în formă în ziua următoare, pentru a putea începe o nouă zi de muncă. Fără această fază de reparare Domnul Petrescu s-ar prăbuşi, extenuat, în fotoliul din biroul său, după câteva zile.

Unica funcţie a oboselii este aceea de a garanta supravieţuirea noastră ! ! !

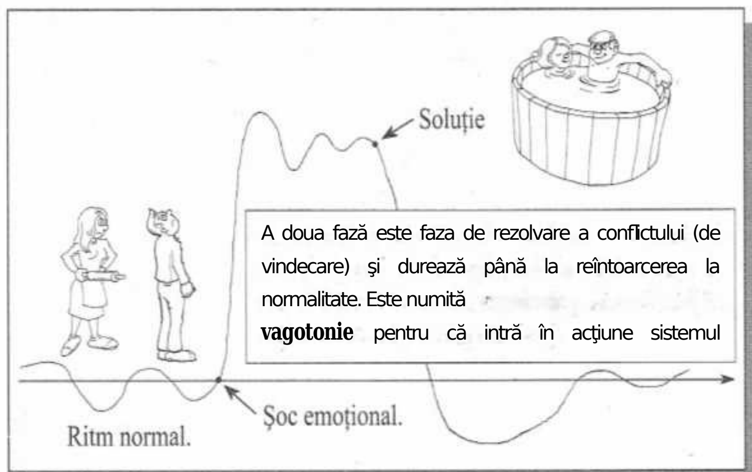
Toate bolile au **două** faze.

...de obicei, de durată echivalentă.

Prima fază este faza de conflict activ (de îmbolnăvire). Este numită **simpaticotonie** pentru că este activat sistemul nervos autonom simpatic, începe odată cu şocul emoţional şi durează până la rezolvarea problemei, adică a

Medicina oficială identifică, astăzi, circa o mie de boli, clasi- ficându-le în boli „reci” şi boli „calde”. în bolile „reci” bolnavul are pielea rece, extremităţile reci, se află într-o stare de stres continuu, pierde din greutate, nu doarme noaptea sau doarme rău. în această grupă se înscriu cancerul, angina pectorală, neurodermita, psihopatologiile, etc. în grupa bolilor „calde” întâlnim toate infecţiile, reumatismele, alergiile, erupţiile cutanate, etc.

Însă, toate aceste date nu sunt exacte: nici măcar una dintre aceste boli „reci” sau „calde” nu este ea însăşi o boală, ci mai degrabă una dintre cele două faze. Aşadar, nu este vorba de o mie de boli, ci de cinci sute; fiecare având o fază „rece” (numită faza de simpaticotonie) şi o fază „caldă”, de refacere (numită vagotonie). întotdeauna „boala” începe cu „faza rece” care soseşte prima, fiind urmată de „faza caldă”de refacere după ce şocul este depăşit. Rezolvarea şocului emoţional este cheia de boltă pentru a trece la faza de refacere.

Faza de simpaticotonie sau faza conflictului activ

— **la nivel psihic:** bolnavul continuă să mediteze la problema sa, aflându-se într-o stare permanentă de stres, îşi pierde apetitul şi slăbeşte, are probleme cu somnul, trezindu-se adesea în timpul nopţii; este faza de adaptare faţă de evenimentul neaşteptat, în timpul acestei stări continue de alertă, toate energiile sale sunt mobilizate numai pentru a depăşi şocul emoţional. Este ca şi cum ai spune că **nu cancerul epuizează organismul, ci continua stare de stres, de tensiune.**

— **la nivel cerebral:** va exista un scurtcircuit, pe care doctorul Hamer îl numeşte „focar”; el ia forma unor mici inele concentrice localizate într-o anumită zonă din creier care supraveghează funcţionarea unui organ bine determinat. Neuronii şi celulele gliale din zona aflată în cauză vor muri. Deşi neuronii nu se mai pot forma din nou (ştim că acest lucru nu are importanţă), celulele gliale, care reprezintă un fel de rezervor de alimentare pentru neuroni, o pot face. în cazul unui bolnav supus la o tomografie computerizată (CT) fără substanţă de contrast, focarele lui Hamer, sunt vizibile, în mod clar, pentru ochiul expert şi oferă informaţii exacte cu privire la faza de conflict activ sau de refacere, în care se află bolnavul. Mai mult, „citesc” istoria bolnavului de-a lungul „scurtcircuitelor” sale. Doctorul Hamer a stabilit un fel de „hartă” a creierului, bazându-se pe cele douăzeci de mii de cazuri examinate pentru a identifica legăturile existente între natura şocului original, zona atinsă la nivel cerebral şi organul fizic pe care aceasta îl guvernează.

— **la nivel fizic:** creierul poate da numai patru ordine: a crea o masă de celule (tumoră), a descompune sau a distruge o masă de celule ***(lize),*** a bloca sau a debloca. Vom vedea în a treia lege modul său de funcţionare.

crizei epileptoide; după aceea, corpul îşi va continua refacerea (începută în momentul rezolvării conflictului), până la restabilirea completă a ***homeostaziei*** (stare de echilibru). în cadrul fazei
de vagotonie asistăm la următoarele evenimente:

— **la nivel psihic:** este momentul în care se „respiră din nou”. Stresul se diminuează, **bolnavul** trăieşte un sentiment de linişte şi seninătate. Conflictul a fost rezolvat. îi revine apetitul, corpul şi extremităţile corpului se încălzesc graţie vasodilataţiei periferice iar somnul, în ciuda unor dificultăţi la adormire, revine după ora trei noaptea, în jurul dimineţii.

— **la nivel cerebral:** în zona subit „scurtcircuitată” se formează un edem de refacere, compus din substanţe nutritive a căror sarcină este de a revitaliza celulele gliale; inelele concentrice, apărute în urma scurtcircuitului încep să dispară. Este vorba despre începutul fazei de refacere. Dacă, în acest moment, bolnavul ar fi supus la un CT cerebral cu substanţă de contrast, ar risca să fie diagnosticat, eronat, cu tumoră cerebrală, datorită faptului că substanţa de contrast opacizează edemul de refacere. Cunoaşterea acestui „mic detaliu” permite evitarea multor intervenţii chirurgicale - care afectează, printre altele, ritmul vibratoriu fundamental al creierului. Odată terminată refacerea, edemul cerebral nu va mai avea de ce să persiste şi să-şi continue creşterea; această creştere poate deteriora creierul care, la rândul său. nu se poate dilata dincolo de limitele cutiei craniene. De aceea, mama noastră natura, în perfecţiunea sa, a „inventat” criza epileptică sau epileptoidă (tremurături, transpiraţie rece, stres, evacuare urinară); un fel de reîntoarcere momentană la faza simpaticotonică care are rolul de a verifica dacă evenimentul conflictual este depăşit cu adevărat; în cazul unui răspuns afirmativ

refacerea cerebrală şi fizică. Se va plânge de stări febrile, de dureri localizate sau dispersate, ca şi cum ar avea parte de o oboseală imensă. încă o dată, natura demonstrează marea sa înţelepciune: fără aceste simptome, bolnavul s-ar ocupa de activitatea sa cotidiană deturnând energia sa în întregime sau parţial de la obiectivul prioritar de moment, adică de la refacerea completă. Toate stările inflamatorii sunt de refacere, inclusiv bolile infecţioase împotriva cărora luptăm cu cruzime, fiind foarte decişi să exterminăm microbii, chiar dacă realitatea ne indică exact contrariul: ne aflăm în prezenţa unei faze de refacere!

Trebuie avut în vedere faptul că, în unele cazuri, faza de refacere se poate dovedi mai periculoasă decât faza de boală, şi că faza epileptoidă prezintă riscuri ce nu trebuie să fie

„Este oarecum ciudat că, în epoca informaticii, nimeni nu s-a gândit la faptul că, creierul, centrala operativă a organismului nostru, poate fi responsabil de toate bolile.

(Doctor Hamer)

A TREIA LEGE: SISTEMUL ONTOGENETIC DE TUMORI ŞI BOLI ECHIVALENTE „DINCOLO DE COMPLEXITATE, TOTUL ESTE SLMPLU”

Dacă Universul ar fi reglat de numeroase legi complicate, ar domni un mare haos; sunt suficiente doar câteva pentru ca acesta să funcţioneze în armonie. Atingerea simplităţii este dificilă.

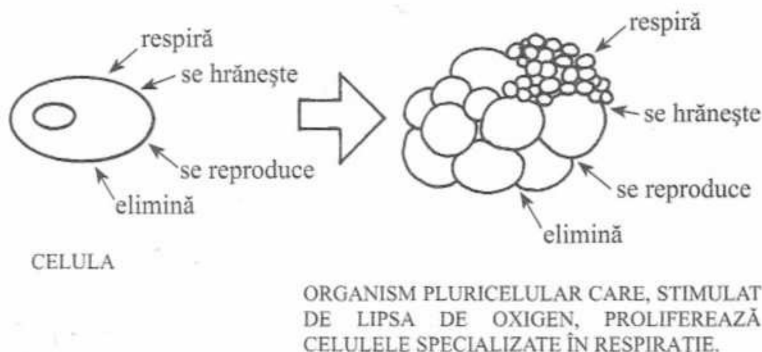
Hamer a botezat cea de-a treia lege a sa „Sistemul ontogenetic de tumori şi boli echivalente”. sereferăla viaţa embrionară a individului, iar Hamer vorbeşte despre ***boli echivalente*** pentru că nu numai tumorile, ci toate bolile, funcţionează conform enunţului celor cinci legi.

Pentru a înţelege cât mai bine aceste mecanisme aflate la baza „bolii” este necesară, acum, o reîntoarcere în trecut şi puţină intuiţie, fiindcă fiecare comportament biologic se întoarce în negura vremurilor, la momentul în care prima celulă îşi făcea apariţia pe planeta noastră. Vom face o mică incursiune în lumea ***filogenezei*** (istoria dezvoltării speciilor de-a lungul procesului de evoluţie) făcând o paralelă cu ***ontogeneza*** (istoria dezvoltării individului de la stadiul de embrion până la vârsta adultă) şi trecând prin ***embriogeneză***(istoria dezvoltării embrionului în timpul primelor două luni de viaţă intrauterină): foarte dificilă de realizat în câteva rânduri. Scopul acestei lucrări este acela de a înţelege în linii mari acest subiect, lăsând detaliile unor tratate voluminoase în bibliografie, pentru ca fiecare să le

Prima etapă de evoluţie

într-o dimineaţă frumoasă, acum câteva milioane de ani, viaţa şi-a făcut apariţia pe planeta noastră sub forma unei celule.

Este vorba despre un organism mic, foarte simplu, care trebuia să respire, să se hrănească, să elimine şi să se reproducă pentru a asigura continuarea speciei. De-a lungul secolelor, celula noastră s-a asociat cu alte celule pentru a putea supravieţui într- un mediu ostil: aşa a devenit organism pluricelular, adaptându-se la situaţii ocazionale. De exemplu, dacă acest organism trăieşte într-un loc în care este oxigen puţin, intră într-o fază de stres şi găseşte soluţia pentru rezolvarea problemei multiplicând celulele specializate în respiraţie. Va crea o specie de tumoră, o proliferare celulară. Aşadar,

ORGANISM PLURICELULAR CARE, STIMULAT DE LIPSA DE OXIGEN, PROLIFEREAZĂ CELULELE SPECIALIZATE ÎN RESPIRAŢIE.

«Spiritul însoţeşte evoluţia organică a acestor prime stadii şi întregul parcurs al dezvoltării regnului animal. Se naşte odată cu materia şi se transformă odată cu ea, până va deveni gândire şi conştienţă.» (Guy Lazorthes)[7].

Emst Haeckel scria în 1887: «Regăsim în organismele unice- lulare, care trăiesc izolate, aceleaşi manifestări de viaţă psihică, senzaţii, percepţii, voinţă, mişcare ca şi la animalele superioare constituite dintr-un număr mare de celule.»

Teilhard de Chardin spunea în 1948: «Dezvoltarea conştienţei va culmina cu omul care reprezintă momentul cel mai elevat al evoluţiei

Procesul care se derulează în uter urmăreşte toate etapele de evoluţie, astfel încât embrionul se va asemăna, din când în când, cu o amibă, un mormoloc, etc...

Din a noua zi de formare, apar şi ***ectodermul,*** care vor dezvolta treptat diferite ţesuturi şi organe. Din endoderm se vor naşte organele considerate arhaice, indispensabile primei etape de viaţă: ***cele de respiraţie, de digestie, de eliminare şi de reproducere.*** Există deja, în această etapă foarte timpurie, ceva ce va deveni creierul şi de la care vor pomi nervii cranieni localizaţi cu toţii în ***trunchiul cerebral.*** în această primă etapă ia formă ***epiteliul glandular,*** pe care-1 vom regăsi, de exemplu, în tractusul digestiv unde va avea funcţia de a produce acidul clorhidric pentru digestia alimentelor. în această structură histologică, în caz de patologie, iau formă adenocarcinomul, nodulii şi teratomul.

Ce a moştenit omul modem, din această primă etapă de evoluţie a vieţii pe Pământ?

Referitor la această memorie ancestrală, ce evenimente con- flictuale îl pot atinge? Sunt conflicte referitoare la...

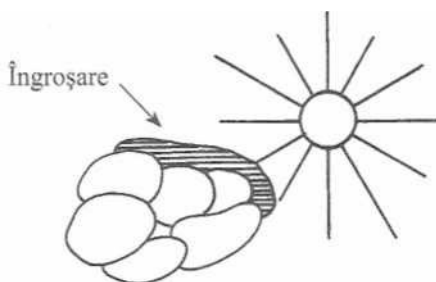
O îmbucătură de aliment, o gură de aer, o bucată ce trebuie eliminată (se hrăneşte, respiră, elimină).

Ideea de „îmbucătură” poate fi înţeleasă la propriu („nu am nimic de mâncare”) sau la figurat „Ah! asta este, de data asta, m-am tăiat de la porţie” (în caz de concediere, divorţ, studenţi trimişi departe de casă de către părinţi; expresia poate avea un sens mai simbolic, ce variază în funcţie de personalitatea fiecăruia: poate fi o moştenire care-mi scapă din mâini, un împrumut bancar care mi-e refuzat, etc... în orice caz, întotdeauna este vorba despre ***a nu putea prinde îmbucătura, a nu o putea înghiţi, a nu o putea digera, în fine, a nu o putea elimina.*** Pentru

organele de derivare endodermică (mucoasa uterină şi o parte din prostată).

<u>A doua etapă de evoluţie</u>

în timpul acestei etape secunde, asistăm la trecerea organismelor vii din mediul acvatic în mediul terestru. Fiind rezolvată problema supravieţuirii, organismul pluricelular îşi continuă perfecţionarea pentru a se proteja de lumea care-1 înconjoară; de exemplu, acolo unde va fi atacat de razele solare va produce o ***îngroşare de***

Embrionul continuă să se perfecţioneze, între timp, în uterul maternal, şi iată cum apare ***mezodermul cerebral,*** din care se ramifică toate „membranele” de protecţie: ***derma, pleura, peritoneul, pericardul***,ale căror comenzi se găsesc în ***creierul mic*** aflat în formare; ***ţesutul conectiv***se va adăuga la epiteliul glandular.

Din etapa secundă de evoluţie, ce urme psihice vor rămâne înregistrate în creierul omului modem? în general, toate conflictele legate de ***frica de a fi atacaţi,*** de a suferi o agresiune împotriva integrităţii noastre fizice se află la nivelul cutiei toracice, (mezoteliu pleural), al cavităţii abdominale (mezoteliu peritoneal), al inimii (mezoteliu de pericard care, în faza de refacere, se va rezolva printr-o pericardită acută). Mai fac parte, din această etapă, toate conflictele legate de

la prima infecţie cutanată a noului născut apărută ca urmare a separării de sânul mamei sale.

<u>A treia etapă de evoluţie</u>

Pentru micul nostru organism, a sosit timpul de a se pune în mişcare, de a explora mediul înconjurător, de a se deplasa în cele patru direcţii ale lumii terestre. Va trebui să dezvolte ***schelet, muşchi, tendoane,*** deci, tot ceea ce va face posibilă mişcarea sa. însă lumea spre care se îndreaptă (pământul) nu este mai bună decât aceea din care provine (apa). Va decide să se întoarcă înapoi, ceea ce va implica, în mod natural, ***pierderea de organe*** pe care a dezvoltat-o în mod expres, va trebui **să facă o liză** (reducere celulară, necroză), să piardă substanţă, pe scurt, să elimine acele structuri care sunt lipsite de utilitate în mediul său de provenienţă. Creatura

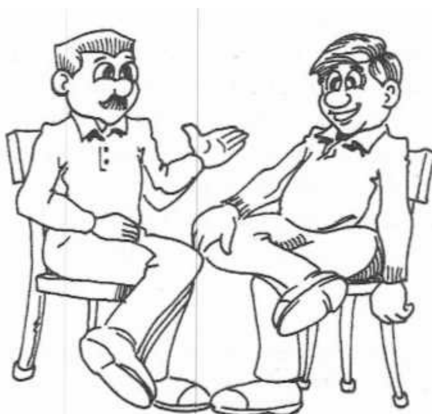
În uterul matern începe să-şi facă apariţia ***măduvei cerebrale,*** ale cărui celule pătrund în cele ale endodermului şi ectodermului. Acestea formează structurile destinate să menţină coeziunea organismului care va putea, astfel, să reziste solicitărilor externe. Ele vor constitui o punte de legătură unind organele strict necesare pentru menţinerea vieţii şi organele „de deschidere” spre lumea exterioară, în sensul cel mai general al cuvântului. Este momentul în care apare sistemul ***osos*** (scheletul) ***şi muscular,*** pentru a ne susţine şi a ne permite cea mai

(cerebral medulla) care aparţine de creierul mare.

In ceea ce priveşte omul, această a treia etapă corespunde dezvoltării sensului propriei sale valori, în măsura în care trebuie, acum, să înfrunte un univers exterior. Va avea, deci, o problemă complet individuală de evaluare, el cu sine însuşi, astfel încât, dacă valorile sale de referinţă sunt prea exigente, individul se va simţi umilit, fiind incapabil de a se ridica la înălţimea situaţiei. Este vorba despre ***conflictele de „subapreciere de sine",*** de reducere a valorii intime a persoanei, în toate nuanţele lor conform situaţiilor întâmpinate: „am fost concediat pentru că nu sunt eficient în munca mea"; „soţul meu trăieşte cu altcineva pentru că nu mai sunt capabilă să-l satisfac sexual"; „sunt în menopauză, nu mai sunt în stare

<u>A patra si ultima etapă de evoluţie</u>

Această etapă consolidează toate etapele precedente. Trece de la „mă deplasez pe suprafaţa terestră şi mă măsor cu acest nou mediu înconjurător", la ***„comunic cu alte fiinţe".*** Organele
senzoriale se rafinează pentru a intra în relaţie cu

În micul embrion se perfecţionează organele senzoriale şi „ ***conductele de legătură*** ” între diferitele organe: retină, epidermă, laringe, esofag, mucoasă nazală, mucoasă bucală, artere coronare, căi biliare, etc... (toate derivă din ***ectoderm*** şi constituie epiteliul de acoperire), precum şi ***sistemul*** şi

Creierul a atins, acum, ultima etapă a dezvoltării sale: ***cortexul cerebral[8],*** elementul cel mai recent din întreaga istorie de perfecţionare a speciei umane.

Pe plan psihic, asistăm la o proiectare de sine într-un context întotdeauna mai amplu, complex şi schimbător. Devine tot mai dificil să ignorăm ceea ce se întâmplă în jurul nostru şi să nu constatăm multiplele situaţii schimbătoare specifice vieţii.

Dacă mi-e frică de moarte (faimoasa „îmbucătură” sau „gură” de aer pe care o pierd, despre care am vorbit în contextul primei etape), soluţia biologică a creierului pusă în aplicare de către trunchiul cerebral va fi multiplicarea celulelor pulmonare alveolare pentru a creşte capacitatea pulmonară adică, pentru a obţine mai mult aer şi pentru a supravieţui: deci, o proliferare celulară, un cancer pulmonar.

Dacă din contra „mi se taie răsuflarea” sau dacă „situaţia mea este irespirabilă”, dacă conflictul depinde de raportul meu cu lumea exterioară complexă, soluţia biologică aleasă de creier va fi de ulcer la bronhii pentru a lăsa să treacă mai mult aer (vezi a patra etapă de evoluţie, acolo unde ***cortexul cerebral*** ordonă o liză, ***sub formă de ulcer).***

Dacă conflictul este legat de nevoia de a avansa, în acelaşi timp, în două direcţii diferite iar noi nu ne putem decide nici să rămânem, nici să fugim, soluţia biologică aplicată de creier pentru eliminarea conflictului va fi cea de ***paralizie*** a

acelaşi timp, la nivel mental, cerebral şi organic. Este prima fază, numită ***siunpaticotonic,*** care se manifestă în felul următor:

— la nivel mental există o stare permanentă de stres;
— la nivel cerebral are loc scurtcircuitul unei zone corespondente cu tipul de emoţie suferită;
— la nivel organic are loc o proliferare celulară (tumoră) în faza de îmbolnăvire (de conflict activ) la organele guvernate de către trunchiul cerebral şi creierul mic (cerebel) sau o liză (pierdere de substanţă) sau chiar un blocaj funcţional (paralizie) pentru organele guvernate de măduva cerebrală (cerebral medulla) şi de cortexul cerebral.

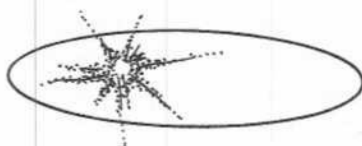
Eliminarea conflictului este „cheia de boltă” care permite trecerea la faza secundă, numită vagotonie, o adevărată fază de refacere care se manifestă în felul următor:

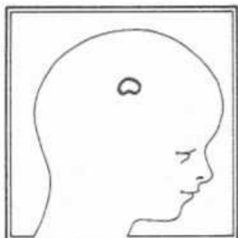
— la nivel mental se reîntoarce calmul;
— la nivel cerebral are loc regenerarea circuitelor electrice;
— la nivel fizic are loc cazeificarea[9] sau închistarea tumorii pentru organele guvernate de trunchiul cerebral şi de creierul mic, refacerea lizei sau rezolvarea blocajului funcţional pentru organele guvernate de

[9]* N.R.: Cazeificare: Proces de reducere prin intermediul bacteriilor.

ONTOGENEZA ŞI FILOGENEZA: EVOLUŢIA CREIERULUI ÎN EMBRIONUL UMAN REFLECTĂ EVOLUŢIA SPECIILOR VII

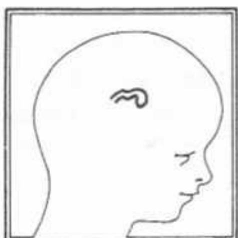

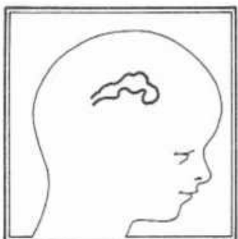
A 25-a zi

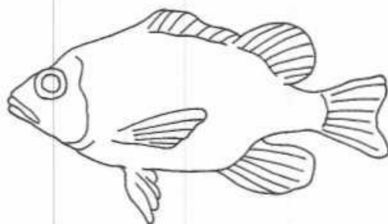

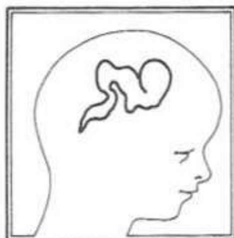
A 35-a zi

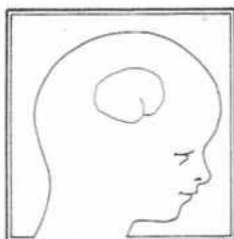
A 40-a zi

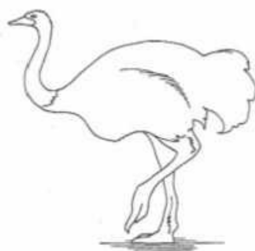

A 50-a zi

A 5-a lună

A 6-a lună

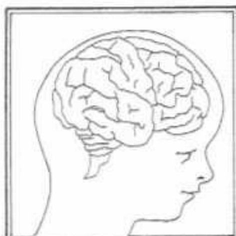

A 7-a lună

A 8-a lună

A 9-lună

A PATRA LEGE: SISTEMUL ONTOGENETIC DE MICROBI, „MUNCITORI SPECIALIZAŢI ÎN SERVICIUL CREIERULUI"

Contrar opiniei curente, microbii sunt aliaţii noştri: sunt cei care se ocupă de repararea daunelor în timpul fazei de vagotonie. Creierul este cel care transmite ordinul amicilor noştri virusuri, ciuperci sau bacterii, apelând la unii sau la alţii, în funcţie de munca care trebuie făcută.

Microbii figurează printre marile frici ale umanităţii care, de pe vremea pandemiilor ca pesta şi holera, a mobilizat toate mijloacele ştiinţifice posibile pentru a-i studia, a-i izola şi a-i elimina. Dar şi în acest domeniu, omul este concentrat asupra detaliilor şi pierde din vedere ansamblul, construind astfel un edificiu care riscă

Descoperirea ştiinţifică a microbilor a avut loc în a doua jumătate a secolului trecut, întotdeauna erau prezenţi în organismul fiecărui bolnav atins de o infecţie sau de o stare febrilă, cum să nu le fie atribuită responsabilitatea pentru aceste stări? Pornind de la această ipoteză, s-a procedat la clasificarea diverselor patologii. Progresul tehnicii şi apariţia microscopului au permis descoperirea unor organisme din ce în ce mai mici până s-a ajuns la virus, un soi de parazit incapabil de a se reproduce singur, care utilizează. în acest scop, sistemul de reproducere al altor celule. Astfel, s-a ajuns la descoperirea sistemului imunitar, un „aparat militar” aflat în serviciul individului pentru a-1 proteja de invazia inamică. Prin urmare, nu mai era decât un pas, până la dezvoltarea unor medicamente din ce în ce mai specifice, destinate să dea o mână de ajutor sistemului nostru de apărare. Cu toate acestea, nu toţi cercetătorii aveau aceeaşi opinie: unii dintre ei au început să observe că, de la naşterea sa, omul coabitează cu microbii; în corpul nostru sunt de zece ori mai multe bacterii decât celule umane: sute de mii de miliarde! Pielea este populată de microorganisme precum stafilococii şi streptococii, sunt bacterii care trăiesc în gât, în nas, în urechi şi în conjunctiva ochiului. Mirosul emanat de subsuori provine din activitatea bacteriilor. Vaginul conţine microbi inofensivi cu care copilul intră în contact în momentul naşterii sale; deci, există mai mulţi microbi decât celule, microbi la care omul s-a adaptat perfect. în cazul în care călătorim într-o ţară străină, microbii din acea regiune pot, cu toate acestea, deveni patogeni, în măsura în care organismul nostru nu-i recunoaşte ca făcând parte din „mediul” său: rujeola. importată de la „conchistadorii” Noii Lumi, a decimat populaţia indigenă al cărei organism nu era pregătit să recunoască noul microb.[10] Alţi cercetători au constatat faptul că, în multe boli infecţioase,

10’ Xavier şi Laurence Rolland. Bacterii, virusuri şi ciuperci. Flammarion, Paris.

de energie doborâţi de virusul gripei în timp ce alţii mai slabi, înzestraţi cu o sănătate mai fragilă, rămân neatinşi de epidemie. Admiţând faptul că există unele sisteme imunitare mai fragile decât altele, care ar fi motivul?

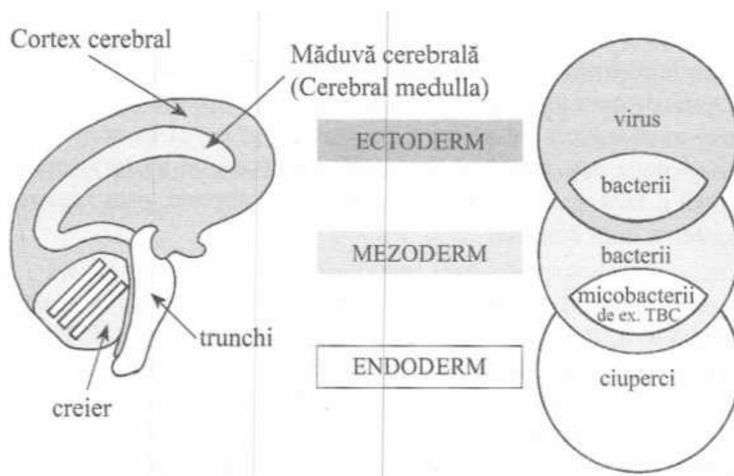
A patra lege, care descrie sistemul ontogenetic de microbi, explică acest lucru în felul următor:

- Microbii nu „lucrează” decât în timpul fazei secunde de boală, cea de refacere, devin activi din momentul rezolvării conflictului şi până la refacerea completă; după aceea redevin inactivi. Nu sunt inamici ci aliaţi care trăiesc în simbioză cu noi şi lucrează pentru noi, la ordinele creierului nostru. Dacă-i distrugem, nu vom face decât să întârziem şi să încetinim faza de refacere care se instalează, oricum, în momentul soluţionării conflictului.
- Microbii pot fi clasificaţi după originea embrionară a ţesuturilor.

Toţi microbii apar, se înmulţesc şi dispar, pentru a favoriza refacerea organismului conform unei logici foarte precise. Sincronizaţi cu creierul şi corpul nostru, aceştia mor sau se înmulţesc în conformitate cu patologia, organul implicat şi cu misiunea pe care o au de îndeplinit: de eliminare sau de reconstruire. Fac parte din programul biologic al naturii.

Ciupercile şi micobacteriile sunt „măturătoarele” care curăţă organismul de tumorile situate în organele derivate din endoderm şi guvernate de trunchiul cerebral, precum şi în organele derivate din mezodermul cerebral şi conduse de creier. Mai precis, îndeplinesc o acţiune de cazeificare, de brânzire: putem spune că „tortureazăˮ, tumora.

Bacteriile joacă fie rolul de „măturătoare” (pentru tumorile situate în organele derivate din mezodermul cerebral, condus de creier), fie pe cel

Apropo de vaccinuri

Bacteriile sunt primele semne de viaţă din Univers. Fiinţa umană, aşa cum s-a menţionat, conţine o cantitate de bacterii de zece ori mai ridicată decât numărul celulelor sale; trăim în simbioză cu ele şi avem nevoie de ele pentru a transforma materia. Sunt indispensabile vieţii şi, cu toate acestea, sunt eliminate primele cu antibiotice! Vaccinurile împiedică bacteriile să-şi facă propria muncă, fără prezenţa lor niciun proces important de transformare nu poate avea loc. Nu este absurdă împiedicarea amicilor noştri de colaborare? Cu ajutorul vaccinurilor, creăm dezordine în propriul nostru corp care-şi pierde, astfel, capacitatea de a distinge ceea ce este util de ceea ce este nociv; întregul nostru sistem de „recunoaştere” este bulversat iar sistemul nostru imunitar slăbit: până la bolile imunodeficiente nu mai este decât un pas. Fiecare dintre noi se naşte într-un loc şi într-o epocă marcată de un anumit număr de microbi, cu care se va adapta în cursul existenţei sale.

Dacă avem obiceiul de a lucra într-o grădină de

Este faimosul principiu al lui Mithridate: câteva picături de otravă în fiecare zi şi doza mortală nu va mai fi mortală! însă, dacă ne permitem luxul de a nu trăi în mijlocul naturii, de a nu merge desculţi, de a nu ne înţepa sau tăia, atunci vom avea nevoie de vaccinul antitetanic. Dar şi în acest caz, întotdeauna este adevărat faptul că, orice reacţie bacteriologică indică o fază de refacere (vagotonie) şi presupune, prin urmare, existenţa unui conflict.

S-a constatat că, atunci când zburăm cu avionul într-o ţară îndepărtată, intrăm în contact cu microbi pe care organismul nostru nu-i recunoaşte şi la care nu este adaptat. Riscăm, deci, să contactăm boli mortale; în acest caz vaccinurile sunt necesare. Călătoriile cu avionul nu sunt, încă, luate în calcul de organismul nostru biologic: „planul biologic” al omului nu prevede decât deplasări lente, care îi oferă posibilitatea de a se aclimatiza progresiv la noile condiţii de mediu.

În ceea ce priveşte epidemiile, toate au acelaşi curs: un debut, un punct culminant şi un declin. Examinând statisticile O.M.S. (Organizaţia Mondială a Sănătăţii) în mod evident, rezultă faptul că, campaniile de vaccinare au fost întreprinse, întotdeauna, în momentul în care epidemia se afla deja în faza descrescătoare şi că, imediat după administrarea vaccinului, în loc să scadă, cunoştea o amplificare. După un anumit timp, epidemia intra, din nou, în faza descrescătoare! Fiecare este liber să tragă propria sa concluzie...

Robert Mc Namara, fostul preşedinte al Băncii Mondiale şi fostul secretar de stat american, declara într-o zi:

«Trebuie luate măsuri foarte aspre de reducere

A CINCEA LEGE: „LEGEA CHINTESENŢEI”

Toate comportamentele umane (deci, inclusiv bolile) sunt determinate de programe specifice de supravieţuire, înscrise în creierul nostru de-a lungul timpului. Boala este soluţia biologică perfectă propusă de către creierul nostru, ultima posibilitate de supravieţuire.

Există o relaţie permanentă între toate elementele din natură, fiecare fiinţă vie este legată de alte fiinţe care fac parte din Marele Tot. Toate organismele posedă un creier mai mult sau mai puţin dezvoltat, capabil să capteze, în mod inconştient, informaţiile care-i parvin din lumea care-1 înconjoară. Astfel, câinele ştie că stăpânul său este pe punctul de a se reîntoarce acasă şi se postează deja în faţa uşii pentru a-1 întâmpina. Leoaica ştie, în acelaşi mod, dacă va avea sau nu suficientă pradă pe teritoriul său şi, în cazul în care vânătoarea va fi mai slabă, va naşte mai puţini pui. Aşa cum fiecare furnică se află în legătură cu furnicarul şi acţionează în interesul acestuia din urmă, tot aşa fiecare celulă, fiecare element din corpul uman acţionează în armonie şi pentru binele organismului nostru, în baza unei comunicări permanente derulate la diferite niveluri: cea mai mică dintre celule, bacteriile care vieţuiesc în noi, diversele organe... toate funcţionează la unison, în acelaşi ritm ca şi creierul principal. Tot ceea ce va percepe, chiar şi inconştient, va fi deci retransmis la centrala care dirijează operaţiile, precum un tam-tam liniştit care informează cu privire la tot ceea ce se întâmplă, la tot ceea ce este necesar într-un punct al corpului nostru. Corpul nostru ştie, să înscrie în celulele sale, ceea ce este cel mai bun pentru el, precum ştia leoaica că nu trebuie să aducă pe lume mai mulţi pui fiindcă vânătoarea nu va fi bună; creierul nostru va activa programul cel mai adecvat pentru a ne permite

alt mascul, face ulcer la nivel coronarian. Făcând acest lucru, îşi măreşte calibrul intern în scopul de a aduce mai mult sânge organismului şi de a obţine mai multă forţă pentru a-şi învinge adversarul. De fapt, această boală nu este o boală ci o oportunitate graţie căreia el va putea câştiga bătălia, după care va trece la faza de vagotonie, se va vindeca chiar şi cu riscul unui infarct în perioada crizei epileptoide (vom reveni, mai târziu, la acest mecanism). La urma urmei, natura i-a dat două încercări de depăşit: conflictul de teritoriu şi infarctul. Sunt legile dure ale vieţii! Faza de refacere nu este o întâmplare: în cazul în care conflictul teritorial a durat mai mult de cincisprezece zile, riscul unui infarct va fi

Boala are întotdeauna un sens.
Este utilă, necesară, vitală pentru individ
şi pentru evoluţia speciei.

Câteva precizări

Se poate afirma că Hamer a descoperit o interpretare suplimentară a funcţiilor cerebrale. Aceasta nu pune în discuţie descoperirile care au precedat-o în acest domeniu, nu mai mult decât descrierea unei pajişti în termeni de flori şi fluturi, mai degrabă decât în termenii funcţiei clorofiliene. Doctorul Hamer a descoperit că în cazul unui şoc emoţional bărbaţii până la vârsta andropauzei sunt afectaţi în partea dreaptă a creierului iar femeile până la vârsta menopauzei sunt afectate în partea stângă (efectul este invers pentru stângaci). Andropauza şi menopauza constituie o schimbare de stare, în măsura în care hormonii

Bărbatul va fi, ca să spunem aşa, mai „feminin” după andropauză iar femeia mai „masculină”.

Bărbatul ***dreptaci*** aflat la vârsta de reproducere va fi deci afectat în partea dreaptă a cortexului cerebral (a patra etapă de evoluţie) de un prim şoc emoţional. Va produce patologii care se raportează la organele guvernate de emisfera dreaptă: bronhii, artere coronare, stomac, duoden, căi biliare, vezică. O femeie ***dreptace,*** care nu ia pilule (în caz contrar, modifică sistemul său hormonal) va fi afectată în partea stângă a cortexului cerebral, în cazul unui prim şoc emoţional. Ea va produce patologii care se raportează la organele guvernate de emisfera stângă: tiroidă, laringe, vene coronare, col uterin, vezică, rect (patologiile legate de aceste organe afectează mai des femeile decât bărbaţii).

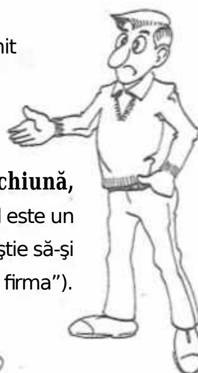
După andropauză, bărbatul va trăi şocul emoţional într-un fel mai feminin (partea stângă a creierului), în timp ce femeia, după menopauză, va trăi şocul într-un fel mai masculin (partea dreaptă a creierului), chiar dacă patologiile se inversează. Ce stratagemă minunată a inventat natura, pentru a ne permite să trăim experienţele a două sexe, chiar şi în timpul unei singure vieţi!

Dacă femeile înţeleg pe deplin acest mecanism, în momentul menopauzei nu vor mai trăi un conflict de subapreciere în cazul în care nu-şi mai pot îndeplini funcţia procreativă şi, în consecinţă, problemele de osteoporoză vor dispare (dacă „îmi pierd valoarea ca femeie pentru că nu mai pot aduce pe lume copii”, creierul meu va ordona o decalcifiere osoasă, care reprezintă partea cea mai densă din corp: un fel de sinucidere lentă). Menopauza şi andropauza reprezintă, dimpotrivă, debutul unei noi aventuri care proiectează bărbaţii şi femeile în mijlocul unor lumi

Cinci subiecte masculine se prezintă la locul de muncă unde li se comunică, dintr-o dată, că sunt concediaţi.

Primul reacţionează prin **subapreciere** („am devenit un incapabil!").

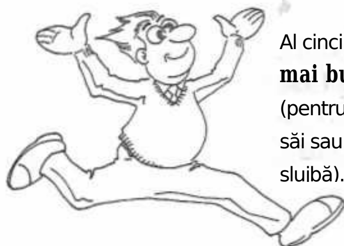
Al doilea prin **ranchiună,** duşmănie („patronul este un incompetent, nu ştie să-şi conducă firma”).

Al treilea, îl va trăi precum o **pierdere de teritoriu.**

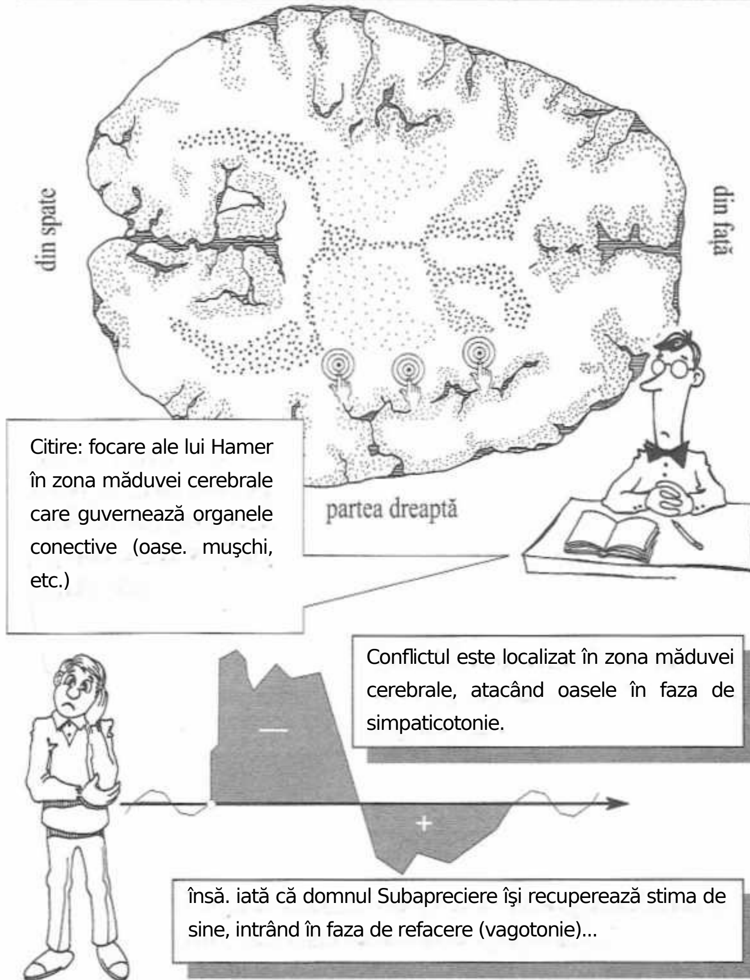
Al patrulea, simte că i-au făcut o măgărie, simte o **frustrare.**

Al cincilea consideră acest lucru ca fiind **cea mai bună oportunitate** oferită de viaţă (pentru că, de exemplu, se simţea rău cu colegii săi sau pentru că nu se simţea realizat în acea sluibă).

După modul în care au trăit acest eveniment, va fi solicitată şi va intra în scurtcircuit o zonă specifică din creier.
O tomografie computerizată CT a creierului va permite recunoaşterea zonelor cerebrale atacate (aşa-zisele „focare ale lui Hamer”), cele ce trimit ordinele (de proliferare, liză, blocaj funcţional) la organele aflate în competenţa lor.

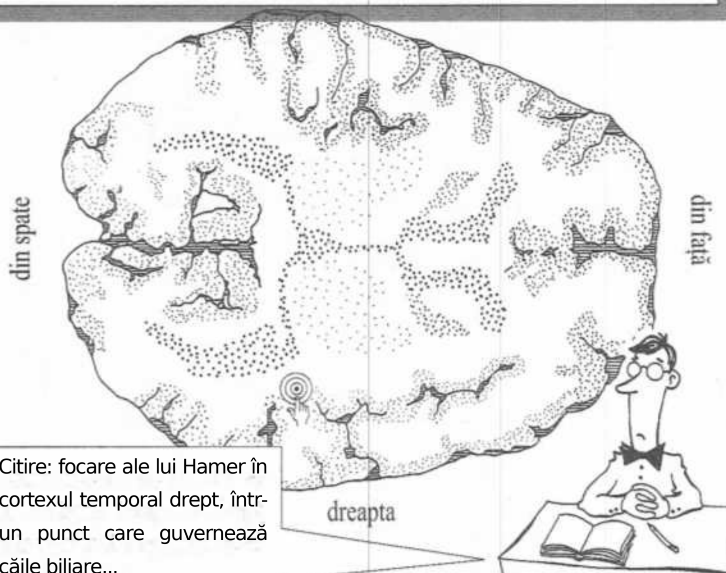
Secţiunea transversală a creierului domnului **Subapreciere** vizualizată de computerul tomograf [11].

Urmează o recalcificare însoţită de o inflamaţie cauzată de aportul de substanţe de reconstruire. Este o fază dureroasă care poate fi diagnosticată de la reumatism acut până la osteosarcom (sarcom osos).

[11] • **N.R.: Metoda lui Hamer face o citire speculară de CT: dreapta în partea dreaptă şi stânga în partea stângă.**

Secţiunea transversală a creierului domnului **Ranchiună** vizualizată de computerul tomograf.

Citire: focare ale lui Hamer în cortexul temporal drept, într-un punct care guvernează căile biliare...

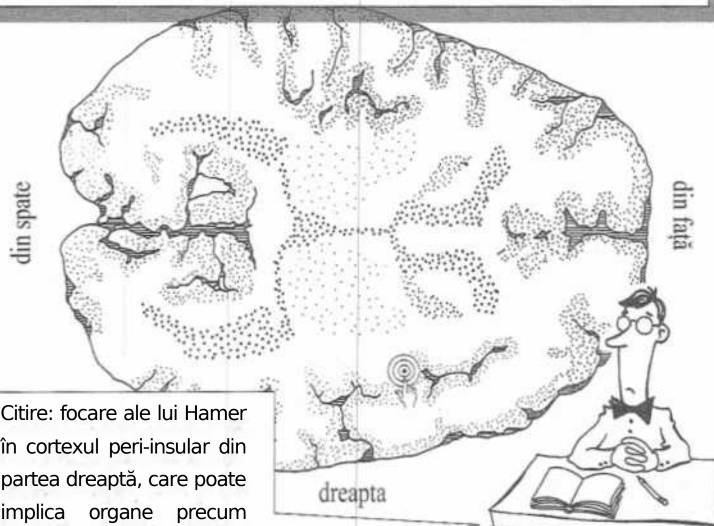
Conflictul este localizat în cortexul temporal declanşând ulceraţii de căi biliare în faza de simpaticotonie.

însă, iată că Domnul Ranchiună trece peste ranchiuna sa şi intră în faza de vagotonie...

Ca urmare, va avea dureri la ficat, deşi până acum nu a simţit nimic (cu excepţia, furiei reprimate împotriva fostului angajator).

în această fază, când conflictul este rezolvat, poate să apară un cancer de reconstruire a căilor biliare, un epiteliom sau o hepatită.

Secţiunea transversală a creierului domnului **Teritoriu** vizualizată de computerul tomograf.

Citire: focare ale lui Hamer în cortexul peri-insular din partea dreaptă, care poate implica organe precum arterele coronare.

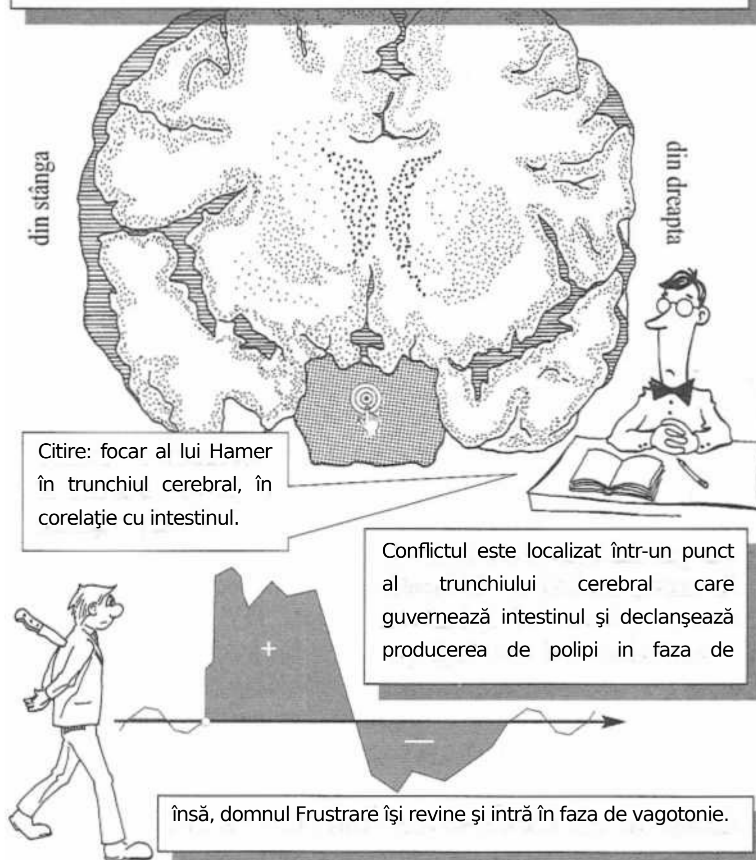
Conflictul este localizat într-o zonă cerebrală care ar putea declanşa o anghină pectorală în faza de simpaticotonie.

însă. domnul Teritoriu îşi regăseşte siguranţa „teritorială" intr-un alt ambient, şi trece la faza de vagotonie...

Rezolvând conflictul, domnul Teritoriu va produce un edem de reparare în raport cu focarele lui Hamer, iar ulceraţiile microscopice ale coronarelor se vor cicatriza. Acest proces de cicatrizare va putea ajunge până la ocluzia arterei, în timp ce edemul cerebral va putea atinge o dezvoltare capabilă să ucidă artera vecină, care reglează ritmul inimii. Acest lucru va transmite inimii instrucţiuni anarhice, provocând un infarct miocardic.

Secţiunea transversală a creierului domnului **Frustrare** vizualizată de computerul tomograf.

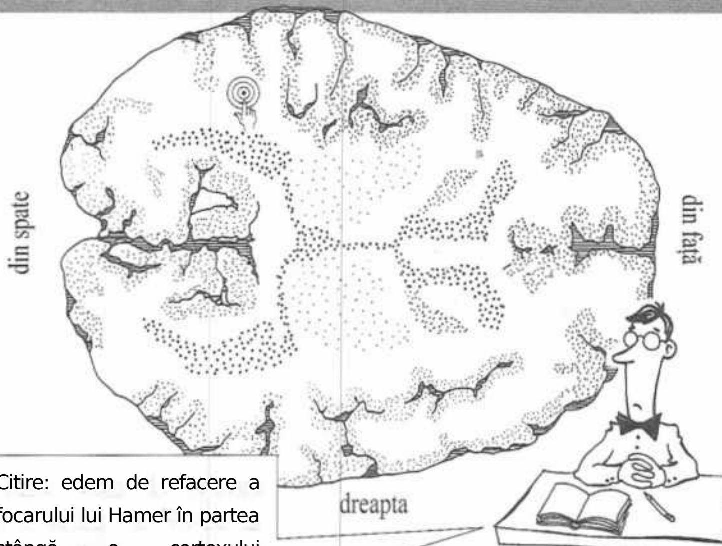

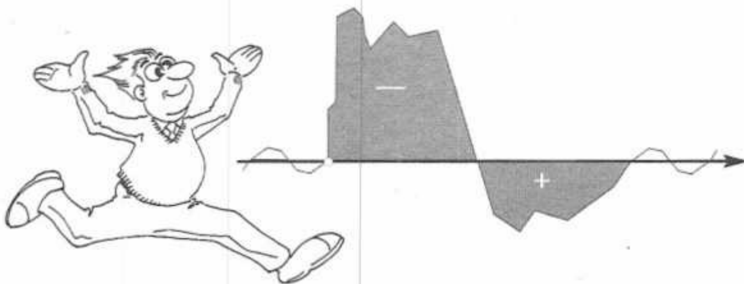
Domnul Frustrare va remedia proliferarea la nivelul colonului printr-o hemoragie, eliminând celulele tumorale.

Se va simţi obosit şi va merge la medic... care, ignorând complet faptul că bolnavul se află în faza de vindecare, va emite un diagnostic ce riscă să declanşeze o agravare a stresului, cu:

- frica de moarte (care va provoca un cancer pulmonar);
- frica de a nu putea procura esenţialul (care va provoca un cancer la ficat);
- frica că totul se va prăbuşi asupra sa (patologii renale).

Secţiunea transversală a creierului domnului **Oportunitate** vizualizată de computerul tomograf.

Edemul care s-a format este simptomul trecerii la faza de refacere (vagotonie) a unei patologii renale. De fapt, domnul Oportunitate, nu s-a înţeles deloc cu colegii săi iar această concediere i-a permis rezolvarea unei vechi probleme de identitate în cadrul teritoriului. Apariţia hemoroizilor va însemna repararea ulcerelor rectale.

„Bolile nu există şi nu au existat
niciodată în sensul în care noi le-am înţeles.
Acestea
nu sunt decât fazele diferite ale unui program

Dr. Ryke Geerd Hamer

A DOUA PARTE

CAIPTOLUL I

Corpul şi conflictele sale

„ ***Ceea ce, pentru omidă, reprezintă sfârşitul lumii este, în realitate un fluture splendid.*** "

(Lao Tsu)

John Eccles, premiul Nobel pentru medicină pentru descoperirea proceselor chimice responsabile de propagarea de impulsuri nervoase, susţine că: «majoritatea savanţilor este formată la şcoala de materialism. Este o matriţă extrem de rigidă constituită dintr-un ansamblu de dogme care nu sunt, în mod necesar, justificate din punct de vedere ştiinţific! Printre altele, afirmaţia că existenţa noastră nu este decât o simplă combinaţie biologică, fără încercarea de a înţelege toate elementele care nu-şi găsesc locul în acest ansamblu (sub pretextul că nu ar fi „ştiinţifice”) nu este o dogmă, este mai rău, este o superstiţie! Ştiinţa este plină de superstiţii, de credinţe de toate tipurile... însă ceea ce este cu adevărat tulburător, este că oamenii sunt convinşi de faptul că ştiinţa are răspuns la orice.»[12]

Precum am văzut în paginile precedente, cele cinci legi ale ***Noii Medicini*** oferă, în sfârşit, un sens vieţii şi manifestărilor sale; nu mai este vorba despre a recunoaşte simptomele şi despre a le elimina rapid cu medicamente, ci mai degrabă

a înţelege cauza emoţională profundă proprie fiecărui individ, trezind în el conştienţa că poate inversa procesul şi schimba direcţia. Este o călătorie internă făcută de noi înşine, uneori „dureroasă” însă întotdeauna purtătoare de rezultate precise: va pune punct şi va începe o nouă viaţă, pe baze noi.

Înainte de a ilustra diferitele tipuri de conflicte şi consecinţele lor, poate ar fi înţelept să reluăm firul subiectului rezumând, în câteva cuvinte, relaţiile existente între diferitele zone ale creierului, originea embriologică a organelor şi patologiile referitoare la acestea.

Trunchiul cerebral administrează conflictele cele mai „arhaice”, de importanţă vitală, care ne lovesc în străfundul fiinţei noastre: a prinde, a înghiţi, a face să treacă, a digera, a elimina „îmbucătura” în diferitele sale sensuri, de la hrană la bani, de la aerul respirat la câştigarea unui pariu pe care-1 consideram deja în buzunarul nostru şi care ne-a scăpat deoarece am pierdut biletul de joc...

în faza activă a conflictului, patologia sau boala se exprimă printr-o proliferare celulară la organele guvernate de trunchiul cerebral şi derivate din endoderm. în faza de refacere şi în prezenţa ciupercilor şi micobacteriilor, va avea loc un proces de cazeificare sau de necroză.

Creierul mic sau ***cerebelul*** administrează conflictele referitoare la „cuib” şi la integritatea persoanei. Şi aici, va exista o proliferare celulară în faza de conflict activ, la organele care derivă din mezodermul cerebral, cu necroză cazeoasă (cu aspect de brânză) în faza de refacere.

Măduvacerebrală(cerebral medulla) administrează

ETAPE EVOLUTIVE	TIP DE I0M1KT	LOCALIZARE I1MALĂ	FOIfĂ EMBRIONARA	ORGANE	HBRftOGE	SEMNE DF,	SIVINf 1)1	GERMEN ACTIVAT
I- Supravi	adtaic vital	Ininchi ceiebral	endodetm	sisteme: dipcsliv rcspirulor urinar dcreproducere	epilcliu glandular	adcnocaren nodali	hemoragie. clisluri, calciiiaiv eonii	ciuperci micobaclcni
II- Mi protejez	niunlar fu de alatol	i'trcbcl	mezodenn cmbclus	Jenai plivi pericaid perilonenu	cpilelint leşul conjunctiv	cancer de vegetalii ulcliom	clisluri sili pleure/ie	micubadcrii bacterii
III- Mideplasez	subaprecier e pierdere rcferiliinlaiin liclid	măduvă (crehnlă	ntezodcnnul măduvei cerebrale	oase caitilapii tendoane niujdii ganglioni grăsimi măduva osoadi	ten! conjunctiv	ulcer, necn decalcifiere	miorii oşteam ostcosarcom leucemie	bacterii
IV- Măpcrfec- (m taie	relaţional teritorial	cota cerebral drcapla (biibal) sliş (femeie	cctalemi	epidermă artere coronaretalii felini	epiteiu de acoperir	ulcer, necroză, bkxtaj fimcțKinal (paralizie. diata), luluriridc compodaml	polip, epileliom, infarct, epilepsie, cicatrizare, încetarea disfunc|iilor	virusuri

Cortexul cerebral sau scoarţa cerebrală administrează conflictele referitoare la teritoriu şi la frontierele ce delimitează personalitatea individului prin raport cu alţii. în faza activă a conflictului va pierde substanţă la organele de provenienţă ectodermică, guvernate prin cortex, cu restituiri de substanţă prin cicatrizare în faza de refacere, sau cu patologii oncoechivalente (paralizie, blocaj funcţional) în faza conflictuală şi de reîntoarcere la normal în faza de refacere.

Pentru a înţelege localizarea manifestării patologice este suficientă reconectarea la momentul precis al şocului emoţional (DHS): «în acel moment se produce o asociere emoţională imediată şi spontană între semnificaţia subiectivă a emoţiei dovedite şi localizarea la nivelul corpului; nu este acelaşi lucru să primeşti un afront[13] în plină faţă sau un picior la fund».[14]

Ar lua prea mult timp examinarea tuturor patologiilor şi a conflictelor care le generează; scopul acestei cărţi este acela de a sensibiliza cititorul, în mod natural, spre o nouă viziune cu privire la medicină şi de a-1 încuraja să caute în el însuşi, originea problemei sale de sănătate, pornind de la legile enunţate mai sus. în paginile următoare, vom descrie unele dintre cele mai răspândite patologii. Cititorul interesat va putea găsi informaţii suplimentare cu privire la lucrările doctorului Hamer pe site-urile internet menţionate în bibliografie.

PIELEA

Pielea este unul dintre organele cele mai

[13]* Insultă, jignire, ofensă.

[14]’ Dr. Ch. Tandier, *Les decouvertes du Dr. R.G. Hamer: legile biologice*, în Infor Vie Saine, n. 117

— epiderma, stratul cel mai superficial, de proveninţă ecto- dermică;
— derma, stratul situat imediat dedesubt, legată de mezodermul cerebral;
— hipoderma, cel mai adânc strat, legată de mezodermul măduvei cerebrale.

După cum am văzut, la diferitele origini embrionare corespund conflicte, patologii şi refaceri diferite.

Vom examina numai epiderma din cauza nenumăratelor afecţiuni cu care se confruntă în mod constant dermatologii.

Iepurele abandonat A fost odată un iepure care, la reîntoarcerea sa de la şcoală, nu a găsit pe nimeni acasă. Şi-a căutat tatăl şi mama. şi-a strigat fraţii şi surorile, însă nu i-a răspuns nimeni: s-a simţit trist şi singur şi s-a întins pe pământ; îi era frig şi se simţea abandonat. în timpul căutării a început, să-şi piardă părul, pe aici pe acolo: manifesta un conflict de separare. însă, încetul cu încetul, a observat prospeţimea ierbii şi frumuseţea florilor din jurul lui; a observat vrăbiile şi rândunelele care zburau pe cerul albastru şi a înţeles că întreaga natură era prietena sa. Singurătatea era învinsă. Aprins curaj şi s-a reîntors acasă, fericit şi total reîncălzit; mama şi tatăl său îl aşteptau! în momentul acela, a început să se zgârie furios cu lăbuţa sa posterioară: era în curs de vindecare, fără să ştie acest lucru.
Iată ce se întâmplă în realitate cu noi. când suferim de aşa-numitele boli de piele.

Întregul nostru corp este acoperit de epidermă, şi de fiecare dată când intrăm într-un conflict cu ceva sau cu cineva, într- un mod real sau imaginar, pielea este cea care se va implica: strângere de mână, a mângâia, a primi o palmă, a avea un raport amoros, a mângâia o pisică, etc. Conflictele cu privire la epidermă sunt de tipul:

dermatite, urticarii, neurodermite şi eczeme; pielea pare a fi bolnavă. în general, în acest moment se va consulta dermatologul, chiar dacă pielea se află în faza de refacere; dat fiind faptul că faza activă a fost, în general, de lungă durată, acelaşi lucru se va întâmpla şi în faza de refacere. De asemenea, poate duce la recăderi urmate de noi faze de refacere, care vor întârzia procesul de vindecare.

O fetiţă a fost crescută de bunica sa până la vârsta de zece ani; părinţii săi, erau întotdeauna plecaţi datorită muncii lor, neputându-se ocupa de educaţia sa. Dar, în final, mama sa obţine un post stabil în Franţa şi decide să ducă fetiţa cu ea, departe de bunică. Micuţa suportă greu această separare (conflict de separare) şi pielea sa începe să prezinte ulcere; mai mult, are picioarele întotdeauna reci. Cu timpul copila se obişnuieşte şi depăşeşte şocul emoţional, intrând în faza de refacere. Atunci, îi vor apare erupţii cutanate, pe ambele braţe, datorită faptului că avea obiceiul să-şi îmbrăţişeze bunica.

ŢESUTUL ADIPOS, MUŞCHII, TENDOANELE ŞI OASELE

Aici se manifestă conflictele de subapreciere de sine, cu toate gradele de intensitate posibile, în punctul în care subaprecierea (simbolică sau reală) este aplicată.

<u>Ţesut adipos</u>

Prezent pe toate suprafeţele corpului, are o funcţie izolatoare care reduce pierderea de căldură de la nivelul pielii, constituie o rezervă importantă de energie, susţine şi protejează diferite organe. Funcţia dominantă a celulelor sale este aceea de a înmagazina trigliceridele,

sa problemă. Este vorba despre un conflict uşor de subapreciere de sine în raport cu o parte a corpului său, considerată de el ca fiind inestetică (de exemplu, a nu avea picioare frumoase, etc.). Acesta va provoca o necroză de ţesut adipos în perioada fazei active de conflict, şi un lipom, o reconstruire excesivă de ţesut, în faza de refacere. La soluţionarea conflictului, lipomul se va opri din creştere.

Muşchi netezi si striaţi

Aceşti muşchi produc mişcarea, care derivă din alternanţa existentă între contracţie şi relaxare musculară.

— muşchii striaţi (numiţi aşa din cauza dispunerii particulare a fibrelor lor) se inserează pe os pentru a permite mişcarea scheletului.
— muşchiul cardiac constituie partea principală a inimii.
— muşchii netezi se găsesc în părţile interne ale cavităţilor (stomac, intestin, organe abdominale şi vase sanguine).

În ceea ce priveşte muşchii striaţi, şocul este întotdeauna legat de o uşoară subapreciere de sine în strânsă relaţie cu mişcarea: a fi incapabil de a o lua la picior, a refuza sau a respinge, a se apăra sau a ataca. Ca urmare, avem de-a face cu o atrofie musculară în faza activă a conflictului şi o hipertrofie în faza de refacere.

Conflictul va fi diferit pentru muşchii netezi: imposibilitatea de a împinge „îmbucătura” mai departe de intestin. Efectul va fi o necroză musculară în timpul fazei active; un miom, colici intestinali şi o creştere a peristaltismului în faza de refacere.

Tendoane

Oase

Acestea constituie structura ce susţine şi protejează organele din corp, permiţând mişcarea. Osul este un ţesut dinamic care se reînnoieşte în mod continuu, descompunându-se şi regenerându-se pe toată durata vieţii.

Conflictul de subapreciere de sine va fi mai specific şi mai intens dacă se va manifesta în oase. Va provoca, în acest caz, decalcifierea unei părţi a scheletului, ce poate ajunge până la osteoliză (adevărate găuri) dacă conflictul continuă un timp îndelungat.

Ovibosul[15]

Este sezonul iubirii în pădurile din nordul Canadei iar ovibosii se luptă pentru cucerirea femelelor. Bătălia, care se derulează fără vărsare de sânge, este oarecum specială: cei doi patrupezi îşi iau un elan lung pentru a-şi ciocni frunţile, perdantul fiind întotdeauna cel care se retrage. Prin urmare, cei doi adversari trebuie să-şi concentreze toate forţele în membrele posterioare, în muşchii coapselor. Perdantul va trăi un conflict de subapreciere de sine fiindcă nu i-a putut face faţă adversarului, pe care îl va manifesta în acea parte a corpului ce nu i-a permis să reziste: femurul. Va începe, atunci, o decalcifiere de col femural. însă timpul trece furnizându-i masculului în cauză posibilitatea de a depăşi subaprecierea de sine, şi de a trece la faza de refacere: se va forma, astfel, o formaţiune osoasă care va avea funcţia de a face colul femural mai rezistent decât înainte, având în vedere următoarele bătălii.

În iunie 1993, Clara R. este solicitată de către colegele sale să apere o secretară care a fost concediată. Şoc: nu numai că directorul n-a ascultat-o, mai mult, el i-a făcut reproşuri şi a ameninţat-o, la rândul lui, că o va da afară. Clara s-a simţit de două ori subapreciată: mai întâi, în ochii directorului care a forţat-o „să-şi plece

[15]'**Animal rumegător din regiunile boreale, cu caractere de bou şi de oaie.**

recunoscute ca osteoliză. Este vorba despre o subapreciere morală şi intelectuală.

Bianca C. lucrează în biroul soacrei sale. într-o bună zi, soacra sa decide să o dea afară: soţul său nu o apără şi Bianca se simte cu atât mai mult devalorizată pentru că, neposedând nicio diplomă, nu găseşte un alt loc de muncă; este, deci, forţată să rămână acasă. Conflictul durează timp de şase ani, fiind reactivat de fiecare dată când îşi întâlneşte soacra, până în ziua în care îşi fracturează femurul: consecinţă a faptului că a cedat împotriva propriei sale dorinţe, pentru cineva mai puternic decât ea (persoanele în vârstă se simt adeseori victime unui asemenea tip de situaţie).

Liviu G. primeşte lecţii de tenis de circa doi ani. Este foarte talentat şi se află întotdeauna printre primii în grupa sa. în timpul iernii 1990/91, fizicul său se dezvoltă şi creşte foarte repede însă jocul de tenis prestat de el este mai puţin bun. în decembrie, profesorul său îl dojeneşte de câteva ori: «Dar, ce ai? Nu mai ştii cum se face un serviciu?» Liviu se simte dezgustat de tenis şi subapreciat în faţa colegilor săi, se închide în sine şi renunţă să mai meargă şi cu bicicleta împreună cu aceştia. în iulie, mama sa, care a ignorat întreaga întâmplare, îi face cadou un computer. Liviu este foarte mândru şi prietenii săi reîncep să vină să-l vadă pentru a se juca cu el. Devine foarte abil în jocurile video cu mâna dreaptă. La sfârşitul lunii iulie, se răneşte la încheietura mâinii şi părinţii săi cred că şi-a rupt-o. Spre sfârşitul lunii august, durerile cresc şi încheietura mâinii se umflă. Radiografiile relevă un sarcom osos (osteosarcom), refacerea osteolizei!

Osteosarcom

este întotdeauna o subapreciere de sine, în perioada refacerii: cu cât subaprecierea este mai gravă, cu atât scheletul va suferi de osteoliză. Osteosarcomul este o recalcifiere de os. După Hamer nu există nicio diferenţă între formaţiunea osoasă care se formează din cauza unei fracturi şi un osteosarcom. Acesta din urmă nu solicită nici un fel de tratament, dacă proliferarea excesivă nu implică probleme din punct de vedere funcţional sau estetic. Dimpotrivă, Hamer ne atrage atenţia asupra pericolului pe care-1 reprezintă o biopsie efectuată în faza de refacere, deoarece creierul o trăieşte precum o „agresiune” şi încearcă să o repare. Acest lucru permite un proces de cicatrizare permanentă iar sarcomul devine din ce în ce mai mare.

Leucemie

În timpul unui seminar ţinut în 1990, Hamer a remarcat faptul că în faza de soluţionare a marilor conflicte de subapreciere, lizele osoase mari sunt urmate de recalcifieri majore care necesită o multiplicare de celule sanguine, altfel spus: o leucemie. Leucemia este faza de refacere care se va opri la sfârşitul acestui proces. în momentul soluţionării conflictului are loc o vasodilataţie adică o dilatare a vaselor sanguine ce duce la sporirea afluxului de sânge, dând astfel un efect de diluţie. Cantitatea de elemente figurative prezente în sânge pare mai mică decât cea reală; la adevărata anemie adăugându-se o pseudoanemie. De obicei, în acel moment, se intervine cu transfuzii de sânge destinate creşterii artificiale a procentului de hemoglobină, considerată insuficientă. însă, dacă s-ar ţine cont de masa vasculară normală (aşa cum era înainte de vasodilataţie), s-ar ajunge la un procent de hemoglobină mult mai ridicat decât cel constatat în momentul vasodilataţiei. Bolnavul va trăi un

a efectua repararea. Şi iată, din nou, transfuziile de sânge şi de trombocite pot fi pline de consecinţe, după Hamer, ar putea provoca chiar moartea bolnavului!

În cazul copiilor născuţi cu leucemie, ne aflăm întotdeauna în prezenţa unei faze de refacere ca urmare a unui conflict de subapreciere produs în timpul vieţii intrauterine. Când în abdomenul matern cordonul ombilical se răsuceşte în jurul bebeluşului şi acesta se simte sufocat, sau când bebeluşul doreşte să „iasă” tară să reuşească, el trăieşte un conflict de subapreciere de sine care se va rezolva în momentul naşterii sale petrecute în faza de vagotonie. Leucemia va reprezenta faza de refacere, în timp ce faza conflictuală este intrauterină.

Doctor Honoris Causa pentru lup Un lup urmăreşte un cerb: în pădure se joacă o dramă de viaţă sau de moarte. Cerbul vrea să-şi salveze pielea iar lupul, să captureze prada care constituie meniul său cotidian. Tufărişul este des, plin de crengi rupte, de pietre împrăştiate peste tot însă cerbul, făcând salturi mari, reuşeşte să ţină lupul la distanţă; acesta din urmă face apel la toate resursele sale pentru a nu-1 lăsa să se distanţeze. Ei sosesc, în plină cursă, în faţa unui şanţ: cerbul, cu un salt mai puternic, reuşeşte să treacă. Lupul nu renunţă la luptă, sare şi el de asemenea, însă cade în mijlocul şanţului şi îşi rupe o labă. în pădure, nu există nici cruce roşie şi nici veterinar care să-i pună laba în gips. însă lupul ştie ce are de făcut pentru a-şi salva pielea: se târăşte, de bine de rău, de-a lungul şanţului, căutând un tufiş mare pentru a se ascunde. Se ghemuieşte şi îşi linge rana pentru a o dezinfecta (saliva are mari proprietăţi antiseptice). Apoi adoarme pentru a rămâne, cât se poate de mult, nemişcat. Zilele trec şi lupul aşteaptă, tot nemişcat, îşi potoleşte setea cu câteva picături de ploaie care cad, mănâncă câţiva viermi care trec pe sub nasul său, însă nu se mişcă, pentru că ştie că laba sa este în curs de vindecare. Osul său

mezodermul cerebral „sensul biologic al bolii” se realizează în faza de refacere. Lupul este salvat, deci este din nou capabil să vâneze; niciun lup n-a murit vreodată din cauza unei leucemii sau a unui osteosarcom!

SISTEMUL CARDIOVASCULAR

Inima reprezintă organul motor al sistemului cardiovascular; este pompa care asigură, prin contracţiile ei ritmice, circulaţia sângelui în organism, mereu „nouă” în circa o sută de mii de kilometri de vase sanguine.

Artere coronare - infarct miocardic

Arterele coronare irighează miocardul (ţesut muscular cardiac), şi sunt ramificaţii de aortă ascendentă având funcţia de a livra sângele oxigenat la inimă.

Legea celui mai puternic într-o mare pădure canadiană o turmă de cerbi trăieşte conform legilor naturii. Şeful de turmă, un mascul puternic şi splendid, domină regatul său apărându-şi teritoriul şi impunându-şi legea. Din când în când, adulmecă urina căprioarelor pentru a afla când va sosi momentul împerecherii; când va primi semnalul va şti ce are de făcut pentru a continua specia. Micuţii se nasc întotdeauna primăvara, în momentul în care pielea lor pătată poate fi confundată, foarte uşor, cu culorile naturii. La sosirea iernii, vor fi suficient de puternici pentru a se putea apăra de atacul lupilor. Fiecare detaliu este orchestrat excelent de legile naturii. Anii trec şi micuţii cresc; unul dintre ei. cel mai viguros, începe să simtă atracţiile naturii: va dori, şi el de asemenea, să aibă multe căprioare la dispoziţia sa şi să comande în propria sa manieră. Astfel va sosi ziua când se va simţi atât de puternic pentru a-1 sfida pe şeful turmei şi a-1 goni din teritoriu, pentru a avea, la rândul său, „haremul” său. A sosit momentul luptei, însă tânărul cerb încă nu are experienţa de luptă a cerbului mai în vârstă. Trece un an, apoi doi, şi tânărul cerb devine din ce în ce mai puternic, în timp ce şeful de turmă începe să

> acordă o ultimă şansă: pentru a se opune tânărului cerb trebuie să-şi întărească muşchii, şi să-i irigheze cu o cantitate importantă de sânge, care conţine elementele nutritive necesare; singura sa posibilitate este de a face o ulceraţie în interiorul (parte aşa-zisă „intimă”) arterelor coronare care derivă din ectoderm, pentru că astfel măreşte dimensiunea arterelor, permiţând să treacă o cantitate mai mare de sânge. Nu are prea mult timp la dispoziţie: numai cincisprezece zile. într-adevăr, dacă luptele vor dura mai mult timp, întreaga existenţă a turmei va fi perturbată, micuţii se vor naşte vara, şi nu vor fi destul de puternici pentru a scăpa de lupi la sosirea iernii. Bătrânul cerb va trebui deci să-şi recâştige teritoriul în acest interval de timp. Dacă acest lucru îi va lua mai mult timp, va muri de infarct.

La om, conceptul de „teritoriu” poate lua diferite aspecte: casa sa, locul său de muncă, maşina sa, familia sa, mediul în care se simte bine şi, prin extindere, persoanele care fac parte din acest mediu: părinţi, copii, colegi, angajaţi. De asemenea, uneori trebuie să ia în calcul obstacolele întâlnite în cazul în care conduce o asociaţie, ţine sub control stocul din magazin, întocmeşte bilanţul de cheltuieli familiale sau atunci când soacra, care are întotdeauna ceva de spus, se amestecă în luarea unor decizii importante...

Şi iată că, pe neaşteptate, se întâmplă câteva lucruri care privează persoana de acest spaţiu vital: o concediere, vârsta de pensionare, un divorţ, furtul automobilului său, falimentul firmei sale sau faptul că trebuie să se mute într-un azil de bătrâni. în momentul în care individul va face tot posibilul pentru a-şi recuceri teritoriul pierdut, natura va pune în aplicare programul său biologic de supravieţuire: ulceraţia arterelor coronare cu angină pectorală intensă, pentru bărbatul dreptaci şi femeia stângace. Toate energiile vor fi

cauza infarctului care apare într-o perioadă de două până la şase săptămâni de la soluţionarea conflictului.

Dacă conflictul durează de la trei până la opt, nouă luni, va exista o criză epileptoidă, un infarct a cărui intensitate va fi proporţională cu durata şi importanţa conflictului.

Dacă conflictul va dura mai mult de opt sau nouă luni, tumefacţia cerebrală care a provocat criza epileptoidă (deci şi infarctul) va fi mortală. Să ne amintim că regiunea de creier care guvernează arterele coronare se află în vecinătatea celei care guvernează ritmul cardiac, astfel edemul de refacere, foarte extins, o va afecta în mod egal pe aceasta din urmă care va transmite atunci ordine anarhice spre inimă. Cauza infarctului miocardic se află ***în creier şi nu î***

Însa, chiar şi în acest ultim caz, după Hamer, numeroase vieţi pot fi încă salvate de medicină administrând bolnavului, în momentul crizei epileptoide sau chiar înaintea acesteia, o injecţie intravenoasă cu o doză mare de cortizon şi facându-1 pe acesta să consume cafea, ceai, etc. în faza de simpaticotonie. Şi mai ales fără perfuzii, pentru că acestea nu fac altceva decât adaugă lichid la edemul cerebral, deja prea mare!

Cursa într-o ambulanţă cu sirene gălăgioase şi electrocardiogramă, percepută adesea precum un „atac” la inimă, contribuie de asemenea la diminuarea şansei de supravieţuire; intr-adevăr, s-a observat faptul că persoanele care au suferit în mod subit un infarct au o posibilitate mai bună de recuperare acasă, decât la spital.

<u>Pericard</u>

Inima este înconjurată şi menţinută la locul său de pericard, un fel de sac care o înveleşte şi o

persoane iubite, dacă îi este frică de dureri, dacă are palpitaţii şi picioarele umflate din cauza unei probleme cardiace, va risca un mezoteliom de pericard. Rezolvarea va fi o pericardită cu dificultăţi respiratorii şi tahicardie, simptome care creează adesea, la rândul lor, un nou şoc, declanşând un cerc vicios din care este dificil de ieşit.

<u>Vene coronare - embolie pulmonară</u>

Venele coronare transportă impurităţile şi sângele încărcat de acum cu anhidridă carbonică[16] până la plămâni, unde va putea fi oxigenat din nou.

În lumea animală, femela simte o nevoie instinctivă de protecţie, nevoia de a fi montată atunci când intră în călduri, de a fi hrănită atunci când i-a sosit timpul de a se ocupa numai cu aducerea pe lume a micuţilor săi. Transpusă în domeniul uman feminin, această stare se poate traduce ca un conflict de tipul următor: lipsă de afecţiune, senzaţia de a nu fi în centrul atenţiei, de a fi frustrată sexual, de a fi o „femelă” de ordin secund, toate acestea având o „nuanţă” teritorială.

Ana credea că a petrecut o noapte de iubire excepţională alături de soţul său, când l-a auzit spunând pe acesta că pentru el a fost o noapte ca toate celelalte. Această femeie a trăit un conflict de frustrare sexuală cu nuanţă teritorială în urma căreia i-au apărut ulceraţii de col uterin şi la nivel de vene coronare. A rezolvat acest conflict părăsindu-şi soţul, şi a supravieţuit unei embolii pulmonare care a survenit în momentul crizei epileptoide.

SISTEMUL LIMFATIC

Sistemul limfatic este format dintr-un lichid

[16]- Dioxid de carbon.

vreau să mă apăr”, prin urmare, ulcerez ţesutul limfatic pentru a permite o trecere mai bună şi, în consecinţă, o cantitate mai mare de limfocite şi de monocite care constituie sistemul meu de apărare. Iată semnificaţia biologică.

Ganglionii limfatici se comportă precum oasele: „găurile” sau necrozele se formează în faza de simpaticotonie, iar tumefacţiile (umflăturile) şi adenopatiile în faza de vagotonie.

Un bărbat a trăit un şoc de subapreciere, de devalorizare de sine însoţit de anxietate, după eşecul mariajului său; însă după puţin timp şi-a găsit o nouă iubită, rezolvând astfel conflictul. Faza de refacere s-a manifestat cu apariţia unui ganglion limfatic la subsuoara (axila) dreaptă, umflătura braţului, şi o furunculoză.

APARATUL RESPIRATOR

Acesta permite schimbul gazos, adică introducerea de oxigen şi expulzarea de dioxid de carbon. Respiraţia permite un schimb gazos între atmosferă, sânge şi celule graţie următoarelor trei procese:

— ventilaţia pulmonară care permite efectuarea schimbului de aer dintre atmosferă şi plămâni prin intermediul inspiraţiei şi expiraţiei;

— respiraţia pulmonară externă care constă în schimbul gazos efectuat între plămâni şi sânge;

— respiraţia internă care constă în schimbul gazos efectuat între sânge şi celule.

Aparatul respirator cuprinde căile respiratorii superioare (nas, faringe) şi căile respiratorii inferioare (laringe, trahee, bronhii, plămâni). Nu vom examina acum decât conflictele care afectează organele în care se realizează schimburile gazoase: plămâni şi bronhii.

Plămâni

pătrundă în corpul nostru pentru a efectua diversele operaţii de oxigenare indispensabile.

În ceea ce priveşte plămânii, conflictul este frica arhaică şi viscerală de a muri, de a nu mai putea respira, de a muri sufocat, frica de a nu avea o „gură” de aer. Organismul construieşte, în acest caz, celule alveolare specializate, pentru a putea capta mai mult oxigen, adică pentru a reuşi să supravieţuiască. Focarele rotunde care apar. în momentul acela, în radiografia pulmonară, indică faptul că acest conflict de frică de moarte a durat prea mult timp şi că organismul a mers prea departe în procesul său de producţie benefică. Tumorile alveolare compacte proliferează până la rezolvarea conflictului. Radiografia va revela frica de propria moarte exprimată prin imaginea unor pete albicioase diferite, în timp ce frica de a pierde o fiinţă dragă va fi revelată printr-o singură pată. Frica de a suferi în momentul morţii se va manifesta prin prezenţa unor pete multiple şi a unor noduli în partea superioară a plămânului, care devin din ce în ce mai mici în partea de jos.

în momentul în care frica de moarte dispare, conflictul este rezolvat şi toate aceste celule create de corp pentru a supravieţui nu mai servesc la nimic. Dacă bolnavul are şansa de a nu fi fost vreodată vaccinat împotriva tuberculozei, bacilii Koch care sunt foarte vechi şi legaţi de endoderm vor începe curăţirea plămânilor de toate celulele tumorale, lăsând, la sfârşitul muncii, cavităţile foarte rotunde şi foarte curate. Problema este atunci rezolvată cu excepţia cazului în care... medicul, ignorând toate aceste mecanisme, va diagnostica o tuberculoză, reactualizând astfel din nou conflictul de frică de moarte, însoţit din nou de un cancer pulmonar.

înconjoară în spaţiul nostru vital, în teritoriul nostru. Este cantitatea de aer care este indispensabilă fiecăruia dintre noi: „lasă-mă să respir”, „îmi tai respiraţia”, „de când soţul meu este în pensie, nu mai am spaţiu vital”, „sunt obligată să închiriez o parte din casă”, „lucrurile nu mai sunt la fel, la locul de muncă, de când a fost schimbat directorul”. Dacă frica este sentimentul care predomină în momentul şocului, bronhia stângă va ulcera, dacă predomină un sentiment de limitare teritorială ulcerul apare la bronhia dreaptă şi, pentru că teritoriul se află în pericol, impactul provocat de şocul emoţional va afecta, în acelaşi timp, arterele coronare.

Corpul va intra, ca de obicei, în faza de refacere în momentul în care conflictul va fi depăşit, reînchizând ulcerul. Mucoasa intrabronhială se va umfla, ventilaţia periferică va deveni insuficientă, provocând o atelectazie[17] periferică confundată eronat de multe ori cu un cancer de bronhii. Va exista o tuse groasă, o inflamaţie a mucoasei nazale şi expectoraţii abundente, cu eliminare de ţesut cicatricial excedentar. Cu cât conflictul va dura mai mult cu atât riscul de a face atelectazie este mai mare.

— Un conflict neînsemnat va conduce la o gripă, în faza de refacere;
— Un conflict mai intens va conduce, în vagotonie, la o bronşită sau la o criză de astm;
— Un şoc grav va crea cavităţi (găuri) mari care se vor reconstrui în faza de refacere printr-un cancer la bronhii.

Chiar şi şoarecii ştiu...

O sută de hamsteri şi o sută de şoareci au fost ţinuţi în fam, timp de un an de zile, însă numai şoarecii au dezvoltat un cancer pulmonar la sfârşitul experimentului.

Ca întotdeauna, adevărul va trebui căutat în programarea biologică, aceasta reprezentând patrimoniul fiecărei specii:

Ţinând cont de toate acestea, se pune întrebarea dacă tabacul are, intr-adevăr, ceva în comun cu cancerul pulmonar...

Epidemiile de gripă Virusul „chinezesc” soseşte în oraş, şi după câteva zile toţi cei cincizeci de mii de locuitori sunt contaminaţi, însă numai jumătate dintre ei vor avea febră: cei care au rezolvat un mic conflict de teritoriu în timpul anului în curs! în prezenţa virusului, ei încep faza de refacere, trăiască gripa care este binevenită!

în ceea ce priveşte, vaccinul antigripal este firesc să ne întrebăm cine beneficiază de pe urma lui: cu siguranţă nu viitoarele persoane gripate, care având sistemul imunitar slăbit, riscă boli mult mai grave. Pentru noi, răspunsul, este evident!

ORGANELE DE REPRODUCERE

Reproducerea este procesul care permite naşterea unor noi membri în cadrul unei specii şi trecerea de material genetic de la o generaţie la alta. La bărbat, organele de reproducere sunt reprezentate de testicule sau glande sexuale masculine care produc spermatozoizi şi secretă hormoni. La femeie, organele de reproducere sunt reprezentate de ovare (care produc ovocite şi hormoni), trompe uterine sau trompele lui Fallope, uter şi alte organe externe feminine. Sânul este considerat ca făcând parte din sistemul de reproducere feminin.

<u>Sân</u>

Există patru tipuri de conflicte principale cu privire la sân:

— *Glanda mamară:*

conflictul se raportează la o dramă trăită pe teritoriul personal, „cuibul” unde rândunica îşi aduce pe lume micuţii, îi hrăneşte şi îi creşte. în sens general, este un conflict care cuprinde tot ceea ce femeia protejează, ca o mamă, sub aripa sa protectoare. De exemplu, dacă este

nepoţi (poate fi chiar căţeluşul său pe care vrea să-l protejeze) conflictul va afecta sânul drept al femeii dreptace.

Faza activă a conflictului va fi marcată prin apariţia unui nodul compact a cărui mărime va fi proporţională cu durata conflictului. Bolnavul se va confrunta adesea cu un diagnostic de cancer de sân. Faza de refacere va implica o micşorare fetidă cazeoasă a tumorii cu ajutorul bacteriilor. în absenţa acestora din urmă, nodului se închistează, întrerupând proliferarea prin mitoză. în acest caz, tumora nu este o soluţie pusă în aplicare pentru asigurarea propriei supravieţuiri, ci o soluţie pentru „altcineva”: copilul meu este în pericol, aşa că trebuie să produc mai mult lapte pentru el, un lapte mai hrănitor, astfel încât să poată supravieţui. Iată „funcţia biologică” a cancerului mamar.

— ***Canale galactofore:***

este vorba de un conflict de separare, de lipsa de comunicare cu o persoană apropiată pe care ar dori să o strângă la piept: soţul care călătoreşte mult din cauza locului de muncă (sânul drept), fiul care pleacă departe de casă pentru a-şi continua studiile (sânul stâng).

Din punct de vedere biologic, canalele galactofore sunt o invaginare de mamelon, deci de ectoderm. în perioada simpaticotoniei vor dezvolta ulceraţii urmate, în vagotonie, de o îngroşare a mucoasei formate dintr-un epiteliu pavimentos care capitonează canalele. Umflătura va fi însoţită de o secreţie care nu se poate scurge în exterior, din moment ce această umflătură înfundă canalele. Va rezulta o inflamaţie, mai mult sau mai puţin vizibilă, în spatele mamelonului, adesea diagnosticată eronat ca un cancer mamar inflamator.

Pielea sânului:

— ***Terminalii nervoase ale sânului:***
conflict derivând dintr-un refuz de a fi atinsă şi dintr-o dorinţă de separare: „nu vreau ca soţul meu să mă atingă”, „nu vreau să mai fiu palpată de medic”, „nu mai vreau să fac radioterapie”.
Rapid, îşi vor face apariţia mici granule mobile ca nişte bile, care vor aluneca sub degete la palpare; este lichidul din teaca nervilor care circulă mai puţin şi devine gelatinos. Ele vor dispare în cazul în care conflictul nu durează mult, altfel se închistează.

<u>Glande sexuale (ovare-testicule)</u>

Este vorba despre un conflict de pierdere enorm, însoţit adesea de un sentiment de culpabilitate şi de impresia de a fi victima unei „lovituri sub centură”. Un conflict creat de pierderea unui copil sau a unei persoane dragi pe care nu o va mai putea revedea niciodată.

Oul şi găina

A fost odată o găină căreia fermierul îi fura, în fiecare zi, oul. Pasărea era foarte tristă şi trăia, de fiecare dată. un conflict de pierdere pe care îl rezolva făcând un alt ou. însă, fermierul îl fura din nou: găina trăia un alt conflict de pierdere a cărei soluţie era de a face un alt ou (ca în cazul leoaicei sau al femeii, soluţia biologică a unui conflict de pierdere este tumora ovariană care permite producerea mai multor ovule). Datorită faptului că îşi pierdea întotdeauna oul, trăia un şoc de separare în urma căruia va începe să-şi piardă penele posteriorului său. Cu trecerea timpului, la starea sa se adaugă un şoc de pierdere a potenţialului său teritoriu, adică a micuţilor săi, ca urmare intră în depresie. Iată de ce găinile depun ouă, îşi pierd penele şi sunt întotdeauna deprimate!

Bassetul micuţului Adrian

Adrian avea un căţeluş, unul foarte nerăbdător, care lătra întreaga zi. Adrian era singur la părinţi însă aceştia lipseau adeseori din cauza locului lor de muncă, lăsându-1 acasă cu o

> lesa şi a ieşit cu el să facă o plimbare, fiind însoţiţi de mătuşa în vârstă. Căţeluşul simţind prezenţa unei căţeluşe în călduri pe cealaltă parte a străzii, a rupt lesa dintr-o dată şi s-a repezit în mijlocul traficului. O maşină l-a lovit. Şoc: copilaşul pierde într-o singură clipă tot ceea ce avea mai scump, simţindu-se în acelaşi timp. afectat de un sentiment de culpabilitate pentru faptul că nu a avut suficientă grijă de prietenul său.

În timpul fazei de conflict activ, vom avea o necroză de ţesut interstiţial de ovare sau de testicul. însă, în perioada fazei de refacere ţesutul necrozat se va reconstitui, formând un chist care va avea funcţia de a produce o mare cantitate de hormoni sexuali, testosteron şi estrogeni, pentru creşterea virilităţii la bărbat şi a feminităţii la femei. Şi în acest caz, ne vom întâlni cu o soluţie biologică destinată conservării speciei, şi nu supravieţuirii individului. Suntem programaţi pentru supravieţuire şi pentru continuarea speciei!

Apropo de chisturi...

Chisturile renale şi ovariene evoluează în ritmul unei sarcini: sunt necesare nouă luni de zile pentru ca un chist să poată îndeplini funcţiile care îi sunt atribuite de organism. După Hamer, trebuie evitată extirparea lor în timpul acestor nouă luni, pentru că aderă la organele vecine. Neavând un sistem de circulaţie propriu, chisturile îşi asigură aprovizionarea cu sânge servindu-se de aceste organe.

Această realitate biologică normală a fost, până acum, interpretată greşit ca o umflătură canceroasă de natură infiltrativă. Pentru a confirma aceste opinii, se face apel la faptul că o parte dintre aceste tumori infiltrative continuă a se reforma, după extirpare. Fiind considerate, apoi, ca tumori îndeosebi canceroase.

În realitate, chistul, tumora sau organul nu

autonom. Numai în acest moment se va putea interveni chirurgical, dacă locaţia şi dimensiunea chistului o cere.

Trompele uterine (Trompele lui Fallope)

Conflict cu nuanţă pe jumătate sexuală, dispută însoţită de expresii vulgare, în general, cu o persoană de sex masculin. Proliferarea mucoasei conduce de obicei la blocarea completă a trompelor.

în faza de soluţionare asistăm la o necroză cazeoasă, ce poate fi însoţită de pierderi uşoare de sânge.

Citām cazul unei amazoane începătoare care accidentează, cu calul său, un alt cavaler, primind în schimb cuvinte grele şi insulte; sau cel al unei tinere fete respectabile care este deranjată în mod continuu de un derbedeu cu propuneri obscene.

Uter

Patologiile şi conflictele se raportează diferit în funcţie de organul şi ţesutul implicat:

— endometrul, care este de derivaţie endodermică,

— colul uterin (de derivaţie ectodermică) sau

— musculatura uterină care derivă din mezodermul cerebelar.

— *Mucoasa corpului uterin (endometru)*

«Nepotul meu a întâlnit o fată drăguţă, bine educată, neavând alt interes decât casa şi familia, cu adevărat o persoană decentă. De fiecare dată când venea să mă vadă, îmi aducea o cutie cu bomboanele mele preferate de ciocolată.» Biata doamnă avea lacrimi în ochi. «Am iubit-o mult, şi eram fericită pentru nepotul meu! Ah! însă, cine poate cunoaşte tinerii de astăzi. Imaginaţi-vă că a părâsit-o, săptămâna trecută, pentru o altă fată care, nu-mi place deloc!»

Bunica trăieste un conflict imposibil de

sexuală de genul „ Aşa ceva nu se poate”, sau un conflict în legătură cu viaţa sexuală a unuia dintre apropiaţii săi, un fiu, o prietenă, nepoţi. Ochii săi au început să lăcrimeze, vocea să-i tremure şi doamna s-a înroşit. «Doamnă, trebuie să retrăiţi din nou această emoţie pentru că numai verbalizând ceea ce s-a întâmplat şi elibcrându-vă, creierul dumneavoastră îi va da drumul, va inversa ordinea şi va începe vindecarea.» Atunci, doamna a izbucnit în hohote de plâns: «Fiica mea a fost violată de un negru!» I-am luat mâna şi am constatat că a devenit fierbinte; pulsul, până atunci foarte slab, bătea acum cu putere deplină. Am lăsat-o să-şi descarce sufletul şi apoi i-am explicat ce se va întâmpla cu corpul său în perioada următoare: «Nu vă aflaţi încă în menopauză, deci să nu vă speriaţi dacă, în zilele următoare, veţi avea o hemoragie. Veţi pierde mult sânge, deoarece corpul dumneavoastră va fi în curs de expulzare a tumorii, şi dacă, într-adevăr, veţi reuşi să vă resemnaţi cu privire la ceea ce s-a întâmplat, veţi ieşi din tunel.»

-- Col uterin

în timp ce tumora corpului uterin se află în faza de simpaticotonie, adică atunci când conflictul este încă activ şi nesoluţionat, tumora de col uterin apare în faza de vagotonie, adică de refacere. Este foarte important ca bolnavul să înţeleagă că, corpul său este pe cale de vindecare, chiar dacă nu a atins încă stadiul de echilibru complet (normotonie). într-adevăr, după ce şocul a fost eliminat, creierul transmite corpului ordinul de a repara ulceraţiile produse în timpul fazei de conflict activ.

Conflictul va fi de ordin sexual: „frustrare sexuală”. De exemplu, abandonul de către soţ, o separare rău trăită sau un conflict de dependenţă sexuală nesănătoasă faţă de un

avea copii sau de a nu putea avea copilul pe care l-ar fi dorit, în acest caz, femeia riscă identitatea sa de mamă, şi nu de parteneră sexuală (col uterin).

Felicia S. îşi pierde copilul după şase luni de sarcină; era un băieţel frumos pe care l-a văzut la ecografie. După doi ani de zile, este din nou însărcinată însă, de această dată, aduce pe lume o fetiţă. Câteva săptămâni mai târziu, Felicia este diagnosticată cu cancer de muşchi uterin (conflict pentru identificarea cu fiica sa).

Prostata

Era aniversarea Elenei, şi soţul său Laurenţiu a invitat-o la restaurant pentru a sărbători amândoi, la lumina lumânărilor, precum doi tineri îndrăgostiţi. I-a făcut cadou o frumoasă brăţară şi au petrecut împreună o seară minunată.

Reîntorcându-se acasă, Laurenţiu se gândea deja la noaptea de dragoste care îi aştepta, însă în ciuda tuturor mângâierilor Elenei, nu a reuşit să facă dragoste! A trăit conflictul de a nu fi la înălţime, de a nu fi „reglat” sexual în raport cu soţia sa. Şocul emoţional a fost atât de intens încât i-a generat un adenom (o tumoră) la prostată.

Glanda prostatică îndeplineşte două funcţii biologice:

— conţine un antiseptic natural care este în măsură de a curăţa căile genitale;
— dirijează, precum un şef de orchestră, funcţiile genitale şi poate permite bărbatului de vârstă înaintată să repună în lucru angrenajul reproducerii, în caz de nevoie.

Deci. putem avea două tipuri de conflict:

— conflict cauzat de o sexualitate considerată incorectă, în afara normei, cu privire la viaţa de cuplu, la un partener care se comportă rău, într-o manieră dezagreabilă; sau

SISTEMUL DIGESTIV

Pentru organism, hrana are o importanţă vitală: ea reprezintă sursa sa de energie. însă pentru ca celulele să o poată utiliza va trebui să fie descompusă, prin digestie, în molecule suficient de mici. Organele responsabile de acest proces formează sistemul digestiv.

Drumul hranei

Întorcându-vă de la cumpărături spre casă. întâlniţi un câine vagabond care scotoceşte prin lăzile de gunoi, căutând ceva de mâncare. Plini de compasiune, decideţi să-i daţi o bucată de came pe care tocmai aţi cumpărat-o pentru prânz. Fluieraţi, câinele vă priveşte şi îi întindeţi carnea spunând: «Prinde-o!» Câinele o apucă privind cu teamă în jurul său pentru a se asigura că niciun alt animal nu i-o va fura, apoi fără să o mestece, o înghite, singurul său gând fiind: «în sfârşit, am mâncat ceva!» îşi caută un loc liniştit, se odihneşte şi începe să digere îmbucătura. Stomacul face tot ce trebuie pentru a dizolva hrana care trece, apoi, în intestin pentru faza de asimilare, în timp ce ficatul şi pancreasul dau o mână de ajutor, în sfârşit, deşeurile de biftec suculent care rămân inutilizate ajung în intestinul gros, care le va elimina la momentul potrivit.

Pentru animal, „îmbucătura” este realmente o hrană, „prada” de care are nevoie pentru a se hrăni şi a supravieţui. însă, pentru om această „îmbucătură” are mai mult decât un sens real, fiind reprezentată ca un obiect dorit care ne scapă de sub control, casa pe care nu reuşim să o găsim, maşina care ne este furată, banii necesari pentru a rezista până la sfârşitul lunii, reputaţia noastră la locul de muncă, un contract care a fost anulat, jucăria pe care o văd zilnic într-un magazin şi pe care nu o pot avea, o moştenire care-mi scapă din mâini în ultimul moment, şi aşa mai departe.

Gura: cerul gurii

Un domn este convins de faptul că a câştigat la

Gura: mucoasa

Maria întreţine relaţii foarte bune cu una dintre colegele sale, însă aceasta se îndepărtează de ea în urma unei neînţelegeri. Maria încearcă, timp de cincisprezece zile, să-şi întâlnească colega pentru a clarifica această situaţie. Este stresată datorită faptului că nu reuşeşte să aibă un schimb de idei cu colega sa care, de fiecare dată când o caută, nu este niciodată singură, mai mult, o evită pe Maria. Nemaisuportând stresul, Maria renunţă şi acceptă situaţia, trece deci la faza de soluţionare a conflictului, în urma căruia îi apare, câteva zile mai târziu, o aftă mare şi dureroasă.

Amigdale

Acestea sunt cantităţi de foliculi limfatici prezente de asemenea şi în unele mucoase ale faringelui, cerului gurii, limbii, care au funcţia de a opri eventualii corpi străini înghiţiţi sau inhalaţi.

> Vrabia şi pervazul ferestrei Un vânt proaspăt de primăvară împrăştie în natură seminţele plantelor când o vrăbiuţă, căţărându-se pe pervazul ferestrei deschide ciocul şi fură una. însă, în curând o altă vrabie, care ciripea prin apropiere, încearcă să i-o fure; în timp ce aceasta din urmă îşi ia zborul, o a treia vrabie plonjează, reuşind să-i smulgă sămânţa din cioc. Atâta timp cât sămânţa nu este în stomacul său, există riscul ca o a patra vrabie să i-o sustragă; astfel trăieşte următorul conflict: «Am prins îmbucătura, însă ar putea din nou să-mi scape». Anghina va însemna soluţionarea conflictului.

Esofag

Iniţial, întregul esofag era tapetat cu un strat de epiteliu intestinal înlocuit apoi, în cele două porţiuni superioare, cu un strat de epiteliu pavimentos (ectoderm), chiar dacă uneori sunt regăsite „insule” din vechea mucoasă intestinală.

şi dificultăţi la înghiţire; nu trebuie făcut nimic altceva decât aşteptată reîntoarcerea stării de normotonie (vindecare).

Pentru porţiunea inferioară, conflictul va fi de aceeaşi natură: imposibilitatea de a înghiţi un obiect pe care-1 aveam deja în mână. Prin urmare, în faza de simpaticotonie, va conduce la un adenocarcinom vindecat adesea în mod spontan prin cazeificare, înainte de a fi diagnosticat. Ceea ce rămâne va fi confundat, în mod greşit, cu varice esofagiene.

<u>Stomac</u>

Trebuie făcută distincţie între curbura mare a stomacului, ce provine din endometru, şi cea mică, bulbul duodenal şi pilorul, care provine din ectoderm. Deci, conflictele, patologiile şi refacerile vor fi diferite.

— ***Curbura mare***

Problema este o „îmbucătură” care îmi rămâne în stomac, asociată la frica de a nu avea ceva. în ambele cazuri care urmează, şocul emoţional s-a manifestat în acest domeniu.

O mamă îi cere mereu bani fiicei sale. Pe măsură ce timpul trece, fiica sa trăieşte un dublu conflict: nu are destui bani pentru a-i da mamei sale, şi consideră inacceptabil, „dificil de digerat”, comportamentul acesteia.

Un pensionar pleacă în Corsica, după moartea mamei sale, cu certitudinea că îşi va recupera casa familială. însă, odată sosit la destinaţie, verii săi se opun iar el nu poate face nimic; legile locale nepermiţând împărţirea unui lot de teren. Este gata să cedeze totul în schimbul casei, însă verii săi nu sunt de acord. Şocul emoţional va avea o dublă nuanţă: pe de o parte, casa pe care nu o poate avea şi, pe de altă parte, nu poate digera atitudinea verilor

acizi, intervin pentru a cazeifica celulele speciale devenite inutile, acum.

— ***Curbura mică, bulb duodenal, pilor***

Conflict de contradicţie teritorială cu o persoană pe care este imposibil să o evităm şi care ne „rămâne în stomac”; conflict cu privire la persoane sau situaţii pe care suntem obligaţi, fără voia noastră, să le înfruntăm.

în timpul fazei active apar arderi la stomac, dureri puternice, ulcer la stomac, pilor sau bulb duodenal. în faza de refacere, ulcerul va sângera, colorând materiile fecale în roşu închis. Deşi sângele din materiile fecale este un semn bun, deoarece confirmă refacerea în curs, noi am fost obişnuiţi, până acum, să-l privim precum o manifestare negativă. Dimpotrivă, criza epileptoidă. ea, este periculoasă din punct de vedere cerebral pentru că, poate declanşa un infarct miocardic în momentul în care ne aflăm în prezenţa unui conflict de teritoriu.

<u>Intestinul subţire</u>

Intestinul reprezintă ultima barieră de trecut pentru ca „îmbucătura” să poată deveni cu adevărat „eu însumi”, ultimul pas ce trebuie făcut pentru a o putea absorbi; dar, dacă este vorba despre un „lucru murdar” indigest, nu numai că nu voi putea să-l „absorb” dar voi avea, pe deasupra, frica că voi muri de foame. Atunci, corpul va fabrica, mai sus de locul în care s- a blocat „îmbucătura” (reală sau imaginară), un adenocarcinom care are rolul de a secreta un lichid gras pentru a face să alunece „îmbucătura”. în faza de refacere, tumora intestinală benignă va fi redusă printr-o necroză cazeificată graţie ciupercilor şi bacililor Koch, cu manifestarea unor hemoragii care vor fi interpretate, în mod eronat,

— ***boala Croim:*** vagotonie derivând dintr-un conflict care conţine o lovitură sub centură indigestă, ajutată de frica de nu avea ceva;
— ***aderenţe:*** rolul lor este de a aproviziona cu sânge organul în faza de refacere;
— ***ocluzie:*** rară, se datorează atât tumorii cât şi edemului, nu se datorează unui cancer de intestin subţire, acesta nu implică, de obicei, ocluzia.

Colon

Cu cât conflictul se raportează la ceva josnic, dezgustător, abject, infam, o controversă familială sau o povară pe care doriţi să o eliminaţi pentru a vă elibera, cu atât problema se apropie de anus. Şi în acest caz, ca şi în cazul celorlalte organe, gravitatea bolii va depinde întotdeauna de intensitatea conflictului trăit: de la un simplu polip la o tumoră mare cu risc de ocluzie intestinală. Pentru că ne aflăm în prezenţa endodermului, faza de soluţionare va fi marcată printr-o reducere necrotică cazeificată, însoţită eventual de pierderi de sânge.

Rect

Rectul este constituit din două ţesuturi suprapuse: ectodermul intern şi partea de suprafaţă a endodermului. în primul caz, hemoroizii reprezintă faza de rezolvare a unui conflict asociat la o „porcărie” suferită, care se vrea eliminată, în timp ce în al doilea caz, aceiaşi hemoroizi vor exprima, în faza de simpaticotonie, un conflict întâlnit mai des în rândul femeilor care nu reuşesc să-şi găsească „propriul loc” în interiorul „teritoriului”.

Ficat

Digestia chimică care se derulează în intestinul subţire nu depinde numai de secreţiile sale, ci şi de activitatea celor trei organe anexe care se află în exteriorul tubului digestiv: ficatul, pancreasul şi

înmagazinează vitaminele, sărurile minerale, precum şi o proteină care se combină cu fierul pentru a forma feritina.

Vulpea Eva

Fermierul Ionescu avea, în coteţul său de păsări, treizeci de găini grase şi frumoase precum şi doi cocoşi. în fiecare dimineaţă le distribuia hrană de o calitate excelentă şi le colecta ouăle proaspete. Apoi se aşeza într-un colţ, numărându-şi păsările. Le cunoştea pe fiecare, una câte una, iar unele dintre ele aveau chiar şi nume. însă, într-o bună zi nu i-a mai ieşit numărătoarea: la apel, lipsind una dintre găini. Pentru că era plin de bănuieli, a înconjurat gardul, descoperind astfel o gaură sub sârma de oţel a acestuia: nu mai avea nicio îndoială, era vorba despre o vulpe.

Eva avea totul pentru a fi fericită, viaţa sa era schimbată datorită acestui coteţ frumos aflat în vecini, hrana sa fiind asigurată. Fura o găină la două zile, bucurându-se de viaţă. într-o zi, fermierul Ionescu a luat decizia de a-şi vinde ferma şi păsările. Pentru Eva, au început problemele. Acum, trebuia să vâneze şi să mănânce hrana puţină pe care o găsea, altfel spus, câteva şopârle sau un şoarece în zilele norocoase, însă nimic mai mult.

Era flămândă tot timpul şi nu ştia când se va mai putea hrăni pe săturate. Aflându-se într-o situaţie de alertă permanentă, ficatul său începe să se umple de noduli pentru a depozita puţina hrană disponibilă. Odată cu sosirea verii, în ferma lui Ionescu s-a instalat un nou fermier. Eva era salvată şi prin urmare, va începe să-şi regenereze ficatul care va reveni, rapid, la dimensiunea sa normală.

Sensul biologic al tumorii la ficat este acela de a utiliza la maximum puţina hrană disponibilă, fiind vorba despre cu conflict cu privire la frica de a muri de foame din lipsă de resurse, probleme de familie, frica de a nu avea esenţialul, frica profundă de „lipsă” în toate sensurile cuvântului, până la aceeaşi frică de a muri de foame cauzează un cancer la intestin pentru că intestinul absoarbe hrana. Cuvântul „lipsă” trebuie înţeles nu numai în sens propriu, ci şi în sens figurat: tot ceea ce

la cote maxime. Soluţia biologică a creierului pentru a evita să moară de foame este aceea de a crea noduli, mici granuloame unde înmagazinează hrana, prin urmare măreşte volumul ficatului astfel încât organismul să poată dispune de rezerve care să-i permită aşteptarea unor timpuri mai bune. Atunci când „foametea” ia sfârşit, creierul activează bacilii Koch pentru cazeificarea nodulilor (tuberculoză hepatică). în absenţa bacililor, nodulii se închistează, putându-se calcifia. în partea a doua a fazei de refacere, creierul va ordona o reducere a protrombinei pentru a fluidifica sângele şi a evacua deşeurile prin intermediul globulelor albe.

Iată două exemple.

Un bărbat bolnav de cancer la intestinul subţire suferă o operaţie chirurgicală. într-o bună zi, cei de la asigurări îi diminuează indemnizaţia de boală şi bărbatul suferă un şoc emoţional din cauza fricii că banii rămaşi nu-i vor mai ajunge până la sfârşitul lunii, ceea ce declanşează un nou cancer, de această dată un cancer de ficat.

Un magazin alimentar dă faliment şi proprietarul lui scrie: «Vom muri de foame!» Fiica sa crede acest lucru, şi va face, puţin mai târziu, un cancer de ficat.

Căi biliare si pancreatice

Acestea varsă în intestinul subţire fierea şi sucul pancreatic, favorizând asimilarea de substanţe nutritive.

„Mânia şi ranchiuna în urma unei nedreptăţi subite” sunt cheile care duc la ulceraţia căilor biliare intra şi extrahepatice. Soluţia este hepatita care se dezvoltă inevitabil. cu sau fără virus. Când

Pancreas

Este constituit, în principal, din două grupe de celule: insulele lui Langerhans (care, printre altele, secretă insulina) şi acinii (care secretă sucul pancreatic).

«Este o ruşine pe care nu o pot înghiţi, o umilinţă, o indecenţă!» Aici, conflictul este atât de puternic, în raport cu precedentele, astfel încât stomacul nu poate să-l digere şi nici intestinul să-l elimine. Numai pancreasul va putea reuşi pentru că secretă enzimele cele mai puternice din tot organismul.

Angela a pierdut patru membri din familia sa şi ultimul, unchiul Petre, îi promisese că-i va lăsa drept moştenire o cabană foarte drăguţă. însă la moartea unchiului, sora Angelei va fi cea care o moşteneşte, şi care, în plus, se mai şi amuză pe seama lor: conflict pentru „îmbucătură” cu nuanţă de umilinţă, de ruşine. Angela face un cancer de pancreas, ca şi Marius F. care avea, întotdeauna, o încredere deplină în fiul său. într-o bună zi, acesta descoperă faptul că îi lipsesc bani din contul său bancar. Banii fiind extraşi cu cartea de credit a soţiei sale. Fiul său, o furase, în scopul de a sustrage sumele necesare pentru a-şi procura droguri. Dramă teribilă! «în casa mea, droguri!», «mă tem pentru fiul meu, ce va deveni el?», «şi eu care i-am acordat toată încrederea mea!».

Există două posibilităţi de refacere (după Hamer, cancerul de pancreas nu este atât de periculos cum se crede):

— cazeificarea cu formare de cavităţi;

— închistarea cancerului, în absenţa microbilor.

Insule pancreatice

să te trezeşti devreme. însă soţul său este plin de energie şi în fiecare seară se întâmplă acelaşi lucru: vrea raporturi sexuale.

Claudia „rezistă” şi îl respinge până când, cu trecerea timpului, o cuprinde un sentiment de teamă cu privire la reacţiile soţului ei faţă de refuzurile sale continue...

Măgarul şi morarul Un măgar trăgea pe uliţele satului o căruţă plină de faină, de zahăr, de gluten şi de amidon necesare pentru a face o pâine bună oamenilor din sat. Aceştia din urmă, lucrau din greu şi erau dotaţi cu muşchi mobilizaţi în permanenţă de munca la câmp. în măsura în care căruţa avansa, faina traversa „arterele” satului pentru a ajunge până la Vasile, brutarul satului. însă, dintr-o dată, măgarul se opreşte brusc din cauza faptului că a văzut un şarpe în mijlocul străzii. Morarul îl biciuieşte pentru a-1 obliga să avanseze, dar „măgarul „rezistă” din cauza fricii, în acest timp morarul se teme, la rândul său, că întreaga cantitate de faină şi de zahăr va rămâne blocată pe „arterele” satului. Cu toate acestea, ţăranii au nevoie de pâine, pe care o aşteaptă cu nerăbdare. Morarul coboară din şaretă şi descoperă că ceea ce i-a cauzat spaimă măgarului nu este un şarpe ci un simplu baston pe care l-a luat şi l-a aruncat într-un şanţ. Ca urmare, măgarul şi-a reluat drumul iar făina va ajunge, în sfârşit, la destinaţie. Brutarul va face pâine şi prăjituri bune pe care toţi locuitorii satului le vor consuma.

Acesta este diabetul:

— Conflict de rezistenţă + frică = hiperglicemie (pentru lipsă de insulină)

— Conflict de dezgust + frică = hipoglicemie (pentru insuficienţă de glucagon).

APARATUL URINAR

Funcţia sa principală este aceea de a menţine homeostazia în organism, reglând compoziţia, volumul şi presiunea sângelui. Pentru a face acest lucru, elimină şi restituie o anumită cantitate de

Rinichi: parenchim

Parenchimul sau ţesutul renal, conţine nefroni, unităţi funcţionale ale rinichiului care filtrează, secretă şi reabsorb lichidele din corp. Urina este rezultatul activităţii nefronilor.

Liviu avea şaptesprezece ani când părinţii săi au decis că a sosit momentul ca el să înveţe să înoate chiar şi acolo unde apa este foarte adâncă; însă Liviu, din cauza fricii, nu dorea să audă de aşa ceva. Atunci, mama şi tatăl său au decis să-l ducă cu barca şi, când s-au aflat în mijlocul lacului, l-au împins peste bord. Ce spaimă cumplită! Liviu va face o necroză de ţesut renal pentru a-şi păstra urina.

Corpul nostru se compune din apă în proporţie de 70% iar atunci când trăim un conflict cu privire la lichide (apă, zăpadă, motorină, lapte, perfuzie, avalanşă, etc.) este ca şi cum ne-ar fi teamă că ne vom pierde întreaga cantitate de apă, care reprezintă, ca şi aerul, un element vital. Din punct de vedere al supravieţuirii biologice, blocăm ieşirea sa din organism. Mai târziu, atunci când rezolvăm conflictul, se va forma un chist renal mare sau o proliferare celulară. Chistul este un nou parenchim care are scopul de a înlocui, în producerea urinei, rinichiul care şi-a pierdut eficacitatea, astfel încât funcţionalitatea renală să fie superioară nivelului existent înaintea şocului emoţional.

În această situaţie, Hamer nu recomandă intervenţia chirurgicală din două motive:

— chistul este un nou parenchim care ia locul rinichiului necrozat, şi procedează la eliminarea sau întreruperea contactului cu creierul: rinichiul nu va mai putea produce urină. Chistul va putea fi păstrat, fără probleme, întreaga viaţă sau, dacă este prea

Apropo de dializă... după Hamer, nimeni nu ar trebui să intre vreodată în dializă, chiar dacă procentul de creatinină este foarte ridicat: se poate trăi foarte bine şi în acest stadiu, cu condiţia de a elimina două sute de mililitri de urină pe zi, de regulă toată lumea elimină această cantitate.

Mai mult, dializa creează întotdeauna un nou şoc emoţional, din cauza transfuziei, care afectează splina, rezerva noastră biologică de sânge.

Rinichi: tuburi colectoare

Tuburile colectoare sunt structuri prin care trece urina: în timpul acestei treceri, o parte a apei este reabsorbită şi transferată sângelui, care la rândul său elimină substanţele care urmează să fie expulzate.

Prezenţa unor tulburări în cadrul tuburilor colectoare indică un conflict de luptă pentru existenţă într-un context care implică că „am pierdut totul”, că „nu mai am pe nimeni”, că „sunt un nimeni” (refugiat, evacuat, emigrant); sau că totul, într-un context social sau familial, „s-a prăbuşit asupra mea”, la propriu sau la figurat.

„Viaţa este prea dură”, „ce-i prea mult e prea mult”, „asta nu-i viaţă”, „mi-am petrecut cei mai frumoşi ani cu cineva care nu mă merită”. Ai impresia că nu mai poţi înfrunta viaţa, că nu mai există speranţă, nu mai este nimic, „eu nu mai am rădăcini”; în faza de conflict, se va declanşa o proliferare celulară, urmată, la rezolvarea conflictului, de cazeificare prin intermediul micobacteriilor, pierdere de albumină în urină şi hipertensiune. în această fază secundă, adeseori se pune diagnosticul de tuberculoză renală, din cauza cavităţilor care se formează în locul tumorii.

Un peşte aflat în afara apei în luna septembrie somonii se deplasează în susul apei fluviului, revenind la origine pentru a-şi depune ouăle şi a muri: este ciclul

viaţa sa este în pericol fiindcă se află în afara apei! Trăieşte un conflict de anihilare, de nimicire: un peşte în afara apei nu are nicio şansă. Singurul lucru pe care-1 poate face este de a-şi bloca rinichii pentru a păstra cât mai multă apă posibil, în aşteptarea unui val care să-l repună în fluviu. Soarele se roteşte şi peste puţin timp razele lui vor învălui somonul: al doilea conflict de anihilare, a doua soluţie biologică: blochează suprarenalele, producţia de cortizon, pentru a rămâne imobil şi a nu se mişca într-o direcţie greşită. Este singura sa speranţă de supravieţuire. Este o situaţie limită, este biologia care comandă într-o situaţie de urgenţă.

Vezica urinară

Este un organ cavitar muscular, situat în partea de jos a abdomenului, în spatele simfizei pubiene. Forma sa depinde de cantitatea de urină pe care o conţine: dacă este goală, se aseamănă cu un mic balon dezumflat, dacă este plină, ia forma unei pere. în general, capacitatea vezicii urinare la femei este mai mică decât la bărbaţi, din cauza uterului care este plasat exact deasupra acesteia.

La animale, funcţia biologică de urinare este cea de „marcare” a teritoriului, lăsând intruşilor un semn care le spune clar: „stai, aici tu eşti la mine”. Omul civilizat a inventat toalete, ca urmare întotdeauna urinează în acelaşi loc, însă funcţia biologică a rămas aceeaşi. Pentru femeie, care este mai interiorizată, mai înclinată să-şi apere interiorul „cuibului” său, şocul emoţional corespondent va fi cauzat de imposibilitatea de a-şi organiza spaţiul vital sau de a-1 găsi, de fiecare dată, cu susul în jos. Bărbatul este mai înclinat spre apărarea frontierelor externe ale teritoriului său, şi a celor care sunt în pericol, soluţia biologică fiind aceea de a ulcera mucoasa vezicii urinare (ectoderm) pentru a lăsa să treacă o cantitate mai mare de urină. Când starea de alertă va înceta, corpul va repara ulcerele: infecţii urinare, cistite, arderi la urinare.

SISTEMUL GLANDULAR

Am vorbit deja despre gonade şi despre sân în cadrul sistemului de reproducere. Ne vom ocupa acum, pe scurt, pentru a completa subiectul, de partea corticală a suprarenalelor, de hipofiză şi de tiroidă, al căror rol important este acela de a asigura reglarea organismului nostru prin intermediul hormonilor.

Partea corticală a glandelor suprarenale

Glandele suprarenalele se află deasupra fiecărui rinichi, fiind formate din două zone distincte pe plan structural şi pe plan funcţional: partea corticală se află în exterior şi acoperă partea medulară, internă. Prima derivă din mezoderm şi produce hormoni indispensabili vieţii, incluzând cortizonul şi aldosteronul; a doua derivă din ectoderm, producând adrenalină şi noradrenalină. Vom studia partea corticală a suprarenalelor.

Şocul emoţional se referă la frica de a greşi direcţia, de a fugi în direcţie greşită, de a te afla pe o cale greşită. Pentru că partea corticală a glandelor suprarenale derivă din mezodermul cerebral, vom face o liză în faza conflictului activ, şi o reconstruire în faza de refacere.

Oaia pierdută

0 oaie izolată reprezintă o pradă ideală pentru primul lup care trece; de aceea oile trăiesc în turme: întotdeauna, natura rezolvă bine lucrurile! Turma se trezeşte dimineaţa pentru a se hrăni, aplecată asupra pajiştii, cu iarba proaspătă, îmbibată de roua nopţii. Una dintre oi întâlneşte o fâşie cu trifoi zemos. „Ce dimineaţă fericită!” îşi spune ea şi sub efectul lăcomiei, paşte până nu mai poate. Când devine atât de sătulă încât nu mai poate înghiţi nici măcar un fir de iarbă, îşi ridică în sfârşit capul, însă este prea târziu, turma a dispărut. Din cauza trifoiului „a luat o direcţie greşită” iar acuma este singură în mijlocul dealurilor. Memoria sa ancestrală trage semnalul de alarmă şi strigă: .Alarmă, alarmă, atenţie la lup!” însă, creierul său găseşte

mult, irosindu-şi toate şansele. Trec două, trei ore şi turma continuă să caute iarbă proaspătă, se deplasează într-o asemenea măsură încât „oaia pierdută” aude behăitul oilor în depărtare: este salvată! Imediat rezolvat conflictul, oaia regăseşte calea cea bună; creierul inversează ordinea, suprarenalele reîncep să funcţioneze, producând o doză puternică de cortizon care îi va da forţa necesară pentru a alerga repede la celelalte oi. Va putea atunci, în sfârşit, să se odihnească şi să termine faza de refacere în siguranţă.

Spre deosebire de ceea ce se întâmplă de obicei, oile se opresc în timpul fazei active a conflictului şi se mişcă în faza de refacere: o dovadă în plus că natura găseşte întotdeauna soluţia cea mai potrivită de supravieţuire pe plan biologic!

Hipofiză

Hipofiza a fost considerată mult timp ca fiind cea mai importantă dintre glandele endocrine, deoarece secretă o cantitate mare de hormoni care controlează, la rândul lor, alte glande endocrine. Astăzi, ştim că este stimulată de hipotalamus. Hipofiza se compune din:

— un lob anterior care secretă hormoni, care reglează, la rândul lor, numeroase funcţii ale organismului, de la creştere la reproducere;

— un lob posterior care conţine terminaţii nervoase;

— un lob intermediar care se atrofiază în timpul dezvoltării fătului.

Vom continua să examinăm funcţia de secreţie a hormonului de creştere.

Conflictul girafei

La originea evoluţiei sale, girafa nu a prezentat nicio caracteristică particulară. Vegetaţia era luxuriantă şi girafa creştea atât de bine, hrănindu-se cu ramurile şi frunzele care se înmulțeau în permanenţă: trebuia găsit un „grădinar” pentru a le tăia şi a le reda vigoarea. Acest rol i-a revenit girafei!

Cu timpul, gusturile sale au început însă să se modifice şi s-a gândit că frunzele arborilor trebuie să fie deosebit de gustoase

Conflictul care atinge hipofiza este acela de a te simţi prea mic pentru a ajunge la „îmbucătură”. Se formează un adenom local care măreşte secreţia hormonilor de creştere, de unde acromegalia (dezvoltare exagerată, gigantism) nasului, bărbiei, gâtului, mâinilor sau a picioarelor, în funcţie de impactul şocului emoţional. Alungirea corpului constituie soluţia reală a conflictului iar adenomul se va „reduce” cu ajutorul ciupercilor şi micobacteriilor.

<u>Tiroidă</u>

Glanda tiroidă este situată în partea inferioară a gâtului, imediat sub laringe şi este singura glandă care îşi păstrează secreţiile, hormonii tiroidieni (care reglează utilizarea oxigenului, metabolismul celular, creşterea şi dezvoltarea fiinţei umane) şi calcitonina care influenţează homeostazia calciului.

Ca şi în cazul celorlalte organe, se compune din două ţesuturi:

— *„acinii”,* guvernaţi de trunchiul cerebral, care proliferează în faza de conflict creând o hipertiroidie şi generând, uneori, guşă. Aceste tumori rămân, de cele mai multe ori, încapsulate, însă când sunt accesibile ciupercilor şi micobacteriilor în faza de refacere, vor fi cazeificate şi eliminate prin intermediul fistulelor.
  In cazul în care conflictul durează un timp îndelungat, „acinii” se deteriorează, şi se trece la hipotiroidie;

— *canalele de excreţie* aparţin de ectoderm; prin urmare, pot prezenta un cancer ulcerant, un nodul rece în simpaticotonie, şi formare de chisturi de refacere sau de guşe benigne în

A TREIA PARTE

CAPITOLUL I

Câteva patologii foarte răspândite

„Nu realitatea însăşi ci concepţia pe care o au despre ea, este cea care chinuie oameni.

(Epitteto)

După ce am examinat rapid patologiile şi conflictele care se manifestă în majoritatea organelor noastre, nu ne-au mai rămas de tratat decât câteva boli foarte răspândite şi bolile care adesea sunt considerate nevindecabile; cei afectaţi de ele fiind absolut convinşi de faptul că se îndreaptă spre un sfârşit fatal mai mult sau mai puţin inevitabil. Acest lucru justifică demersul autorităţilor sanitare, al laboratoarelor farmaceutice, investiţiile enorme destinate cercetării, sutele de asociaţii care adună fonduri şi campaniile publicitare aşa-zise „de informare" care, de fapt, terorizează cetăţeanul „ignorant". Dar, în lumina a ceia ce am văzut până acum, toate aceste persoane nu fac decât să bată câmpii în timp ce oamenii continuă să moară şi să sufere mult, adeseori inutil, în ciuda sumelor imense de capital investit în cercetare. Toate acestea sunt făcute cu rea-credinţă? Noi sperăm că nu; însă este sigur că toată această lume este atât de implicată în vârtej încât nimeni nu a reuşit să iasă

Suntem singurii proprietari ai propriei noastre persoane, singurii artizani ai propriei noastre vindecări.

În continuare, vom trata un concept ce necesită foarte puţină ajustare, acela de ***metastază*** precum şi modul în care boala este anunţată bolnavului, prin urmare diagnosticul: două bombe cu ceas care pot avea efecte dezastruoase.

CONFLICTUL IATROGEN[18] ŞI METASTAZELE

Să luăm exemplul, din păcate foarte frecvent, al unei femei bolnave de cancer la glanda mamară, adică la sân. După cum am văzut, dacă la o femeie dreptace este atins sânul stâng, este vorba despre un conflict „în linie verticală”, referitor la relaţia mamă-fiu. Dacă, dimpotrivă, este afectat sânul drept, conflictul va fi „orizontal”, fiind în legătură mai degrabă cu partenerul.

Adesea, se procedează la scoaterea sânului ceea ce va conduce, imediat după, la dezvoltarea unui cancer osos localizat exact în acea parte unde a avut loc amputarea; atunci va fi diagnosticată cu metastază. Femeia va fi supusă la examinări constante, prescriindu-i-se imediat o radioterapie pentru a încerca stoparea metastazei osoase. Ca urmare, puţin mai târziu, va face un cancer pulmonar, diagnosticat ca o metastază suplimentară. în acel moment pronosticul va fi unul dintre cele mai pesimiste.

Să vedem ce se întâmplă cu adevărat, conform legilor biologice ale *Noii Medicini.*

Femeia în cauză a simţit o mare spaimă în momentul în care fiul său a fost lovit de o maşină, zbătându-se timp de două săptămâni între viaţă şi moarte. Cancerul la glanda mamară a constituit soluţia biologică a creierului pentru a produce mai mult lapte şi a putea, eventual, hrăni copilul aflat

micobacteriilor. însă medicul care o tratează nu cunoaşte legile ***Noii Medicini*** şi o operează, după indicaţiile medicinii oficiale. „Ce va simţi această doamnă când se va trezi din anestezie cu un singur sân? Va suferi un al doilea şoc emoţional, de această dată de subapreciere, în urma căruia creierul va activa programul său biologic de liză osoasă exact în partea unde şi-a pierdut din „valoare”. Nu este vorba despre o metastază, ci de un al doilea şoc emoţional.

Medicina oficială afirmă că celulele canceroase migrează, pornind de la un cancer primitiv, pe cale arterială sau limfatică; însă aceasta nu este decât o ipoteză, ***care nu a fost niciodată dovedită în laborator.*** Mai mult, cancerul de sân este o masă iar cancerul de os este o liză: aceste celule tumorale trebuie să fie foarte inteligente pentru a se transforma pe drum! Şi în sfârşit, unde sunt celulele macrofage, aceste celule specializate care ne protejează corpul digerând vizitatorii nedoriţi?

Un singur cuvânt poate ucide

„Dragă Doamnă - spune medicul - va trebui să faceţi chemoterapie deoarece cancerul de care suferiţi a ajuns la os şi trebuie să stopăm această metastază.” Iată un nou şoc emoţional: dacă persoana bolnavă îl trăieşte precum un şoc de diagnostic cu aceeaşi nuanţă de subapreciere, cancerul osos va câştiga o nouă vigoare. însă, dacă este trăit precum frica de a muri „pentru că sunt plină de metastaze”, creierul va declanşa programul biologic corespunzător, multiplicând numărul de alveole pulmonare în scopul de a respira mai mult oxigen şi de a asigura supravieţuirea: cancer pulmonar! Nu este o metastază, este un al treilea şoc.

în lumina celor de mai sus, conceptul de metastază pierde o parte din sensul care îi este

chemoterapiei! 30% din cancerele operate sunt, într-adevăr, cancere vechi nepericuloase. Dacă acest procent de 30% este supus ia tratamente de chemoterapie, o parte din aceşti bolnavi vor suferi un nou conflict de panică în urma căruia vor muri, însă cei care nu vor trăi un nou şoc emoţional, în ciuda chemoterapiei şi a operaţiei chirurgicale care va elimina vechiul cancer încapsulat, se vor vindeca în mod sigur. Iar medicina oficială va putea spune: „Chemoterapia vindecă!”

SIDA

Este sindromul imunodeficienţei, considerat „ ciuma secolului nostru”. Am vorbit deja în paragrafele consacrate legii a patra despre sistemul imunitar, considerat de medicina oficială precum o armată destinată a ne apăra sănătatea, gata de a combate invaziile inamice. în ***Noua Medicină*** rolul său este redimensionat şi limitat la cel de modulaţie al organismului: o poartă care se deschide pentru a lăsa să treacă microbii necesari reparării daunelor suferite în faza de simpaticotonie, care se închide când munca este terminată.

Pentru virusul HIV, medicina are deja scrise mii de pagini pe această temă, fără a ajunge la o concluzie definitivă. Noile ipoteze care le contrazic pe precedentele se succed neîncetat. Diagnosticul, el, este ceva de genul: dacă un bolnav seronegativ are tuberculoză, el are tuberculoză, însă dacă cel care are tuberculoză este seropozitiv, atunci el are SIDA! ! ![19]

După toate probabilităţile, există un mare număr de persoane purtătoare ale virusului SIDA, însă atâta timp cât nu o ştiu, vor muri când vor

[19]’ N.A. citeşte în acest scop: Luigi de Marchi şi Fabio Franchi, A.I.D.S. la grande truffa, Seam, Roma. 1996

oarecare, care va declanşa mecanismele descrise în paginile precedente. Cel care, dimpotrivă, va rămâne pietrificat în faţa seropozitivităţii, va declanşa imediat patologia corespondentă nuanţei specifice emoţiei trăite:

— „toate cad asupra mea”, boli de rinichi;
— „mi-e frică de moarte”, boli pulmonare;
— „nu sunt bun la nimic”, boli de oase;
— „mă simt exclus din cadrul societăţii”, boli de piele.

AZT-ul şi grijile actuale fac restul!

BOLILE PARALIZANTE

Acest termen general include diferite patologii precum miopatiile, scleroza multiplă, boala Parkinson, blocajul verbal (tulburări de vorbire), ticurile şi torticolisul. Conflictul de bază este întotdeauna de aceeaşi natură: impune creierului nostru două ordine contradictorii referitoare la mişcare, de intensitate şi durată mai mult sau mai puţin prelungite. Organul implicat va fi placa motrică. însă în interiorul acestui conflict există o diferenţă subtilă între ceea ce se exprimă printr-o ***miopatie*** (boală a ţesutului muscular) sau printr-o ***scleroză multiplă*** (distrugerea tecii de mielină neuronală a sistemului nervos central), după cum se situează conflictul, în amonte sau în aval de evenimentul cheie (frica de ceea ce se poate întâmpla sau un sentiment de culpabilizare raportat la ceea ce s-a întâmplat).

Iată două exemple.

În timpul unei plimbări la ţară cu un prieten, la un moment dat îl împing, fără să vreau. Cade într-un canal şi moare. Trăiesc, ***după această întâmplare,*** un conflict din cauza faptului că l-am împins: consecinţa a fost teribilă şi, în cazul în care nu mă voi ierta, eu mă voi simţi vinovat, plin de remuşcări. în încercarea de a remedia câte ceva , voi distruge muşchiul „vinovat” de gest.

Conflictele legate de bolile paralizante sunt de tipul:

— nu pot fugi, nu găsesc cale de ieşire, ,.mă dau cu capul de toţi pereţii”, nu ştiu pe nimeni care să mă poată ajuta: paralizia gambelor;
— nu o pot reţine sau refuza:
  • braţul stâng la bărbatul dreptaci,
  • braţul drept la femeia dreptace;
— nu pot evita: musculatura spatelui şi a umerilor;
— frica de a fi prizonier, frica noului născut de a rămâne închis: paralizie infantilă;
— conflict legat de mers sau de apărare, de protejare la copii: paralizia gambelor (dreaptă sau stângă, după caz).

în faza de simpaticotonie şi în funcţie de intensitatea conflictului, se va manifesta o paralizie cu diminuarea progresivă a inervaţiei musculaturii. La rezolvarea conflictului, funcţia motrică pare a se diminua în mod provizoriu (ceea ce provoacă, la bolnav, frica de a reactiva conflictul); pe neaşteptate, va avea contracţii incontrolabile, apoi inervaţia musculaturii se va restabili, puţin câte puţin. Durata de refacere este adesea proporţională cu durata şi intensitatea conflictului.

Boala Parkinson

Este vorba despre un conflict cu privire la motricitate care este trăit într-o alternanţă de faze active şi de faze de refacere. Tremurăturile (mişcările involuntare ritmice, egale şi de amplitudine mică) se prezintă în timpul fazei de vagotonie, însă bolnavul se teme şi recade în faza activă. Ca urmare, va suferi o agravare progresivă a simptomelor.

Un soţ foarte îndrăgostit de soţia sa află că aceasta are cancer la sân şi va trebui să se opereze. îi este teamă că o va pierde, că nu o va mai putea îmbrăţişa şi păstra aproape de el. în

faptul că persoana a suferit, în plus faţă de conflictul referitor la motricitate, un al doilea conflict de frică/teamă care a cauzat ulceraţia retinei cu diplopie (perceperea dublă a imaginii unui obiect) în faza de refacere.

O tânără este invitată de mătuşa sa în Africa. Este fericită pentru că pleacă însă o reţine frica teribilă de avion. Impune deci creierului său două dorinţe contradictorii, ca urmare una dintre gambe este afectată de paralizie. Mai mult, frica/teama îi provoacă o ulceraţie a retinei care se va rezolva printr-o diplopie, în momentul în care va depăşi frica.

Adesea, radiologii diagnostichează scleroza multiplă pe baza prezenţei zonelor de demielinizare, recunoscute în urma tomografiei cerebrale. Aceste zone mici, aceste îngroşări de celule gliale, indică, de fapt, conflicte de subapreciere de sine ***urma*** paraliziei.

<u>Blocaj verbal, tulburări de vorbire</u>

întotdeauna este vorba despre acelaşi mecanism: două ordine contradictorii trimise creierului nostru, în zona vorbirii. Consecinţele vor fi: dificultăţi de dicţie, bâlbâială, incapacitatea de a vorbi clar, până la mutism complet, în funcţie de gravitatea conflictului care a fost trăit.

<u>Tic</u>

Un tată îi interzice fiului său să mai privească la televizor în timp ce mănâncă, obligându-1 să stea cu spatele la televizor (în timp ce tatăl este aşezat în faţa lui).

Băiatul ***ar vrea*** să privească la televizor, ***însă se reţine*** din cauza fricii de reproşuri. Când devine conştient de problema sa, ticurile sale vor dispare.

A doua posibilitate, conflictul va fi de tipul „am pierdut faţă-n faţă cu cineva”, cauzând un tic

te simţi contrariat din această cauză: două ordine contradictorii ale creier, cu privire la mobilitatea gâtului.

Vrei să priveşti şi nu o poţi face, te simţi obligat să nu priveşti din motive morale, din cauza timidităţii, de ruşine, şi aşa mai departe.

ALERGIILE: CONFLICTUL MEMORIEI

Alergiile, precum depresiile de care ne vom ocupa mai târziu, nu sunt patologii fără speranţă, însă ele sunt atât de răspândite, în zilele noastre, încât le-am introdus în această a treia parte a cărţii cu scopul de a arăta cititorilor noştri, interpretarea oferită de ***Noua Medicină.***

Pentru a nu menţiona decât un exemplu, pe vremea părinţilor noştri primele raporturi amoroase se derulau în hambare, pe câmpuri, în șure: erau paturi mai ieftine.

Uneori, se mai întâmplau însă şi mici catastrofe: ţăranul care sosea, atunci când nu trebuia, cu o furcă în mână sau câinele de pază care lătra din toţi plămânii săi. Ce şoc! Fără să-i cunoască pe cei în cauză, într-o singură clipă, creierul a înregistrat şi a memorat toate elementele care compuneau tabloul: mirosul fânului, zgomotul trenului care trecea, polenul purtat de vânt, etc. Din momentul acela, de fiecare dată când unul dintre aceste elemente se manifesta, creierul suna alarma: „Atenţiune, soseşte ţăranul, câinele latră!" Este o recidivă momentană a conflictului care se va rezolva printr-o alergie.

Având ca model acest exemplu, putem afirma că **nu există alergie fără un conflict-şoc emoţional întâmplat mai devreme.**

Un profesor care se interesa de alergii a făcut într-o zi această remarcă puţin simplistă, însă justă: „Dacă suferim un şoc emoţional în momentul în care trece o vacă, vom face alergie la vaci, însă

Un băieţel îşi dorea atât de mult un pisoi şi părinţii săi. în final, i-au îndeplinit dorinţa. Copilul s-a ocupat de animal şi în curând au devenit inseparabili. Au venit vacanţele şi părinţii şi-au trimis băiatul la bunica sa, o femeie în vârstă şi obosită care nu dorea să audă vorbindu-se despre pisici. Copilul trăieşte un conflict de separare de camaradul său: îi lipseşte pisoiul, conflictul este în faza activă.

Cu zece zile înainte de a reîncepe şcoala, băieţelul se întoarce acasă, îşi regăseşte pisoiul şi intră în faza de refacere, declanşând o reacţie alergică.

Dacă a trăit un şoc emoţional legat de contactul său cu pisoiul, pe neaşteptate, nu a mai primit mângâierile camaradului său, conflictul se exprimă la nivelul pielii şi reacţia alergică de refacere se manifestă sub formă de eczemă.

Dacă a dârdâit de frică pentru micul său prieten (temându-se, de exemplu, că i se va întâmpla ceva rău în timpul absenţei sale), conflictul se exprimă sub formă de criză de sufocare, manifestându-sc prin astm bronşic.

Dacă trăieşte conflictul precum: „Mi-aţi promis că-mi pot lua pisoiul cu mine şi, în ultimul moment, v-aţi răzgândit. Am fost înşelat şi „simt” în aer că mă puteţi înşela din nou în viitor.” în acest caz. creierul implică nasul, sinusurile, şi refacerea provoacă o rinopatie.

Atunci, părinţii consultă un alergolog, care va spune că băieţelul este alergic la părul de pisică. Mama sa îi va lua pisoiul, provocându-i un al doilea şoc de separare. Băieţelul are note bune la şcoală şi continuă să le ceară părinţilor, pisoiul. în final, mama cedează şi animalul intră, din nou. în casă. Rezolvarea conflictului de separare se manifestă, din nou. printr-o alergie, şi copilul este încă o dată separat de pisoiul său. întreaga sa viaţă va rămâne alergic la părul de pisică: un conflict legat de amintirea primului şoc emoţional.

O mamă încetează să-şi mai alăpteze copilul şi începe a-1 hrăni cu lapte de vacă. Copilul trăieşte rău separarea de sânul matern, nemaiavând contact fizic cu mama sa. De fiecare dată când acesta se află în faţa unui pahar cu lapte, memoria sa redescoperă conflictul de separare, retrăind şocul (conflict care recidivează), în faza de

alergia. Curaj şi o şansă bună tuturor celor care suferă de aceste dezagreabile manifestări!

CARIILE

Există copii care, la zece ani, au deja gura plină de plombe. Medicul stomatolog şi-a făcut munca, obturând cariile cu amalgam de diferite tipuri, adesea rău tolerat de către organism, care creează, cu timpul, probleme din cele mai diverse[20]. Şi totuşi, caria este o liză în urma căreia, dacă conflictul este depăşit şi noi suntem capabili să suportăm durerea de autoreparare, dintele cariat redevine sănătos într-o scurtă perioadă de timp. Este important să înţelegem şocul emoţional iniţial pentru a păstra o dentiţie sănătoasă.: ***Noua Medicină*** este, de asemenea, mai ales prevenţie. Ne vom ocupa de smalţ, partea externă a dintelui care îl protejează de uzura masticaţiei, şi de dentină. partea care se află sub smalţ şi conferă formă dintelui.

Saint-Bemardul şi Teckelul

Există numeroase rase de câini care se înţeleg mai mult sau mai puţin bine între ele. Când doi câini se întâlnesc şi se simpatizează, emit mârâituri şi se adulmecă reciproc mişcându-şi coada; când rămân în gardă fără intenţia de a simpatiza, îşi arată colţii. însă. câinii Saint Bemard şi Teckel nu se pot suporta cu adevărat. în cazul în care se zăresc de la distanţă, schimbă trotuarul şi se ignoră reciproc.

Teckelului i-ar plăcea să-l muşte pe acest animal mare, însă este atât de mic încât nu se pune problema, iar Saint-Bemardul ce n-ar face pentru o mică îmbucătură din acest microb. Dar el este atât de mare încât, dacă ar ceda dorinţei sale, ar pierde respectul celorlalţi câini. Teckelul gândeşte:

„Nu pot să-l muşc pentru că sunt prea mic, îmi este imposibil”, trăind un conflict de subapreciere fizică care va avea drept rezultat o osteoliză (o gaură) în dentină. Saint-Bemardul gândeşte, la rândul lui: „Nu-1 muşc. nu am dreptul, pentru că sunt mult prea puternic în raport cu el”, trăind un conflict de

Când sunt la şcoală, copiii se află într-o poziţie de „Teckel” în timp ce învăţătorul (sau profesorul sau, mai târziu, dirigintele) este un Saint-Bemard care menţine disciplina şi spune lucruri atât de plictisitoare! Copilul l-ar muşca însă este atât de mic că nu o poate face, astfel conflictul activ intră în acţiune, provocând carii. Dacă mă voi subaprecia pentru că dinţii mei nu sunt la înălţime pentru a putea muşca, creierul meu ordonă o liză în partea unde nu pot să muşc. Când părinţii sunt puşi în faţa unei situaţii ca aceasta, este suficient să aplice o stratagemă foarte simplă pentru a rezolva problema: oferiţi copilului dumneavoastră un măr care să-l reprezinte pe profesorul Saint-Bemard, astfel încât copilul să-şi folosească dinţii: stima de sine a copilului Teckel va reveni rapid. Utilizarea simbolică a mărului este extrem de eficientă! (Să sperăm că stomatologii nu se vor supăra. Se pare că nu le lipseşte munca...)

PATOLOGIILE MENTALE ŞI STAREA DE SPIRIT

În spatele acestor termeni vagi şi aparent insignifianţi se ascunde. în realitate, o profundă „stare de rău” care anihilează persoana, facând-o „incapabilă de a vrea şi de a înţelege”. Nu mai sunt manifestări fizice recunoscute la examenul clinic, ci dezechilibre comportamentale care împing omul la marginea societăţii. Şi în acest caz, ca şi în celelalte, este vorba despre programe specifice naturii cu propriul lor raţionament de a fi: graţie stării lor speciale, ceea ce definim „bolnavi mentali” se află într-un stadiu temporar de izolare în raport cu restul lumii, ceea ce le permite „să-şi reia suflul” în vederea unei posibile reîntoarceri la normal.

[21]- **Predispus spre schizofrenie**.

aparţine numai lui. în funcţie de localizarea şi nuanţa şocurilor emoţionale, ne aflăm în prezenţa unei depresii, grandomanii, stări paranoice, obsesii, schizofrenii, până la cele mai extreme forme de manie şi de nebunie.

Tocmai această situaţie cerebrală specială va salva viaţa bolnavului în cazul rezolvării unuia dintre conflicte, fiindcă în prezenţa „constelaţiei” nu se vor forma edeme de refacere în creier.

— aşa-zisul „pat[22] hormonal”: de-a lungul diferitelor etape ale vieţii (copilărie, adolescenţă, maturitate, bătrâneţe), nivelul cantitativ de estrogeni (hormoni sexuali feminini), progesteron (hormon sexual feminin secretat de corpul galben al ovarului, luteină) şi testosteron (hormon sexual masculin) variază şi se combină conform exigenţelor biologice. însă. în timp ce apar anumite situaţii specifice, indiferent de vârsta noastră, un alt mecanism de reglare intră în joc, numit de Hamer „pat hormonal”, un fel de „echilibru” de hormoni masculini şi feminini, care face ca persoana să-şi piardă pentru totdeauna particularitatea inerentă sexului său: agresivitate şi sexualitate activă pentru bărbat, supunere şi dorinţă pentru femeie. Haita lupilor este exemplul oferit de natură, în acest sens.

Lupul poznaş

În societatea lupilor, masculul dominant este cel care stabileşte limitele teritoriale. întotdeauna, merge cu coada ridicată şi este singurul care se împerechează cu femelele. Ceilalţi masculi din grup trăiesc în stare de „pat hormonal” pentru a-şi diminua agresivitatea faţă de şef şi impulsul sexual. Aceştia sunt „lupi de ordin secundar”, având întotdeauna coada între picioare, nu au dreptul de a se împerechea şi trăiesc un conflict permanent de

-[2]- N.A. Termenul derivă din jocul de şah. unde partida nulă este numită „pat” deoarece se termină cu o remiză pentru ambii

deveni şef, pentru că ar muri de infarct din cauza „teritoriului recuperat”. Numai lupul poznaş va fi în măsură de a ghida haita, cei puţin temporar, constelaţia sa schizofrenică, împiedicând formarea edemului cerebral de refacere, îl va scăpa de la moarte. în natură, totul este orchestrat minunat.

DEPRESIA

Se prezintă sub diferite forme, de la lipsa dorinţei de viaţă (apatie), până la stadiul cel mai grav în care persoana se simte anihilată, extenuată, nimicită, de parcă ar purta o mantie de plumb; plânge în mod continuu, este blocată în trecutul său, incapabilă să creeze un proiect de viitor: o stare care înlătură orice forţă de reacţie. Nimic nu poate clătina aceste persoane, nimic nu le poate stimula pentru „a se mişca puţin”, sunt incapabile, nu mai au energie: sunt în „constelaţie” (adică angajate într-un conflict de pierdere de teritoriu, plus un alt conflict) şi în „pat hormonal”. Femeia îşi vede diminuată cantitatea de hormoni feminini şi devine mai virilă, bărbatul, dimpotrivă, devine mai feminin. Iată de ce femeia care intră în menopauză prezintă adesea fenomene de depresie: în realitate, în corpul său are loc o diminuare (în acest caz, inclusiv cantitativă) de estrogeni, şi prin urmare o creştere proporţională de hormoni masculini. Cu toate acestea, în cazul în care vor domina hormonii feminini, va exista o depresie maniacă şi isterică. Din cauza stării de depresie în care se află subiectul, rezolvarea imediată a conflictului va fi imposibilă, însă acesta va trebui făcut să vorbească pe larg, ajutându-1 în acelaşi timp - spune Hamer - cu vitamina E care stimulează producerea de hormoni. Dacă aceasta nu va fi suficientă, i se vor putea administra, pentru moment, hormoni. Va trebui să evite medicamentele antidepresive, deoarece menţin bolnavul în faza de simpaticotonie. în faza activă a conflictului, prezenţa crescută a cortizonului în

mai avea „valoare” ca femeie, pierzându-şi funcţia procreatoare pentru care a fost programată (toţi suntem programaţi pentru continuarea speciei). în acest moment, ea se culpabilizează. în această etapă a vieţii lor, femeile cad adesea în depresie, pe care o părăsesc numai atunci când ginecologul le va prescrie hormoni.

Pe scurt, depresie = „pat hormonal” + „constelaţie” în care unul dintre conflicte este, în mod sigur, pierderea de teritoriu; o combinaţie

CAPITOLUL II

Dedicat viitoarelor mame

«De unde vin, unde m-ai găsit? O întreabă pe mama sa, noul născut. Aceasta îl strânge la pieptul său, plângând şi râzând în acelaşi timp, şi îi răspunde:
Comoara mea. ai fost ascuns în inima mea, ai fost dorinţa inimii mele. Te-ai aflat în toate păpuşile copilăriei mele. In fiecare dimineaţă, când modelam din argilă imaginea dumnezeului meu, tu erai cel pe care îl modelam şi remodelam mereu.
Tu erai cel care se afla pe piedestal alături de divinitate, adorând-o pe aceasta, te adoram pe tine.
Erai prezent în toate speranţele mele, în toate iubirile mele, în viaţa mea, în cea a mamei mele.
Spiritul nemuritor care ne protejează căminul te îmbrăţişează la sânul său din negura vremurilor
în copilăria mea, când inima mea îşi deschidea petalele, tu o învăluiai precum un parfum îmbătător.
Prospeţimea ta delicată îmi catifela membrele tinere precum strălucirea de rouă care precedă aurora.
Tu, mic suflet ceresc care te-ai născut odată cu lumina primei dimineţi, mi-ai fost adus de către

Înţelepciunea pisicilor în curtea casei noastre există o baracă mică foarte deteriorată unde pisicile şi-au făcut domiciliu. Un mare mascul alb este însoţit de haremul

său, două pisici docile şi trei pisici splendide care intră în călduri atunci când natura le comandă. în perioada de iubire, un concert cacofonic şi insuportabil distruge liniştea nopţii; marele mascul începe să le facă curte la dame. După o zi sau două, reapare liniştea însă frumoasele pisici nu se mai văd pe acoperişul barăcii; se ascund într-un colţ unde îşi prepară „cuibul” şi au grijă de sarcina lor. Nu le vedem decât atunci când le dăm de mâncare, se apropie pentru a se hrăni, apoi dispar din nou în ascunzătoarea lor. Lunile trec, şi într-o bună zi pisicile reapar, urmate de trei sau patru micuţi ciufuliţi care nu stau încă bine pe lăbuţele lor: animalele ne pot învăţa multe lucruri! Mama nu-şi părăseşte niciodată micuţii, până în ziua în care devin capabili să se descurce singuri. în cazul în care unul dintre ei se îndepărtează, el începe să miaune din toate puterile pentru a-şi chema mama în ajutor. Pisica mamă este colacul de salvare, de îndată ce unul dintre micuţii săi se îndepărtează, ea îşi riscă viaţa, deoarece un câine îl poate omorî: este înscris în genele speciei!

Perioada de sarcină este un moment foarte delicat şi complex, o nouă fiinţă se formează în uter; nu are nevoie decât de calm, de blândeţe, de linişte. Toate şocurile emoţionale pe care părinţii le trăiesc în această perioadă de nouă luni pot avea repercusiuni asupra copilului, care la rândul său poate avea conflictul său personal, până la a se simţi nedorit: este vorba despre avortul spontan de trei luni.

În majoritatea spitalelor modeme, după ce se naşte un bebeluş, infirmiera îl spală imediat, îl îmbracă şi îl depune într-un pătuţ, ca şi pe ceilalţi. Nou-născutul devine stacojiu şi plânge din toate puterile, însă nimeni nu-i acordă atenţie: îşi cheamă mama, singura persoană care ar putea împiedica ca el „să fie devorat de o bestie feroce”, frica tuturor micuţilor fără mamă. Odată sosit acasă, are pătuţul său în camera sa şi, de fiecare dată când mama îl pune să doarmă şi stinge

adoarmă. Micuţii au nevoie de contact cu mama lor, până la vârsta de grădiniţă: nu sunt încă în măsură de a se descurcă singuri, şi dacă sunt lăsaţi singuri trăiesc conflicte de separare. De aceea eritemele, eczemele, petele roşii şi pustulele, sunt la ordinea zilei în anii copilăriei.

Conflictul fierăstrăului circular este un caz tipic pe care Hamer
îl menţionează adesea. în vechile case ţărăneşti, ţăranii foloseau adesea un fierăstrău circular pentru a tăia lemnul. Se întâmpla de multe ori ca o mamă însărcinată să treacă pe acolo exact în acel moment. Zgomotul făcut de fierăstrău la tăierea lemnelor este în mod special strident şi viitorul nou-născut îl interpretează precum răcnetul unui leu în savană. Copilul va suferi un şoc de tipul: „vreau să fug dar nu pot!” Mulţi dintre aceşti nou-născuţi se nasc cu o paralizie de gambe.

<u>Să nu-ti fie frică niciodată!</u>

Nimic nu este perfect, totul este perfectibil; nimic nu este static, totul este în mişcare, altfel nu ar exista viaţă. în stadiul actual al evoluţiei noastre, legile ***Noii Medicini*** ne stau la dispoziţie pentru a scăpa de problemele noastre: ele nu provoacă nici şocuri emoţionale, nici suferinţe, nici mutilări. Cu toate acestea, ele nu sunt eficiente decât în cazul în care decidem ca noi să avem grijă de noi înşine, acceptând să fim singurii artizani ai vindecării noastre, fără a delega această responsabilitate altora. Este mult mai uşor să delegăm pe cineva şi să uităm de propria noastră viaţă decât să avem curajul să ne aventurăm în colţurile cele mai întunecate pentru a ne descoperi pe noi înşine deoarece călătoria este uneori atât de dureroasă şi capabilă de a ne rezerva surprize. însă, după cum se întâmplă adesea, cu cât

Repetăm, încă o dată, „cheia de boltă” a vindecării este eliminarea şocului emoţional, condiţie esenţială pentru ca, creierul să poată face cale-ntoarsă şi să treacă de la vuietul mării atunci când se află în larg, la apele liniştite din port - cu condiţia, ca ambarcaţiunea în care se află să nu rămână fără combustibil pe drum. în cazul în care acest lucru se întâmplă, vor fi binevenite toate terapiile care sunt capabile să aducă puţin carburant în rezervorul gol al ambarcaţiunii: alopatia, acupunctura, homeopatia, magnetismul, „vrăjitoarele” şi şamanii! în sfârşit, nu trebuie uitat faptul că, aşa cum, după o zi grea de muncă, corpul nostru arc nevoie de noapte pentru a se odihni, tot aşa şi Sufletul nostru, după o viaţă de

CAPITOLUL 111

„Primum non nocere”

Şi, în primul rând, să nu faci rău

Medicii, specialiştii, chirurgii, biologii, savanţii şi-au petrecut numeroşi ani din viaţa lor pentru a studia corpul uman până în cele mai mici detalii. Aplecaţi asupra sutelor de cărţi, au studiat toate tipurile de patologii precum şi tratamentele potrivite, învăţând o infinitate de formule chimice. Aceştia au urmat direcţia indicată de medicina clasică, pe care au luat-o de bună, continuând să o urmeze întreaga lor viaţă. Pentru ei, va fi extrem de dificil, să accepte faptul de a arunca o privire asupra acestor pagini care pun cu susul în jos vechile certitudini. Dar în fond, ce au de pierdut? Dimpotrivă, au numai de câştigat: sunt tot timpul „pe teren”, fapt ce permite fiecăruia dintre ei să verifice legile ***Medicini*** în propria sa specialitate, modulând în consecinţă terapiile în avantajul bolnavilor. Ca întotdeauna, lucrurile pot fi văzute din două puncte de vedere diferite: este vorba despre vechea poveste a paharului de apă, pe jumătate plin sau pe jumătate gol.

Sfârşitul călătoriei

Această carte a dorit să vă arate că, în realitate, lucrurile nu sunt exact aşa cum par. Nu numai „boala” trebuie văzută în sens pozitiv, ca un program biologic de supravieţuire pentru individ şi

experienţelor sale din trecut, şi fiecare face parte dintr-un Tot asupra căruia el acţionează şi de care este influenţat. Dacă nu se ţine cont de toate acestea, este imposibil să înţelegem mecanismele şi semnificaţiile oricărei patologii.

Marele merit al doctorului Hamer este acela că a pus bazele unei medicini mai „umane”, în care atitudinea terapeutică poate fi rezumată în câteva cuvinte, cuvinte pe care înţelepţii tuturor

iubeşte-ţi aproapele (inclusiv pe tine însuţi)
respcctă-1 în întregimea sa,
cu experienţa sa,
în maniera sa de a fi, care este unică!

APENDICE

TRNAVSKA UNIVERZITA

Eoraopotocni 23, 91S 43 Tmas-a

AMTUCHE BEGLAUSIGUMG

Diesc Photokopie stimmt mit Gem uns vor-
Herisau, den LLSsp, Q9B ....

GEMEINDEKANZLEI HERISAU
Der Gemeindeschreiber
i.V. Balmer

BESTĂHTIGUNG

Am 8.9. u. 9.9.1998 vurde am CnXologischea Institut HI. Eiisabeth in Bratislava und OnXologischen Abteilung des KranXenhauses in Tmava sieben Patientenfälle mit ingesaat mehr als 20 einzelnen ErXranXungen in Gegenvart des Prorexrors der Universitât Tmava, des DeXans der FaXuitat fur Fflegevesen und Sozialvesen der Universitat Tmava und ingesamt 10 Dozenten und Professoren untersucht (arztliche ProtoXolle von diesen FAllen, die durch Dr. Hamer gemacht wurden, sind in der Beilage). Es solite festgestellt verden, ob nach naturvissenschaftlichen Regeln der ReproduzierbarXeitspriifung die VerifiXation seines Systems festgestellt verden Xonnts.

Dias var der Fall.

Von den jeweils etva 100 FaXten, die man bei }eder EinzelerXranXung nach den Regeln der "Neuen Medizin" abfragen Xann, Xonnten zwar in Ermangelung vollständiger Untersuchungsbefunde nicht alle FaXten abgefragt verden, aber die abgefragten FaXten zeigten, dass alle Naturgesetze der "Neue Medizin" erfullt varen.

Die untergezeichneten nehmen deshalb mit hoher WahrscheinlichXeit als gesichert an, dass seine Prasentation in zvei tîberprufungsXonferenzen bevies sein System mit groster WarscheinlichXeit. Wir schatzen sehr hoch das menschliche, ethische und geduldige Engagemant Dr. Hamers und seinan neuen ganzheitlichen Zutritt zum Patienten. Nach BerttcXsichtigung aller dieser FaXtoren, haben vir den EindrucX gevonnen, dass die Frage der moglichts baldigen Anvendung der "Neuen Medizin" dringend veitarverfolgt verden solite.

Tmava 11.9.1998

prof. MUDr. J. Pogddy, DrSc, Prof. f. Psychiatrie, Vors.der Kommission ....

prof. MUDr. V. Krdmăry, DrSc, DeXan der FaXuitat ....

doc.RNDr.J.MiXloâXo,DrSc, ProreXtor f.ForschU] ng

Universitatea din Tmava

Autentificare
oficială
17.09.1998

Certificat

În zilele de 8 şi 9 septembrie 1998, la Institutul de Oncologie S. Elisabeta de Bratislava, în cadrul serviciului de oncologie al spitalului din Trnava au fost examinate şapte cazuri de bolnavi cu un total de peste 20 de boli. în prezenţa Prorectorului Universităţii din Trnava, a Decanului Facultăţii de Metodologie curativă şi socială din cadrul Universităţii din Trnava şi a unui grup alcătuit din 10 reprezentanţi ai corpului didactic.

(Fişele medicale ale acestor cazuri clinice, elaborate de doctorul Hamer sunt anexate.) S-a procedat la verificarea sistemului său conform testului de reproductibilitate.

Verificarea a fost efectuată.

în absenţa rapoartelor medicale complete, nu au putut fi controlate toate cele aproximativ o sută de elemente, care puteau fi examinate conform regulilor Noii Medicini, însă cele care au fost efectiv examinate au dovedit faptul că ele corespund legilor naturale enunţate de Noua Medicină.

Prin urmare, subsemnaţii consideră că sistemul său, aşa cum a fost prezentat în cursul celor două şedinţe de verificare, prezintă un grad foarte înalt

Trnava, 11.09.1998
Prof.Doc.J.Pogâdy, profesor în psihiatrie, preşedinte al Comisiei Ştiinţifice.
Prof.Doc.V.Krcmery, decan al Facultăţii de Metodologie Terapeutică.
Prof. J. Miklosko, prorector al Facultăţii de Cercetare.

Dr. Ryke Geerd Hamer **Trnava, 11.09.1998**

DECLARAŢIE
În urma confirmării Universităţii din Trnava Cu privire la verificarea Noii Medicini efectuată la data de 11.09.1998

Din data de 11 septembrie 1998, Noua Medicină este confirmată în mod oficial, în urma verificării efectuate în zilele de 8 şi 9 septembrie în cadrul Universităţii din Trnava (Slovacia).
Documentul a fost semnat de către Prorectorul (profesor de matematică), de către Decan (profesor oncolog) şi de către Preşedintele Comisiei Ştiinţifice (profesor de psihiatrie). Prin urmare, competenţa semnatarilor nu poate fi pusă la îndoială.
De 17 ani, Universităţile din Europa Occidentală şi în special Universitatea din Tubingen (Germania) refuză să întreprindă o asemenea verificare ştiinţifică, în timpul acestor ultimi ani, numeroşi medici au procedat Ia examinarea şi la verificarea Legilor Biologice ale Noii Medicini, cu ocazia a 26 de conferinţe publice de verificare. In timpul acestor verificări, toate cazurile examinate au fost demonstrate întotdeauna exact: aceste documente, chiar şi autentificate de notar, n-au fost recunoscute. întotdeauna şi peste tot s-a „pretins"că până când această verificare nu are loc în mod oficial într-un mediu universitar, ea nu poate fi valabilă şi, prin urmare, medicina oficială rămâne singura medicină „recunoscută".
Noua Medicină, cu cele cinci legi biologice ale sale şi tară ipoteze suplimentare, este valabilă pentru oameni, animale şi plante. Este atât de clară şi coerentă că ar putea fi verificată cu uşurinţă pe primul bolnav, luat la întâmplare, în cazul în care se doreşte acest lucru.
Nici calomniile grave, nici campaniile de denigrare din mass-media, nici interdicţia de a practica, nici diversele atentate şi ameninţări cu tratamente psihiatrice forţate ***(pentru pierderea simţului realităţii),*** **până la încarcerarea mea** ***(pentru că am furnizat gratuit, în trei cazuri, informaţii în ceea ce priveşte Noua Medicină. Din această cauză, am stat în închisoare mai mult de un an de zile)*** **n-au putut înlocui argumentaţiile ştiinţifice necesare pentru a corespunde unui adversar ştiinţific. Poate că nu a fost vorba despre suprimarea acestei descoperiri, după cum constatăm astăzi, ci doar expresia forţei brutale necesare pentru a proteja puterea şi posesiunile vechii medicini?**
Noua Medicină este medicina viitorului. împiedicarea continuă a aplicării sale permite, în fiecare zi, crime împotriva umanităţii!
După statisticile oficiale, ca cele din centrul german de cercetare împotriva cancerului din Heidelberg, putem constata că foarte puţini bolnavi trataţi cu chemoterapie mai sunt în viaţă după 5 ani.
Ministerul Public din Wiener Neustadt a trebuit să admită că, din cei 6500 de bolnavi (suferinzi, în cea mai mare parte, de cancer în stadiu avansat) ale căror fişe au fost confiscate cu ocazia

GLOSAR

Acini: celule pancreatice care secretă enzime pentru digestie.
Adrenalină: hormon care se formează în zona medulară a glandelor suprarenale.
Aldosteron: hormon secretat de zona glomerulară a cortico- suprarenalei.
Antibiotic: substanţă care împiedică sau distruge multiplicarea de microorganisme.
Arteră: vase sanguine care asigură circulaţia sângelui de la inimă la alte organe.
Bacterii: fiinţe compuse dintr-o singură celulă de diferite forme, care participă la descompunere.
Bronhii: ramificaţii ale traheii.
Cancer: tumoră aşa-zisă „malignă”.
Celulă: cea mai mică structură capabilă de toate activităţile vitale.
Creier: computerul biologic al corpului format din trunchiul cerebral, creierul mic, cortexul şi măduva cerebrală (cerebral medulla).
Criză epileptică sau epileptoidă: reîntoarcere momentană a simpaticotoniei în mijlocul fazei de refacere sau în vagotonie.
Ciuperci: fiinţe pluricelulare în formă de filament care sunt responsabile de procesele de fermentare şi cazeificare.
Dermă: stratul mijlociu al pielii care se află sub epidermă.
Diabet: afecţiune a pancreasului.
Dializă: acţiune artificială pentru a suplini o funcţionalitate redusă sau inexistentă.

Eczemă: afecţiune cutanată.
Embolie pulmonară: obstrucţie brutală a circulaţiei sanguine în arterele pulmonare.
Endoderm: stratul interior al embrionului celular (foiţă embrionară interioară).
Endometru: mucoasa internă a uterului.
Epidermă: stratul superior al pielii.
Fiere (bilă): lichid galben-verzui, amar. pe care îl secretă ficatul. Dizolvă grăsimile şi joacă un rol indispensabil în digerarea lor de către intestin.
Foiţe embrionare: sunt trei: endoderm. mezoderm, ectoderm. în procesul de embriogeneză dau naştere la diferitele ţesuturi şi organe care alcătuiesc corpul uman.
Formaţiune osoasă: ţesut osos nou care se formează pentru a suda o fractură.
Ganglion limfatic: structură de Vase limfatice.
Glandă corticosuprarenală: glandă endocrină de origine mezodermică sau partea externă a glandei suprarenale.
Glandă endocrină: glandă care secretă hormoni direct în fluxul sanguin.
Glandă mamară: glandă care secretă laptele destinat noului născut.
Glanda medulosuprarenală: glandă endocrină care formează porţiunea centrală a suprarenalelor.
Gonade: ovare şi testicule.
Infarct miocardic: necroză a ţesutului miocardic (definiţie oferită de medicina clasică); perturbare de ritm cardiac corespunzătoare edemului de refacere cerebrală (definiţie oferită de ***Noua Medicină).***
Inimă: organ care pompează sângele în sistemul cardiovascular.
Invaginaţie: formă de ocluziune produsă prin pătrunderea unui segment în segmentul imediat următor (de exemplu: invagi- naţia intestinală).
Leucemie: boală canceroasă caracterizată printr-o proliferare de globule albe (leucocite) mature

Limfa: lichid care circulă în sistemul limfatic.

Macrofage: celule care „mănâncă” bacteriile sau diferitele corpuri străine din organism.

Melanină: pigment organic brun-închis al pielii.

Metastază: migrare de celule canceroase.

Mezoderm: foiţă embrionară intermediară, situată între ectoderm şi endoderm.

Mezoteliom: tumoră derivată din celulele mezoteliale. care alcătuiesc majoritatea foiţelor membranelor seroase, inclusiv pleura, peritoneul şi pericardul.

Miocard: ţesut muscular al inimii.

Mitoză: proces de diviziune celulară.

Necroză: moartea uneia sau a mai multor celule din cauza bolii sau a şocului.

Noradrenalina: hormon emis de glandele medulosuprarenale.

Osteoporoză: reducere a masei osoase care devine, astfel, mai vulnerabilă la fracturi.

Ovare: gonade feminine (glande sexuale feminine).

Pericard: membrană care înveleşte inima.

Pleură: membrană care înveleşte şi protejează plămânii.

Polip: tumoră, se formează adeseori pe mucoase.

Sarcom: tumoră care apare în ţesuturile conjunctive.

Simpaticotonie: prima din cele două faze ale bolii, după ***Noua Medicină.***

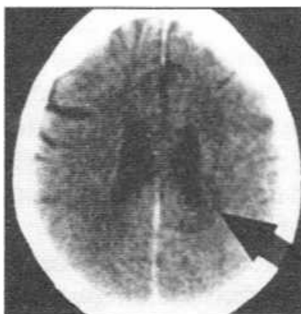
Şoc emoţional: conflict emoţional grav, neaşteptat, trăit în solitudine, fără rezolvare imediată, în permanenţă activ.

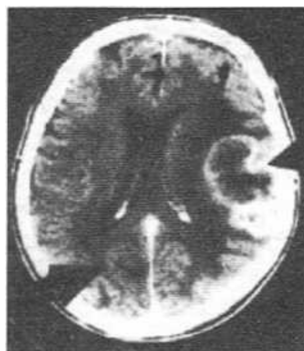
Tumoră: creştere excesivă (umflătură) a unui ţesut cauzată de o multiplicare anormală de celule.

Ţesut conjunctiv: uneşte şi susţine diferitele organe.

Ulcer: deschidere de ţesut (leziune, inflamaţie) cu

înainte ca Dr. Hamer să identifice aceste leziuni sub forma unor inele concentrice în creier, radiologii le considerau a fi artefacte[23] create de o defecţiune a aparatului tomografic, în 1989 Siemens, producătorul german de aparate tomografice, a confirmat că aceste leziuni sub formă de inele concentrice nu pot fi artefacte pentru că atunci când tomografia este repetată şi executată din diverse unghiuri, aceeaşi formaţie de inele concentrice apare întotdeauna în aceeaşi parte.
Deci nu este vorba despre o proastă funcţionare a aparaturii.

Analizând mii de tomografii în relaţie cu istoricul bolnavului, doctorul Hamer a reuşit să creeze un fel de hartă a creierului, cu ajutorul căreia se poate stabili emoţia trăită, zona cerebrală implicată

[23]- **Imagine falsă care apare în preparatele histologice produsă artificial sau datorită unor defecte de fixare sau de colorare.**

Aplaudat de către bolnavi, detestat de Ordinul Medicilor, Doctorul Hamer colecţionează diplome de onoare universitare din partea Facultăţilor de Medicină în unele ţări şi procese în altele.

BIBLIOGRAFIE

Ch. Fleche, ***Mon corps pour me*** Lesouffled'Or, 2000, Barret-Le-Bas, Franţa.

Guy Lazorthes, ***Le cerveauet l'esprit,*** Flammarion, 1982, Paris, Franţa.

Dr. Ch. Randier, ***Les decouvertesdu Dr. R.G. Hamer: les lois biologiques,*** in Infor Vie Saine, n. 117, Gen-Feb 1997, Ed. R. Acmanne, Champion, Belgia.

Dr. Ch. Randier, ***Le sida: un autre regard...,*** in Infor Vie Saine, n. 92, Nov-Dec 1992, Ed. R. Acmanne, Champion, Belgia.

Xavier şi Laurence Rolland, ***Bacteries, virus et*** , Flammarion, 1997, Paris, Franţa.

Luigi de Marchi şi Fabio Franchi, ***AIDS la grande truffa,*** Seam, 1996, Roma, Italia.

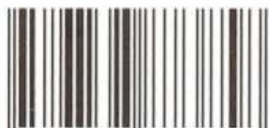
Tortora - Grabowski, ***Principesd'anatomie et de physiologie,*** Biological Sciences Textbooks, Inc., 1993, Anjou, Quebec, Canada.

Ghislaine Lanctot, ***Mafia Medicală***, Editura Evoluţionism, 2008, Sibiu, România.

Dr. Yves Gauthier, ***Les dents-lumiere - Vers la sânte par la medecine dentaire holistique,*** Editions Soleil, 1989, Chene- Bourg, Geneva.

BEST-SELLER ÎN ITALIA!

ISBN: 978-973-88738-5-8

45 lei